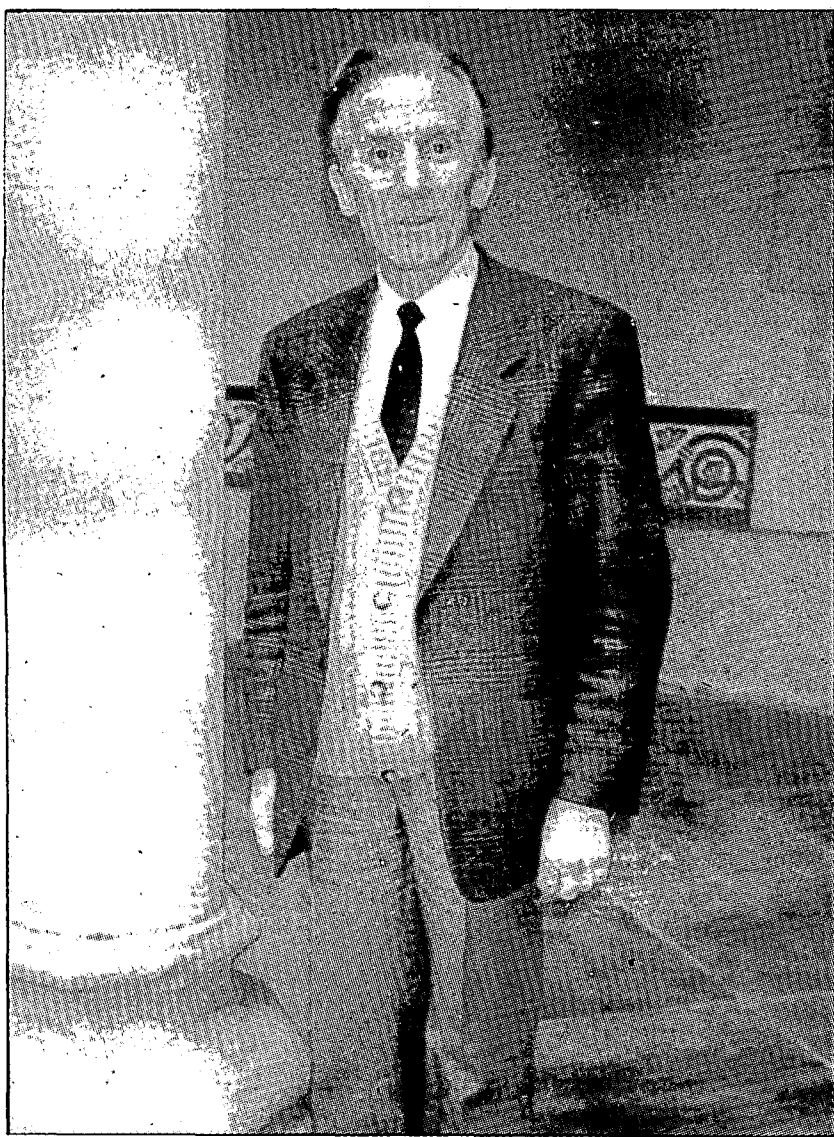

El teòleg gironí Antoni Bentué parla de la religiositat del poble xilè

Per una teologia arrelada a la vida

El teòleg i escriptor gironí Antoni Bentué, que és vicedegà de la Facultat de Teologia de Santiago de Xile, dialoga amb la periodista Miriam Díez sobre la teologia que es fa a Amèrica Llatina, pràctica i encarnada en la vida, enfront de l'europea, que és massa acadèmica i llunyana. Bentué també reflexiona sobre la importància de la inculturació de la fe en aquell continent, on molts creients s'han allunyat de l'Església i han buscat refugi en les sectes. Davant d'aquest repte, «cal revaloritzar la comunitat de base com a experiència d'acolliment i recordar que l'Església és present en els sectors populars i marginats».

Entrevista a pàgines 8-9

Els seminaristes catalans creuen que no es potencia prou la pastoral vocacional

■ «Apòstols per al 2000» és el lema del Dia del Seminari

Els joves que es formen al Seminari Interdiocesà estan convençuts que la crida de Déu continua avui en dia. Però també consideren que no es potencia prou la pastoral vocacional, un factor fonamental per al procés de discerniment. «Apòstols per al 2000» és el lema del Dia del Seminari d'aquest any. La diòcesi de Barcelona té 66 seminaristes, les altres diòcesis tenen un Seminari Interdiocesà, també a Barcelona, on es formen 30 seminaristes. Tortosa en té 13 i la Seu d'Urgell, 14. El total de seminaristes a Catalunya és de 123.

Més informació a pàgines 10, 25 i 40

Editorial

Repartir el treball

El nombre de persones que volen treballar i no poden se situa, en aquests moments, entre els vuit i nou-cents milions arreu del món. I no s'albira el final del túnel. Tot el contrari, Jeremy Rifkin, expert en economia i consultor de l'actual govern nord-americà, ens adverteix sobre les conseqüències de la tercera revolució industrial: l'era de la informàtica destrueix el treball. Tots anem esdevinent aturats en potència. El treball s'ha convertit en un bé preuat i escàs. Què es pot fer?

Les actuals negociacions entre els sindicats i la patronal —a l'hora de tancar la nostra edició sembla que ben orientades, malgrat l'ajornament acordat— també tenen el problema de l'atur, sobretot el juvenil, en el punt de mira. Tots hem de col·laborar, en la mesura de les possibilitats de cadascú, en la resolució d'aquest problema que no és merament econòmic, sinó profundament humà en tota l'extensió de la paraula.

En aquest context han començat a sorgir veus i iniciatives, encara poc desenvolupades, que plantegen la superació del binomi creixement-ocupació en uns altres termes. Pensadors tan prestigiosos com André Gortz i Jacques Robin, per exemple, aposten per la reducció de la jornada laboral, a gran escala, convençuts que si volem distribuir la riquesa ens cal distribuir el treball. A França, a Alemanya i a Dinamarca ja han començat les primeres experiències en aquest sentit, amb el vistiplau dels sindicats. El lema és «treballar menys perquè tothom treballi». El Parlament

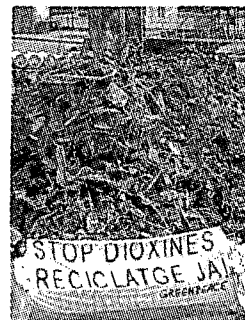
català no ha acceptat, de moment, una proposició no de llei orientada a la reducció de la jornada laboral, presentada pel grup socialista, si bé la qüestió ha de tornar a ser debatuda. El govern basc, en canvi, ja té aprovat un pla en aquest sentit. No és un tema fàcil, certament. El primer problema és l'acceptació, per part dels treballadors, d'una reducció que, en major o amb menor grau, comportarà una pèrdua del poder adquisitiu. Sense oblidar que tota innovació en aquesta línia accelerarà l'entrada en la societat de l'oci, indissociablement unida a una redistribució diferent del temps i del sentit mateix de la vida.

El nostre Concili Provincial va reflexionar amplament sobre l'abast del problema de l'atur va denunciar «la injustícia que suposa el repartiment desigual del treball remunerat». Després de demanar un debat sobre les possibles sortides del problema, es va posicionar clarament a favor d'aplicar «formes de repartiment just de les rendes i del treball» (Cf. resolució 93).

No podem, doncs, defugir aquest tema, malgrat la seva complexitat. Els homes i les dones que pateixen l'atur i les seves conseqüències injustes han d'experimentar que els cristians ens en sentim solidaris. «Cal que fem un esforç comú per donar un testimoni de justícia, educar-nos per a la justícia i comprometre'ns a favor de la justícia» (*El dejuni que Déu vol*).

El repartiment del treball esdevé un signe d'esperança que enllaça amb la tradició bíblica de la comunió de béns.

Sumari

5-7

En primer pla:
No a la incineradora
de la Zona Franca

11

Visita de Jean
Vanier, fundador de
la Comunitat de
l'Arca

20

L'editorial dels
paulins accepta
la intervenció
del Papa

22

El 87% dels
alumnes de
l'escola pública
tria religió

32

Sant Ramon de
Penyafort, vist per
Josep M. Benítez

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Marta Puyol, David Vidal

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Colléll, Miquel Estradé, Guillem Farré, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Raquel Planas, VIC

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Puiggari, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88,
Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iber.net

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30
08011 BARCELONA - Tel. 454 16 30 / 17 77 - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal 9.880 ptes.
Resta d'Europa: 20.384 ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 ptes.

Comentaris

Eleccions a Algèria

Fent un gran esforç per aconseguir una estabilitat que sembla impossible, el president algerià Liamín Zerual ha convocat eleccions generals per al 5 de juny vinent. Es fa molt difícil aventurar pronòstics, perquè en aquest moment el mapa de partits polítics algerià és

molt complex, i més quan se n'han constituït diversos que, si son reconeguts, per primera vegada entren a la palestra. Perquè d'aquests, n'hi ha de tots colors. Des dels més demòcrates, als més extremistes, com Hamas, islamista, que ja sabem què fa en la seva

versió palestina, o sigui obstruir els camins que puguin portar la pau.

Des que foren anul·lades les eleccions causa de l'actual caos imperant a Algèria, s'ha produït la virtual guerra civil dirigida pels fanàtics islamistes que han sembrat la mort arreu del país,

i la contrapartida governamental que en aquest aspecte no ha quedat enrere.

Conscient que una situació com la que es viu al país magrebí no es pot perpetuar, l'actual president, que d'una manera o altra fou elegit democràticament, vol posar-hi fi amb aquestes eleccions que convoca i que, de fet, no són solució a curt termini. És només el començament del camí. Perquè a més d'aquestes eleccions caldrà convocar posteriorment les diguem-ne municipals, i un cop constituïts els municipis, aquests hauran d'elegir les dues terceres parts del Consell Nacional o Senat. I aleshores, quan la Cambra alta s'hagi constituït, juntament amb l'Assemblea Nacional sorgida de les eleccions anunciades per al 5 de juny, es podrà començar a actuar legislativament i buscar la forma definitiva i estable que tant necessita Algèria.

Sembla que l'intent bàsic del govern és fer desaparèixer els partits islamistes i els regionalistes. Pel que fa als islamistes, són ben clars els seus objectius i la seva actuació. I quant als partits regionalistes, és caure en l'error de sempre: unificar sense tenir en compte les diferències ètniques i culturals, que és com tancar els ulls per no veure-les. I d'aquest error són massa els exemples que s'ofereixen arreu del món.

Sigui com sigui, cal aplaudir la bona voluntat del president Zerual per intentar buscar la solució definitiva dels problemes que no deixen que el seu país es desenvolupi amb normalitat.

Oriol Camps

La policia albanesa s'enfronta amb els manifestants, a Tirana.

Clima de preguerra civil a Albània

El Parlament albanès va decretar la setmana passada, per primer cop en la història del país, l'estat d'emergència en tot el territori nacional. La decisió és un intent desesperat de controlar la insurrecció popular que des de fa gairebé dos mesos es viu a Albània. Són els incidents socials més greus de la història moderna d'aquest país, considerat el més pobre del continent europeu, amb un salari mensual mitjà de 9.100 pessetes. El motiu d'aquesta onada de protestes és que un de quatre albanesos s'ha arruïnat a conseqüència de la fallida d'una fraudulenta estructura piramidal de crèdit que prometia als petits inversors interessos de fins al 100% mensual. Els ciutadans acusen el govern de propiciar l'estafa i diàriament exigeixen que se'ls restitueixin els seus estalvis. La promesa del president d'Albània, Sali Berisha, feta fa algunes setmanes, en la

qual afirmava que l'Estat tornarà ben aviat els diners a tots els afectats, no s'ha acomplert.

En un clima de preguerra civil, el president Sali Berisha, va ser reelegit pel Parlament —dominat pel seu Partit Democràtic— per a un nou període de cinc anys, alhora que expirava al país l'ultimàtum perquè els insurrectes deposessin les armes sota l'amenaça de ser abatuts a trets. Una circumstància que comporta, inevitablement, afegir llenya al foc, ja que Berisha, malgrat la gravetat de la situació, es nega a pactar una sortida a la crisi amb els seus adversaris. La rebel·lió, que el president Berisha va qualificar de «terrorista» i «roja» en una intervenció televisada, s'ha estès a noves zones d'Albània, especialment al sud.

Arran de l'agreujament de la crisi albanesa, el ministre d'Afers Estrangers italià, Lamberto Dini, va

demanar a la presidència holandesa de torn de la Unió Europea la convocatòria d'una reunió extraordinària sobre el caos polític i social que té lloc actualment al país balcànic. «Albània es un problema de tot Europa», va dir. Les forces de l'ordre italianes estan en estat d'alerta a les costes del sud de l'Adriàtic davant d'una possible arribada en massa d'albanesos. Itàlia ja es va veure directament implicada en una anterior crisi al país veí quan el 1991 milers d'albanesos van protagonitzar un èxode massiu i van desembarcar a les costes italianes. La jove i fràgil democràcia albanesa està en perill d'ensorrar-se. La dimissió de Berisha i la convocatòria d'eleccions anticipades semblen ser les úniques vies de solució a la crítica situació que pateix Albània.

Miquel Àngel Codina

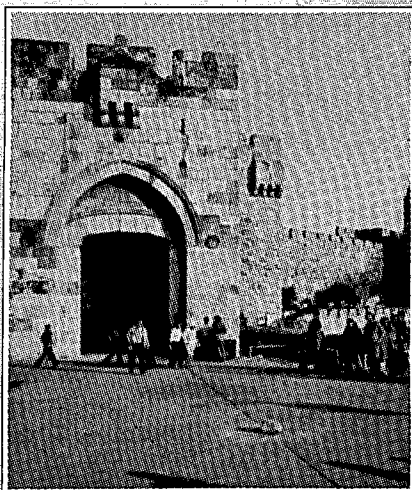
VIATGES I PELEGRINATGES 1997

Avanç de programació

Del 12 al 19 de maig

TERRA SANTA

El país de Jesús

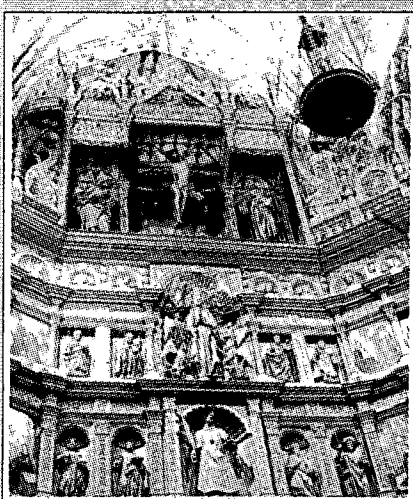

Anar-lo a conèixer és una preparació ben eficaç per celebrar el Jubileu de l'any 2000.

Del 31 maig al 8 de juny

CASTELLA I LLEÓ

«Las Edades del Hombre»

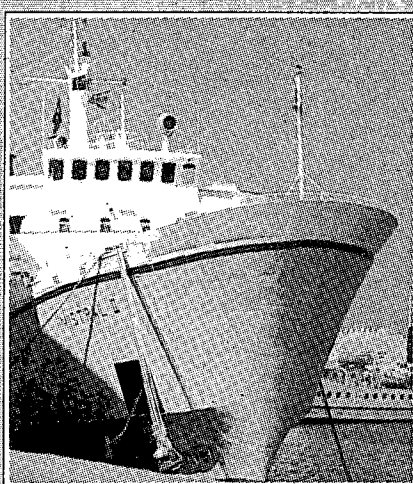

Civilitzacions i cultura de les esglésies hispàniques.

Del 14 al 21 de juny

ATENES i

creuer per les illes gregues

Una incursió al món clàssic, bressol del saber humanístic.

Del 14 al 23 de juliol

BRETANYA /

LISIEUX

Pels camins on la santedat fa que es trobin terra i cel.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Del 4 al 14 d'agost

BALI / JAVA /

LOMBOK

(Indonèsia)

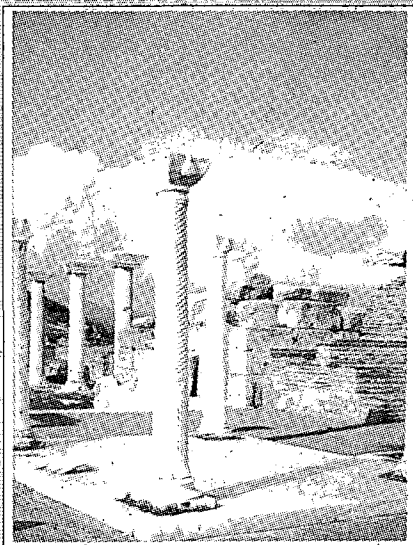

Un viatge molt exòtic per terres de l'Orient.

Del 3 al 22 de setembre

RUTA SANT PAU

Síria i Turquia

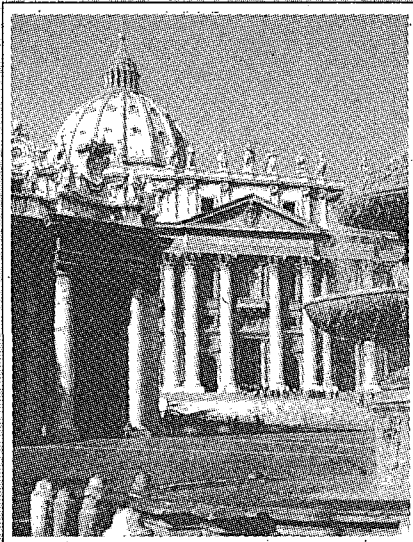

Per terres de l'expansió inicial del cristianisme.

Del 6 al 11 d'octubre

ROMA i el seu

port d'Òstia

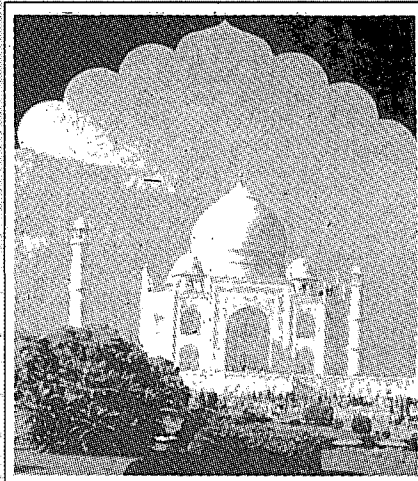
La ciutat per autonomia, clau de volta de tot un món.

Del 27 de novembre al

14 de desembre

L'ÍNDIA i el

Nepal

Tot un mosaic de pobles, llengües, cultures, creences...

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ DES D'ARA

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A. 08010 BARCELONA - Telèfon: 301 37 18 - Fax: 302 32 64

Mobilitzacions i protestes per la ubicació d'una incineradora a la Zona Franca

■ El grup convergent a l'Entitat Metropolitana negocia un emplaçament alternatiu

BARCELONA.— El grup de Convergència i Unió (CiU) a l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient accepta la construcció d'una nova incineradora al terme municipal de Barcelona, segons va dir el portaveu Joan Puigdollers. Però, alhora, CiU s'oposa al projecte d'instal·lar-ne una al polígon industrial de la Zona Franca. Aquesta conclusió es desprèn del plec d'al·legacions al Pla Metropolità de Gestió de Residus Municipals. La nova incineradora que proposa CiU tindria una capacitat de 350.000 tones anuals.

Malgrat que el grup de CiU té una posició clarament minoritària a l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus —amb només 8 consellers d'un total de 49—, té un gran pes, ja que totes les resolucions preses per aquesta entitat han de ser finalment aprovades pel Departament de Medi Ambient de la Generalitat. Joan Puigdollers explica que «el conseller de Medi Ambient comparteix l'interès del grup de CiU a l'Entitat Metropolitana, per negociar el canvi d'ubicació de la incineradora previst a la Zona Franca».

TANCAR LA INCINERADORA DEL BESÒS

Joan Puigdollers ha dit que una de les al·legacions presentades per CiU proposa el tancament de la incineradora de residus de Sant Adrià de Besòs l'any 2006, «que serà possible si s'accepten les nostres al·legacions, que preveuen reduir la producció de residus i augmentar la recollida selectiva. El portaveu convergent afegeix que «l'aplicació d'un programa basat en aquesta filosofia, permetrà que calguin menys plantes de tractament de residus i que les que ja tenim puguin ser substituïdes per plantes de tractament que aportin tecnologies més modernes i més netes. Aquesta és la raó per la qual a l'horitzó del 2006 es podria pensar en substituir la planta del Besòs». Joan Puigdollers va explicar que «des del punt de vista ecològic i de salut pública les incineradores amb tecnologia moderna i amb les seves mesures correctores no suposen un risc de contaminació superior al que puguin significar la circulació de vehicles o el consum de tabac».

RESPECTAR EL MEDI

La postura del Departament de Medi Ambient davant la polèmica que ha aixecat la ubicació de la incineradora a la Zona Franca és, segons Pere Macias, conseller de Medi Ambient de la Generalitat, «donar solució als problemes ambientals de Catalunya buscant el major consens possible dels diferents segments de la societat. En aquest sentit, el Departament de Medi Ambient estudiarà les alternatives que proposi l'Entitat Metropolitana que és qui té la competència per desenvolupar el Programa Metropolità de Residus i per plantejar les possibles ubicacions de les instal·lacions previstes».

Per al conseller, l'àmbit de l'àrea metropolitana de Barcelona genera un

Pere Macias, conseller de Medi Ambient.

volum molt important de residus, més d'1.200.000 tones/any, que cal tractar amb les màximes garanties des del punt de vista ambiental. «Evidentment, l'abocador del Garraf té una vida limitada, i no es disposa d'espai suficient a la zona per construir un nou abocador. Per aquest motiu, el programa de ges-

tió de residus municipals de Catalunya prioritza els aspectes de minimització de recollida selectiva i reciclatge dels residus i preveu la incineració com a solució última per aquells residus que no es poden reduir ni reciclar, establint com a màxim una capacitat d'incineració de 350.000 tones/any, la qual està molt per sota de les previsions de 750.000 tones que s'havien plantejat inicialment», afirma Macias.

L'ABOCADOR DEL GARRAF

Jordi Cornet i Serra, portaveu del Partit Popular a l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus, es mostra partidari d'estudiar emplaçaments alternatius a la Zona Franca per construir la incineradora. Cornet diu que «d'aquesta manera, es pot triar el lloc més idoni, procurant, en tot cas, no ubicar la incineradora a prop de concentracions urbanes. Evidentment, s'ha de portar a terme un estudi exhaustiu de l'impacte ambiental».

(Segueix a la pàg. 6)

Cinquè misteri gloriós

La coronació de Maria per reina dels cels i la terra

«Llavors aparegué en el cel un gran senyal prodigiós: una dona que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duia al cap una corona de dotze estrelles. Esperava un fill i cridava afligida pels dolors del part. (...) El drac es va aturar davant de la dona que havia d'infantar per devorar-li el fill així que nasqués. (...) El gran drac i també els seus àngels no van poder guanyar, i perderen el lloc que tenien en el cel. Llavors vaig sentir al cel una veu forta que proclamava: Ara és l'hora de la salvació, del poder i del regnat del nostre Déu, i el seu Messies ja governa!» (Ap 12,1-4;9-10).

Consideració extreta de la litúrgia bizantina

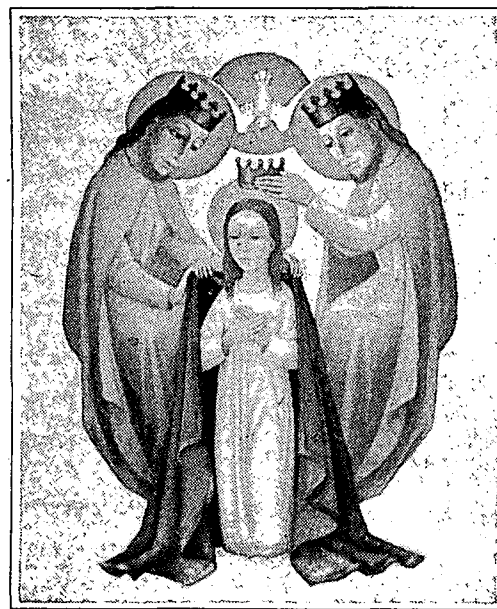
En Tu, oh plena de gràcia, s'alegren la creació, els cors dels àngels i tota la humanitat. Oh temple consagrat, oh jardí espiritual, oh glòria virginal, en la qual el que és el nostre Déu des de l'eternitat ha pres cos i s'ha fet un nen petit. El teu si es va convertir en el seu tron, i Ell l'ha elevat sobre tots els cels. En Tu, oh plena de gràcia, s'alegra tota la creació. Beneïda sigues!

Petició

Maria mare, reina del cel i de la terra, en aquest moment en què les necessitats dels teus fills han arribat a la cota més alta, col·loquem tota la cristiandat escindida a les teves mans maternals. Beneeix tots els que es comprometen a favor de la reconciliació i l'amor. Conserva'ns en l'amor al teu Fill diví i dirigeix els nostres cors allà on un dia puguem participar de la teva glòria.

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA
Lluís Antúñez, 24, 2n 2a
08006 BARCELONA - Tel. (93) 237 37 63

El Senyor ha mirat la humilitat de la seva esclava.

(Ve de la pàg. 5)

El portaveu del PP a l'Entitat Metropolitana és especialment crític amb el termini de tancament de l'abocador del Garraf: «El 18 de febrer del 1997 hauria d'haver d'estat desactivat l'abocador del Garraf segons l'article 28 del primitiu Pla Especial de Protecció del Medi Físic i del Paisatge de l'Espai Natural del Garraf, que diu literalment que "les activitats desenvolupades en aquesta subzona hauran d'acabar en el pla de deu anys, a partir de la data del 18 de febrer de 1987 en què es publica l'acord de l'aprovació del Pla Especial"». Per a Jordi Cornet el Programa Metropolità de Gestió de Residus Municipals ha provocat la prolongació de la vida de l'abocador del Garraf i ha obligat a canviar el redactat de l'esmentat article 28 sense tenir en compte l'oposició dels municipis de la zona. El portaveu del PP explica que

l'abocador del Garraf, contràriament a algunes afirmacions recollides per diversos mitjans de comunicació, no serà clausurat ni a curt ni a mig termini, ja que, de moment, no hi ha un calendari estipulat perquè és tanqui en el futur.

RECOLLIDA SELECTIVA

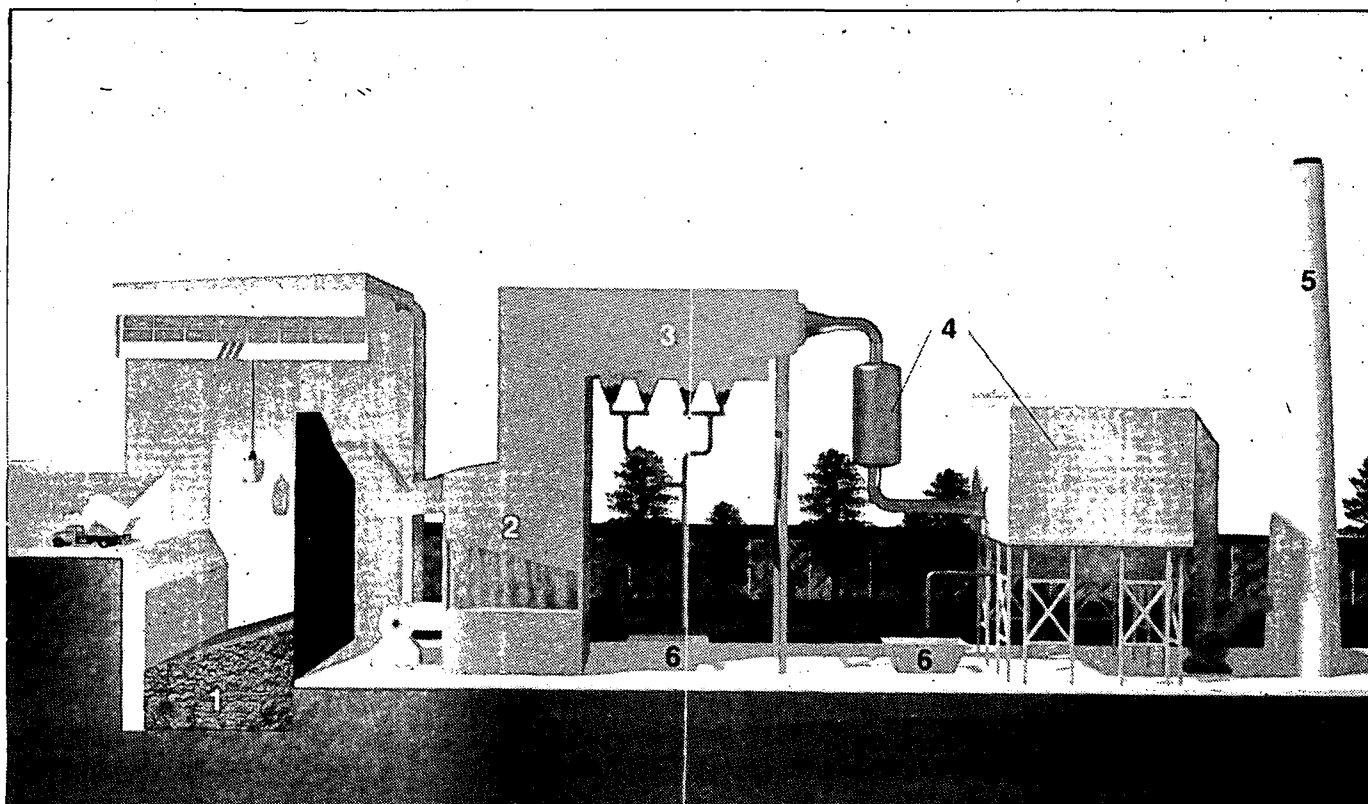
Pau Noy, responsable dels temes de medi ambient d'Iniciativa per Catalunya- Els Verds considera que cal fer

una valoració ecològica dels residus, apostant decididament per la recollida selectiva de brossa. «L'èxit del programa de la recollida de brossa dependrà també de la col·laboració de la Generalitat, dels ajuntaments i d'una correcta transposició de la Directiva europea d'envasos», segons Pau Noy.

En opinió de Noy, per donar un tractament a les deixalles que no es poden reciclar fan falta abocadors i plantes d'incineració. «El Pla Metropolità de Gestió de Residus Municipals preveu la construcció d'una planta incineradora localitzada a la zona industrial de la Zona Franca, a prop de la desembocadura del Llobregat, que cal que sigui amb la tecnologia més avançada per optimitzar-ne el rendiment». Pau Noy explica que «a través de la incineració s'aconseguirà calor per produir energia elèctrica. La planta es construirà amb la tecnologia més innòcua existent i amb la màxima eficiència energètica possible». Segons el responsable d'IC-Els Verds, un cop construïda la nova incineradora es procedirà a tancar a partir de l'any 2000 la planta incineradora de Montcada i a iniciar la desactivació de la del Besòs, per tancar-la definitivament al cap de poc temps.

EDUCAR EL CIUTADÀ

Els regidors del Partit per la Independència (PI) han basat les seves al·legacions, al Programa Metropolità de Gestió de Residus, en la necessitat de promoure la minimització i el reciclatge dels residus. Conxita Folguera, assessora del Partit per la Independència a l'Entitat Metropolitana de Medi Ambient, va dir que «caldria passar de

Funcionament d'una planta incineradora

Una planta incineradora és una instal·lació on té lloc un procés de combustió controlada del rebuig dels residus, és a dir, la part no reciclable. D'aquesta manera, es redueix de forma important el volum de residus i s'aprofita l'energia que contenen per generar electricitat. Les cendres i escòries són objecte d'una disposició controlada i els fums i gasos són rentats i depurats.

1. Fossa de recepció

Controla l'estat i la naturalesa dels residus, de manera que es pugin refusar aquells residus per als quals s'hagi previst una altra destinació.

2. Cambra de combustió. Cambra de postcombustió

La combustió dels residus fa que es transformin en gasos, cendres i escòries i calor. La temperatura a què és cremada va dels 850°C als 1.000°C, cosa que garanteix que la combustió dels residus i dels gasos sigui completa.

3. Recuperador de calor

L'energia que desprenen els residus en la combustió és transformada en electricitat o vapor per a la indústria.

4. Equips de depuració de fums

Les partícules en suspensió que hi ha en el fum són recollides mitjançant filtres i altres sistemes. Els gasos són rentats i depurats per procediments diversos.

5. Xemeneia

Per la xemeneia són emesos els gasos ja nets.

6. Fossa de cendres i escòries

Les cendres i escòries resultants de la combustió són recollides. Les escòries valoritzables es poden fer servir

com a material de rebliment i en obres públiques (ús limitat a les condicions fixades per la normativa vigent). La ferralla se separa per poder-la reciclar.

Serveis que ofereix una incineradora

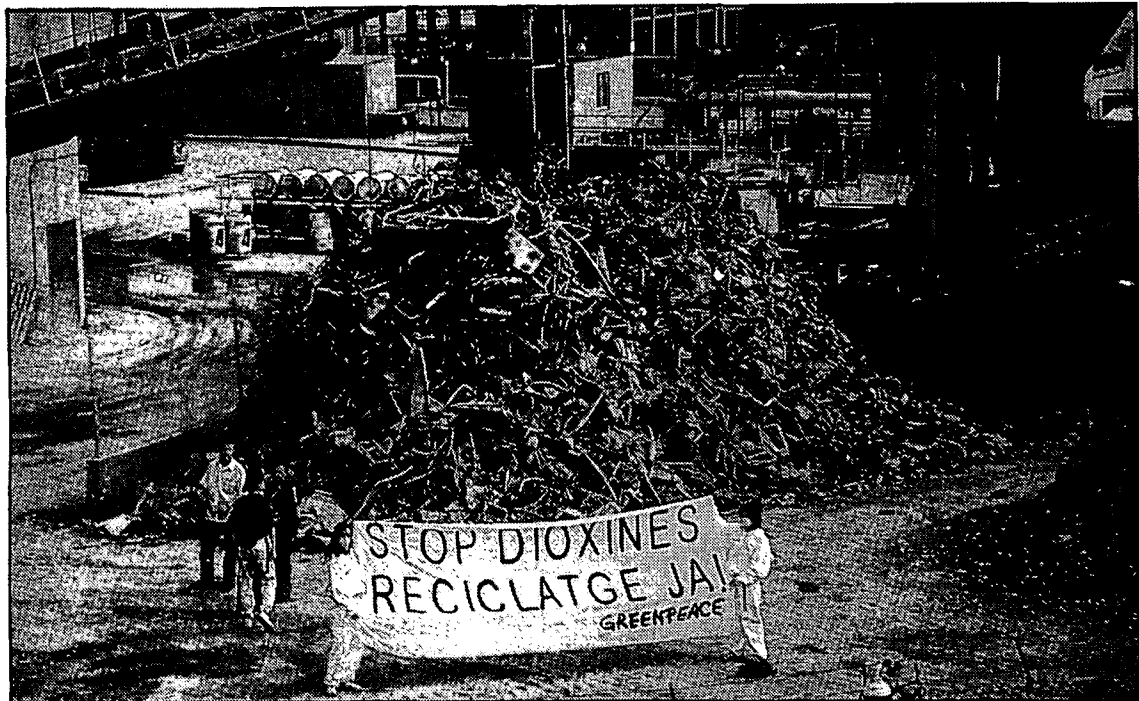
La incineració, especialment la fase de depuració de fums, és cara, si bé ofereix alguns avantatges clars:

Redueix considerablement el volum de residus que van a parar a l'abocador en un 80 o 90% aproximadament, en el cas dels residus municipals. A més a més, es pot recuperar l'energia continguda en els residus i generar electricitat o bé vapor útil per a la indústria.

La planta incineradora ben gestionada és una instal·lació que permet assolir els objectius ambientals que marca la Llei reguladora dels residus, respectant el medi i la salut de les persones. Cal remarcar, però, que la incineració no és la solució prioritària dins la política de gestió dels residus que s'està establint. A la planta incineradora hi han d'anar només els residus que encara no es poden evitar, ni aprofitar per reciclar o reutilitzar. En una incineradora no hi ha d'haver cap residu tòxic o perillós com ara medicaments, fluorescents, bateries, dissolvents, piles, pintures, vernissos o olis minerals usats. Aquest tipus de residus s'han de dur a la deixalleria municipal. És important que s'intenti produir menys residus mitjançant un consum més responsable i que els ciutadans col·laborin en la recollida selectiva d'aquells residus que poden ser reutilitzats, regenerats o reciclats o, atesa la seva toxicitat, tractats convenientment.

La planta incineradora del Besòs es podria clausurar l'any 2006

l'actual volum de deixalles de 1,11 quilos per habitant i dia a 0,88 quilos per habitant i dia l'any 2006, fet que representaria una disminució del 80%. D'altra banda, va destacar que altres mesures proposades pel PI estan centrades a sensibilitzar la societat amb el missatge «El millor residu és aquell que no en genera». Per aconseguir aquest objectiu, segons Folguera, el Partit per la Independència proposa, per reduir el volum de deixalles, «donar informació als ciutadans sobre els productes de consum i les deixalles

Activistes de Greenpeace es manifesten contra el funcionament de la incineradora de Sant Adrià de Besòs.

que generen, per tal que aquests pugin triar aquells que en produeixen menys. També cal fer un treball de recerca en col·laboració amb les universitats catalanes sobre el cicle de vida dels productes i el seu balanç ecològic, per poder donar una informació correcta als ciutadans». L'assessora del PI a l'Entitat Metropolitana incideix en el fet que és necessari realitzar programes d'educació per un consum mediambientalment responsable a tots els centres d'ensenyament, als ciutadans a través de Barcelona Televisió i altres televisions locals, i fer campanya en col·laboració amb els mercats municipals i les associacions de comerciants.

GREENPEACE APOSTA PER RECICLAR

En els darrers 30 anys l'augment de les escombraries a l'Estat espanyol ha estat elevadíssim. Per exemple, el consum de plàstics ha augmentat de 1,29 kg/hab. el 1960, fins arribar a 59,11 kg/hab. el 1992. Per aquest motiu han augmentat els problemes de tot tipus generats per una producció d'escombraries que actualment supera el quilo per persona i dia. Segons Joan López Uralde, membre de Greenpeace, cal canviar aquesta perillosa dinàmica aplicant polítiques basades en les tres erres: Reduir, Reutilitzar i Reciclar. «Fa falta reduir la generació de residus, fabricant per exemple productes que siguin fàcils de reparar i reutilitzar i que permetrien fixar les bases d'aquest programa alternatiu. Per desenvolupar-lo caldria fomentar la recollida selectiva domiciliària de les escombraries, separant els residus en matèria orgànica, per obtenir adob; i la inorgànica, per reutilitzar o reciclar». Per a un altre soci de Greenpeace, Oliva Nuñez, «s'ha d'incentivar la reducció dràstica del consum d'elements contaminants, com piles, enva-

sos de pintura, vernissos, productes de neteja tòxics, i envasos de PVC, i en els casos que hi hagi productes alternatius no contaminants, promocionar-los. Per portar a terme aquestes campanyes amb èxit cal la participació ciutadana i la voluntat política de les administracions que les han de posar en marxa».

CANVIAR LA NORMATIVA VIGENT

Les escombraries que no es poden reutilitzar ni reciclar, constituïdes principalment per plàstics, es dipositen en abocadors controlats que no pateixen els problemes de contaminació dels convencionals perquè no tenen matèria orgànica fermentable. Dues parts

L'àrea metropolitana de Barcelona genera un volum de residus de 1.200.000 tones cada any

de les escombraries que són clau en la solució del problema són la matèria orgànica que representa un 40%-50% en pes aproximadament, i els residus d'envasos i embalatges, que sumen un 37% de pes. Per aquesta raó, segons Oliva Nuñez, «les Administracions, central, autonòmica i local han d'elaborar plans que incloguin el tractament de la matèria orgànica, i mesures per reduir els envasos i els embalatges, com per exemple recolzar el vidre retornable i l'eliminació dels residus, especialment problemàtics, des del punt de vista ambiental i sanitari com el PVC».

Marta Puyol

Augment espectacular del volum d'escombraries

Ara fa deu anys, es produïen un 30% menys d'escombraries que avui. Els residus municipals que es generen són d'1,2 quilos cada dia per persona per terme mig. Aquest percentatge no ha estat un problema fins que ha ocupat un volum i un pes tan considerable que els ajuntaments es veuen en la necessitat d'ampliar i modificar els sistemes de recollida i tractament de residus. La raó d'aquest augment és la proliferació extraordinària d'embolcalls que recobreixen els productes de consum. Actualment, el 70% del volum de residus són envasos i embalatges no retornables que es dipositen cada dia a les escombraries que necessàriament han de ser tractades i dipositades correctament. Aquests 1,2 quilos de brossa que produeix una persona cada dia representen una tona d'escombraries per família cada any i un total de 1,25 milions de tones l'any 1995 a l'àrea metropolitana. Aquestes tones ocupen un espai semblant al de 40 illes de cases de l'Eixample de Barcelona, plenes fins al sisè pis d'alçada.

Cada dia els camions de les escombraries s'emporten dels contenidors de la via pública la brossa, que desapareix de la vista, i sembla que desaparegui el «problema». Tot i això, la matèria ni es crea ni es destrueix, simplement es transforma, i la brossa és difícil d'eliminar. Les solucions que hi ha davant d'aquesta problemàtica són produir menys brossa i reduir-ne així la quantitat, reciclar-la al màxim, reaprofitant tot allò que sigui possible i evitar el malbaratament de matèries primeres i energia.

A R A
que us heu
J U R A T
amor etern,
què tal una ajuda
D E L C E L ?

Coneix el sentit cristià del prometatge, el matrimoni com a vocació, la paternitat responsable, l'Amor amb majúscules. Forma't. Vine a

DESENVOLUPAMENT INTEGRAL
DE LA FAMÍLIA

Reial Monestir de Sta. Isabel. c/ Rocaberti, 12
Tel. i Fax 280 27 92 - 08017 Barcelona

l'entrevista

«La teologia surt de la vida i aterra a la vida»

■ Antoni Bentué, teòleg gironí i vicedegà de la Facultat de Teologia de Santiago de Xile

Antoni Bentué, teòleg i escriptor seglar nascut a Girona i resident a Santiago de Xile, ha dedicat tot el mes de febrer a comunicar la teologia llatinoamericana a un auditori català cada cop més interessat en «el lligam entre fe i inculturació», tal com reconeix ell mateix. Bentué és vicedegà de la

Facultat de Teologia de Santiago de Xile i considera que a Amèrica Llatina hi ha una «situació crònica i una problemàtica social ineludible que interpel·la el creient». Per al teòleg, no hi ha només una teologia de l'alliberament. Bentué ve a Catalunya cada hivern durant un mes des de fa vint-i-cinc anys.

Què el va atraure de Xile, fins al punt que decidís quedar-s'hi?

—Primerament va ser un contrast, jo venia d'estudiar de Munich i després de tenir molt contacte amb la realitat de la gent de Xile vaig decidir amb il·lusió romandre-hi. La meua intenció era es-

tar-m'hi el temps que durés la meua investigació sobre la pobresa, però ben aviat vaig dir-me: «Aquí s'hi cou quel·com autèntic» i, ves per on, d'això ja fa vint-i-cinc anys...

—Quins punts comuns té el poble català amb el poble xilè?

—Més enllà dels tòpics, els problemes són similars en contextos diferents. Un punt que ens diferencia és la qüestió social: aquí els problemes estan localitzats, però a Xile la injustícia social comença per les estructures mateixes, en els darrers set o vuit anys ha crescut espectacularment l'abisbe entre rics i pobres.

—Quins accents té la teologia que es fa a Amèrica Llatina?

—No es fa una teologia excessivament teòrica sinó que s'accentua la inserció de Déu en Jesucrist de Natzeret, en el que ell va dir i va fer. Déu va ressuscitar Jesús donant-li la raó, per tant aquell que afronta la vida com ell té raó. La resurrecció ratifica la causa de Jesús. Això marca un model eclesiològic, és la crida a la conversió a l'Església de Jesucrist, i també en aquest punt observem com ha de caminar l'Es-

teologia és també llegir llibres però per comprendre millor la vida i que la gent pugui trobar-hi un sentit. Fer teologia és una feina ben maca que demana confrontar les reflexions amb la vida. La teologia surt de la vida i aterra a la vida.

—S'ha acabat el boom de la teologia de l'alliberament?

—El moment àlgid dels anys setanta ja no hi és. Van ser moments on es va abusar de la teologia de l'alliberament; avui en tenim més d'una, i les orientacions han canviat amb la vinguda de la Perestroika, que va afectar aquesta manera d'entendre la teologia i ara el procés ha pres una altra via. Recordo que a Alemanya el CELAM (Conferència Episcopal d'Amèrica Llatina) va patrocinar un retrobament entre teòlegs, i va ser en aquest encontre on el pare de la teologia de l'alliberament, Gustavo Gutiérrez, es va fer amic del

Antoni Bentué a la Facultat de Teologia de Catalunya, on ha impartit cursos de formació permanent.

«S'ha de revaloritzar la comunitat de base com a experiència d'acolliment, i cal recordar que Jesús acull tothom i que l'Església és present en els sectors populars i marginats»

glésia. Cal una Església en què es noti que som germans. La teologia de l'alliberament també ho accentuava.

—Com es veu des de Xile la teologia europea?

—Tenim la impressió que aquí es fa una teologia massa acadèmica. Nosaltres estimem la teologia alemanya, jo mateix estic format a França i a Alemanya. En qualsevol cas, el que detectem és que es tracta de llibres fets a partir d'altres llibres. La veiem una mica lluny i n'agafem el què ens serveix. Fer

cardenal Ratzinger. És la mostra que hi ha un repensament i una autocrítica en aquesta teologia, que no és l'única que tenim!

—L'interès per la inculturació de la fe va en augment.

—És cert, tant allà com als Països Catalans. Ara cal un discurs postperestroika solidari que ajudi a viure l'esperança. És la gran tasca del tema de fe i política, de fe i cultura. Ens hem d'inculturar. L'encarnació del Verb és aquí, i a vegades costa de relativitzar certes

Antoni Bentué,**teòleg gironí i vicedegà de la Facultat de Teologia de Santiago de Xile**

dignitats eclesiàstiques. Hem de buidar-nos, embrutir-nos amb totes les ambigüitats que això implica.

—Els països llatinoamericans continuen depenent de les inversions estrangeres?

—No tan sols en continuen depenent sinó que ara aquesta dependència afecta tots els països, fins i tot Xile i Veneçuela. Fins fa poc, Xile era una illa en aquest context, però ara la situació ha empitjorat i depèn gairebé exclusivament de les inversions que vénen de fora. I el cas de Veneçuela és ben eloqüent, després d'un boom, ara a nivell social està pitjor que abans.

—Aquest malestar social és el principal problema d'aquest continent?

—Des que s'ha evaporat el marxisme i amb ell la utopia socialista, la problemàtica social està més malament que abans. Xile era una illa però també s'ha vist tocada per aquest malestar. I cal afegir-hi la influència del passotisme que ens ha arribat del primer món. La pobresa hi és, tot i que el 20% dels pobres tinguin menjar cada dia. Els mitjans de comunicació evidencien la diferència entre els pobres i els rics, fet que provoca que els pobres mengin però siguin conscients que la diferència és immensa. Podríem dir que és el punt psicològic de la pobresa. Aquest tema de la pobresa ha esdevingut explosiu a Amèrica Llatina i si abans els pobres ho vivien engrescats amb ànims per superar-ho, avui se senten pobres sense futur, condemnats i gens motivats. Aquesta situació pot provocar revoltes anàrquiques, com la que es va produir al Perú amb Sendero Luminoso, que no va ser més que una revolució sense cap ni peus; un signe desesperat.

—Com convivia l'Església amb Pinochet?

—En aquella època l'Església representava una veu atractiva, hi havia molts joves, això ara s'ha perdut. El jovent ha esdevingut més passota, és un fenomen molt freqüent, i la imatge de l'Església és més aviat gris. Avui dia, hi ha una imatge general una mica retrògrada de l'Església. Honestament, s'ha de reconèixer que en temps de la dictadura la jerarquia tenia un prestigi enorme, i el jovent s'engrescava i s'hi apuntava. El món marxista tenia respecte per l'Església, en canvi, ara tinc la impressió que en els últims anys la jerarquia viu una mica de rendita de temps passats i no sap estar a l'altura, em refereixo a bisbes concrets, no en

El professor Bentué és l'autor de *Job el teòleg*, un assaig premiat amb el guardó Francesc Eiximenis.

general, és clar.

—La jerarquia eclesiàstica xilena connecta amb el poble?

—El problema de l'Església-institució és que té un discurs que no serveix, i la gent busca respostes en els discursos esotèrics o en grups protestants i pentecostals d'arrel calvinista que parlen de predestinació, però que ho solen fer amb un to sectari, dividint

La gent té problemes i es pregunta pel sentit de les coses, hi ha un desinterès polític i un problema real de pobresa, i per tant es busca refugi en les sectes. L'Església catòlica no ha tingut un discurs personalitzador i el ciutadà ras veu el bisbe lluny, que no li diu res. En canvi, si va amb els pentecostalistes, el capellà se li acosta, el visiten, això té un atractiu.

Job, el teòleg

De les nombroses obres d'Antoni Bentué, n'hi ha una que ha estat guardonada amb el Premi Eiximenis i escenificada en el marc del CCU (Centre Cristià dels Universitaris): *Job el teòleg*. Aquest assaig, segons l'autor, «surts d'aquí, de Catalunya, dels problemes de la modernitat i de la postmodernitat» i planteja en forma de diàleg algunes qüestions que afecten l'home i la dona d'avui. Bentué no va escriure aquest diàleg només per a gent d'Església, sinó que va voler que aquest llibre arribés a altres persones no creients. El llibre, editat per la Fundació Joan Maragall, encara no ha estat publicat en castellà. Bentué també és autor de *La cultura o Dios*, *Deja tu rincón*, *l'Heretatge d'Abraham*, *Món dels homes*, *salvació de Déu*, *La opció creyente* i *la Gratuïtat, clau de l'ètica bíblica*.

el discurs entre el que està salvat, i per tant pertany al grup, o el que es condemna. Aquí hi ha una concepció molt individualista, de salvació personal i del propi grup i prou.

—Les sectes han fet perdre fidels a l'Església d'Amèrica Llatina?

—Les sectes creixen i l'Església s'estanca, això és un fet. A Xile, que és el context que em resulta més proper, el pentecostalisme augmenta. Si fins ara el 98% de la gent es confessava catòlica i un 3 o 4% era protestant; ara el catalocisme està a un 87% i les noves sectes protestants a un 12%, s'han triplicat, tenen emissores i molts mitjans.

—I com ha de respondre l'Església a aquest desafiament?

—S'ha de revaloritzar la comunitat de base com a experiència d'acolliment, i cal recordar que Jesús acull tothom. I s'ha de recordar que l'Església és present en els sectors populars i marginats. Els capellans catalans que van a fer una experiència missionera ja busquen aquestes parròquies marginals per alimentar l'esperança.

—L'ecumenisme és una prioritat a Xile?

—El que passa és que parlar d'ecumenisme a Xile és parlar de dialogar amb aquests grups pentecostals tan tancats i sense cap mena d'interès per la reconciliació i la unió entre els cristians. D'ortodoxos no n'hi ha, i amb altres Esglésies cristianes el que es fa és un ecumenisme de despatx.

—Hi ha molta religiositat popular?

—Sí, des de fa molt de temps a Xile el món catòlic ha viscut la religiositat popular de manera molt viva, i no pas com un opi del poble. Hi ha una religiositat que alimenta una esperança i que motiva per ser solidaris, i no s'ha de menysprear i dir que això són supersticions.

—Per on passa el futur eclesial d'Amèrica Llatina?

—Cal maduresa per adonar-se que les comunitats de base són Església i s'ha de donar importància a l'experiència. Això ja va quedar clar en el Sinode del 1992 a Santo Domingo, on es va parlar del laïcat com a protagonista de la nova evangelització i es va fer molta referència a la inculturació de la fe i a la inserció al món. S'ha de recuperar la bona imatge de l'Església; ara hi ha gent que no veu la relació entre l'Església i Jesucrist. I aquest problema també l'he viscut aquí a Catalunya.

Miriam Díez i Bosch

SANTA MARTA

Servei Particular d'Infermeres

Infermeres ATS
Auxiliars de clínica
Puericultores
Vetlladors/es

Servei en clíniques i
Cases particulars

Tel. 245 37 58 / 231 52 27
Horari d'informació de 9.15 a 14.15

Barcelona

El rostre presbiteral per al nou mil·lenni

■ Els futurs capellans creuen que no es potencia prou la pastoral vocacional

BARCELONA.— «Apòstols per al 2000» és el lema del Dia del Seminari d'enguany. Els seminaristes de l'Interdiocesa, el centre que agrupa els joves de totes les diòcesis menys Barcelona, afirmen que «hi ha moltes maneres de fer de capellà però només una de ser-ne». Aquesta identitat del prevere s'ha anat perfi-

lant cada cop més des del Concili Vaticà II i el Concili Provincial Tarraconense hi ha insistit. Els nois que estan al Seminari Interdiocesa, una trentena, estan convençuts que Déu segueix cridant. Veuen el seminari com un lloc de formació i de discerniment i no com una fàbrica de capellans.

L'opció pel celibat, la obediència i la pobresa són els eixos fonamentals de la opció dels joves que decideixen encarrar la seva vida al ministeri ordenat. En una societat secularitzada com la catalana hi ha una crisi vocacional, però malgrat tot, hi ha gent que segueix la crida de Déu. Per a Armand Puig, prevere tarragoní i formador al Seminari Interdiocesa del carrer Casp de Barcelona, «és obvi que una societat

secularitzada donarà menys capellans, però això no vol dir que no n'hi hagi». Aquest biblista de Tarragona considera que calen joves fermes i sòlids que no s'agafin a petites seguretats i que sàpiquen tenir caritat pastoral. La pastoralitat i l'espiritualitat que se'n deriva són el tret que han de definir, segons la majoria de seminaristes, el capellà del nou mil·lenni. Per a Sebastià Aupí, jove gironí que ha entrat al seminari aquest

curs, «el pastor ha de vetllar per l'Església però sense ficar-se al lloc que correspon als altres». Armand Puig remarca aquest esperit de servei recordant un antic lema del Dia del Seminari: «Cristià amb vosaltres, prevere per a vosaltres». Per a Puig, el prevere diocesà «ha de ser el pastor que s'encarna a fons allà on és, té cura d'aquells que li han estat confiats i es planteja la vida com un seguiment de Jesucrist».

El seminari no és una fàbrica de capellans

Si abans la majoria de capellans sortien del seminari amb unes característiques aparentment homogènies, avui ja no és així. El seminari ja no és més un planter d'on surten capellans fets com un motllo, tal com adverteix Armand Puig, sinó que ara hi ha un fort procés de recerca i una atenció a la identitat del capellà, identitat que si bé semblava diluïda després del Concili Vaticà II ara s'ha refermat.

Pel que fa a la opció personal pel presbiterat, Xavi Navarro, que té vint-i-tres anys i és de Lleida, manifesta que «penso que la meua vida pot anar per aquí, acompanyant a la gent en la fe, dedicant-me a ells des de la fe en

Jesucrist». També en aquesta línia s'expressa Joan Miquel Bravo, de Tarragona, que va entrar al seminari només amb onze anys i ja en fa sis que hi és: «Quan entres no saps ben bé què vol Déu de tu, però saps que vols seguir Jesús tota la teua vida, i no saps si serà com a capellà diocesà o com a religiós o missioner.» Aquests tres seminaristes, tots ells de diòcesis diferents, han entrat al seminari provinents alguns de famílies practicants i els altres no, uns més joves i els altres no tant, i és que afirmen que «la crida de Déu no té espais ni fronteres». Consideren també que no es potencia prou la pastoral vocacional i creuen que aquesta ajuda molt en el procés de discerniment de joves que puguin intuir que la seva vida pot anar per aquí. Pel que fa a l'escassetat de vocacions, consideren que cal tenir confiança en el Senyor per tal de tirar endavant. Tot i ser conscients que no hi ha tants capellans com convindria, es mostren esperançats i confiats. Són els capellans del relleu, el nou rostre presbiteral per al nou mil·lenni. Apòstols per al 2000, joves engrescats amb el programa de vida de Jesús.

Miriam Díez i Bosch

El seminari interdiocesà aplega una trentena de joves.

VIATGES
BERGA

ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA VIATGES BÍBLICS: MAIG I AGOST 1997

DEL 21 al 30 de MAIG - VISITANT ISRAEL

Dirigit pel P. Anton M. Vilarrubias, claretia.

DEL 3 AL 22 D'AGOST - VISITANT EL CAIRE, SINAÍ, JORDÀNIA I ISRAEL

Dirigit per Mn. Joan Magí.

DEL 7 AL 28 D'AGOST - "SEGUINT LES PETGES DE PAU"
VISITANT JORDÀNIA, SÍRIA, TURQUIA I GRÈCIA.

Dirigit per Mn. Joan Aragonès.

DEL 10 AL 25 D'AGOST - VISITANT EGIPTE, SINAÍ I ISRAEL

Dirigit pel P. Anton M. Vilarrubias, claretia.

PER A MÉS INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:

Associació Bíblica de Catalunya
Pla de Palau, 2
43003 TARRAGONA
Tel. 977-233412 de 10 a 13 h

Viatges dirigits pel P. Anton M. Vilarrubias
Secretaria: Oriol i Núria - Tel. 93-4572509
Pg. Sant Joan, 166, 7-2-
08037 Barcelona

Organització tècnica: Viatges Berga, SA - GC 270
Av. Ramon y Cajal, 25 - 43001 Tarragona
Tel. 977/ 24 43 36 - Fax 977/ 24 17 72 - E-mail: berga@tinet.fut.es
c/Sant Agustí, 4 - 43003 Tarragona
Tel. 977/ 23 93 52 - Fax 977/ 23 89 57 - E-mail: bergaa@tinet.fut.es
Http://www.fut.es/~berga\

Trobada de congregacions de la Mare de Déu dels Dolors

MONTSERRAT.— Les Congregacions de la Mare de Déu dels Dolors de Catalunya, orde seglar dels Servents de Maria «Servites» (antics terciaris), es van reunir per primera vegada a Montserrat el 16 de febrer passat. La trobada va ser presidida pel P. Manuel Fontanet, prior provincial dels Servents de Maria «Servites», que va estar acompanyat pel P. Climent, prior del convent de Sta. Teresa de Jesús de València. L'acte va consistir en una presentació de les 28 congregacions que actualment queden al nostre país.

C.C.

Girona

Jean Vanier convida a descobrir el món dels disminuïts

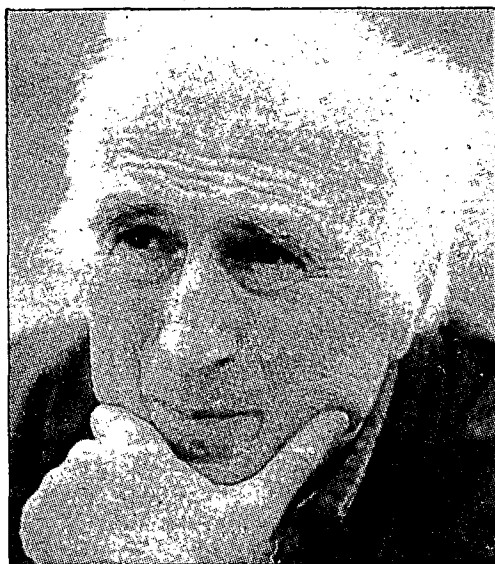
■ Va fundar les comunitats de l'Arca i Fe i Llum per a persones amb deficiències

GIRONA.— El canadenc Jean Vanier, fundador de les llars cristianes d'atenció als discapacitats psíquics més marginats, va pronunciar una conferència el 4 de març al Seminari Menor Diocesà que va aplegar gairebé tres-centes persones. Per

Amb el títol «Respostes alternatives a la marginació», l'antic professor de les universitats de Toronto i París Jean Vanier va donar el seu testimoni en el món dels desvalguts, i ho va fer sota el rerefons de les benaurances. Vanier va anar a Girona convidat per l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona, el Centre Cristià dels Universitaris i la Càritas Interparroquial de Girona i va aconseguir que la sala Sant Martí quedés petita per a la quantitat de persones que van voler escoltar-lo.

Vanier va parlar amb molt entusiasme i va admetre que després de viure trenta-tres anys entre homes i dones amb discapacitats sent que «les nostres societats han de demanar perdó als deficients i també als seus pares, que molt sovint pateixen perquè no accepten els seus fills». En aquest sentit, Vanier va recordar que cal respectar el dret dels pares i mares que tenen depressions, ira i còlera pel fet de tenir fills amb algun tipus de mancança. Aquest suís nacionalitzat al Canadà va dir que «cal alliberar a molts pares del sentiment de vergonya que tenen» i va repetir més d'un cop que s'ha d'abolir la culpabilitat i el pensar que un fill deficient és «un càstig de Déu». Vanier va lloar l'esperit comunitari perquè considera que és precisament en una comunitat on s'aprèn a viure la diferència i a perdonar, i va precisar que «el perdó és el cor de la vida humana, no hem de viure en conflicte sinó trobar la reconciliació». En les comunitats l'Arca, que ell mateix ha fundat, Vanier va dir que s'hi troba «llum, tots mengem a la mateixa taula i hom hi descobreix una esperança i una autèntica benedicció de Déu». A més, va explicar que les persones que han anat a les comunitats de Arca han fet un canvi radical consistent a sortir d'elles

a Vanier, és vital encoratjar les comunitats a conscienciar-se, a desfer prejudicis i a descobrir el món dels disminuïts, «persones que poden semblar una mica boges però que tenen un missatge sorprenent, potser tant com l'Evangeli».

Les comunitats l'Arca acullen deficients mentals sense recursos.

mateixes i obrir-se als altres. Va admetre que ha conegut molt patiment però va insistir en l'esperança que detecta arreu.

Vanier va fundar les comunitats de Arca amb la finalitat d'acollir persones amb alguna mena de dificultats. A Catalunya hi ha dues llars, la comunitat del Rusc, a Tordera, i la d'Els Avets, a Moià, al Bages. Acullen deficients mentals adults i dins d'aquests els més necessitats, com orfes o persones sense recursos; intenten viure en un clima familiar on cadascú ocupi el seu lloc. Aquestes comunitats ofereixen la possibilitat de fer-hi una estada per conèixer aquest àmbit. Qualsevol persona interessada pot trucar al 93/ 764 01 50.

Miriam Díez i Bosch

Breus

S'ha celebrat el segon seminari de pastoral penitenciària

BARCELONA.— La finalitat d'aquest segon seminari que es va fer el mes de febrer a la parròquia de Sant Abraham, organitzat pel grup parroquial de Pastoral Penitenciària Wad Ras, va ser informar la comunitat sobre la realitat d'aquesta pastoral a la diòcesi de Barcelona, així com les necessitats més urgents de les persones que surten de la presó i els recursos que poden trobar al carrer com a resposta immediata a les seves necessitats. Hi van participar Mn. Andreu Oliveras, director del SEPAP, el matrimoni Gómez-Zardoya de la parròquia Mare de Déu dels Dolors, i els responsables dels centres d'acollida Lligam i Carmel, per a dones, i Llar Mercèdària, per a homes.

C.C.

Càritas iniciarà els joves en oficis artesans

GUISSONA.— En l'Assemblea de Càritas diocesana d'Urgell que es va celebrar a Guissona es van presentar els projectes per a 1997. Els objectius generals de Càritas són descobrir les causes generadores de marginació, protegir els drets dels més pobres, continuar amb l'atenció als toxicòmans, mitjançant el Centre Català de Solidaritat i la Fundació Sense Cadenes, i impulsar la creació de Càritas parroquials. També es vol consolidar el programa d'acolliment de nens en període de vacances i continuar l'atenció als avis a través de la formació del voluntariat, així com oferir serveis de formació cultural als immigrants i vetllar per la integració dels gitanos. Càritas diocesana aplegarà i coordinarà un grup d'artesans que iniciarà els joves en diferents oficis.

Antoni Mirabet

SERVEIS D'HOSTELERIA I NETEJA A COL·LECTIVITATS

GERIÀTRICS
RESIDÈNCIES UNIVERSITÀRIES

COL·LEGIS I UNIVERSITATS
HOTELS

EMPRESES
CENTRES DE DISMINUÏTS

HOSPITALS
CASES DE COLÒNIES

Cuidem el detall!

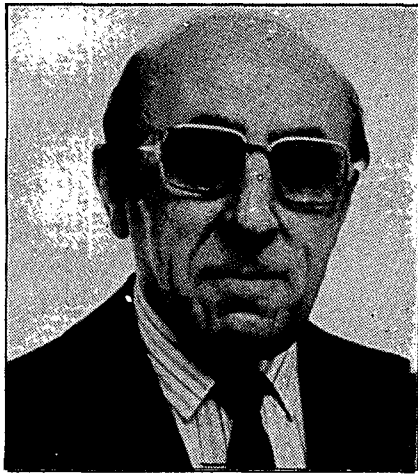
ALESSA, Oficina Central
Francesc Carbonell, 46-48, baixos 2a
08034 Barcelona
Tel. (93) 204 46 12 *
Fax (93) 204 64 52

ALESSA, Lleida
Alcalde Sol, 11
25003 Lleida
Tel. (973) 26 69 85
Fax (973) 27 53 11

Solsona

«És lamentable canviar una festa pels interessos d'algunes empreses»

■ El cerverí Joan Naboa parla del canvi de data de la celebració del Santíssim Misteri

Joan Naboa explica l'origen de la festa del Santíssim Misteri de Cervera.

—Què significa el Santíssim Misteri de Cervera, des del punt de vista religiós? Des de quan es té memòria de la celebració?

—El 6 de febrer de 1540 va tenir lloc a l'església col·legiata de la nostra ciutat un fet que reuneix totes les característiques de misteri sobrenatural, d'origen diví. El poder de Carles V, des de la victòria de Pavia, atemoria el papa Climent VII. L'entrada de l'exèrcit a Roma va assolar i espoliar temples. Un soldat espanyol va recollir un trosset de *Lignum Crucis*, que va donar a mossèn Jaume Albasa, per agrair-li l'assistència espiritual. El sacerdot es va retirar a Cervera i va lliurar la relíquia a la comunitat de preveres, que la van ajuntar amb d'altres relíquies col·lo-

CERVERA.— Hem llegit a la premsa de Cervera comentaris en pro i en contra del canvi de data de la celebració del Santíssim Misteri. Pot un alcalde canviar-la sense consultar ni els capellans ni els fidels? (Almenys així ho hem interpretat; si haguéssim caigut en un error, demanem disculpes per endavant.) Per aclarir-ho, hem demanat a un cristià cerverí que ens ajudi. Joan Naboa ens documenta abastament sobre la festa i la seva història.

cadades en un armari excavat a la paret de la capella de Sant Nicolau, a finals de 1539.

Quan el rector del Tarròs (llavors partit judicial de Lleida i diòcesi de Tarragona) va saber que el veritable *Lignum Crucis* era a la capella de Sant Nicolau de Cervera, va anar-hi a suplicar que li fos lliurada una part. El 6 de febrer de 1540, el prior Esteve va obrir l'armari davant dels sacerdots. La relíquia tenia un dit de longitud i una sisena part d'amplada. En partit-la, en va brollar una grossa gota de sang. Tots els assistents van quedar admirats. Llavors, una gran multitud hi va arribar cridant «Misteri, misteri». Nom que des de llavors es va donar a la relíquia.

El papa Pau III va concedir una

festa solemne que se celebraria cada 6 de febrer a partir de 1547, missa amb ritu doble major i ofici del 14 de setembre (exaltació de la Santa Creu). Quan el 1595 es va constituir el bisbat de Solsona, el primer bisbe solsoní, Lluís Sans, va ordenar que la festa del Santíssim Misteri fos celebrada a més de Cervera, en 17 pobles més dels voltants.

—Hi ha alguna data que il·lustri la celebració popular i oficial, a més de l'eclesiàstica? Com es va convertir en popular una festa religiosa?

—Les *Completes* o *Maitines* al San-

tíssim Misteri dels autors cerverins Joan Pont i Salvador Vidal, cantades per la Capella de Música de Cervera des del segle XIX, van donar popularitat a la festa. Una festa major religiosa i popular.

—S'ha al·legat raons de pes per voler i poder fer el canvi de data des de la Paeria de Cervera?

—És lamentable canviar una festa tan arrelada pels interessos d'algunes empreses. Creiem que una empresa, quan s'estableix en una població, té el deure de complir les festes laborals locals. Cal constatar que algunes iniciatives transcendents queden sovint al marge dels corrents d'informació, com ha passat amb la d'aquest canvi. El paer en cap (alcalde) diu que entre els membres del consistori hi va haver unanimitat, però reconeix que no va donar la informació prou clara. Tan sols cal llegir el calendari de l'Arxiprestat de la Segarra i el comunicat oficial del Departament de Treball per veure'n les contradiccions.

—Com han reaccionat els catòlics cerverins davant del canvi?

—Va passar el que s'havia pronosticat. Meitat d'assistència a la novena. A l'ofici del dia 2 hi va anar força gent. En canvi, la majoria de sacerdots no van assistir a la processó. A més, la nombrosa participació a la missa vespertina del dia 6 va ser la demostració més clara i rigorosa del que volem els cerverins.

—Algun altre aspecte que us sembli interessant per aclarir millor la qüestió?

—Crec necessari dir que la «muguda» del canvi no va pertorbar la ciutat. Les causes van ser culturals i polítiques: aprofitar-se de les circumstàncies i posar en joc les influències per rebaixar els mèrits dels altres i l'autoritat del govern local. La parròquia i el Consell de Pastoral, en demanar de «reestablir la pau social i la reconciliació ciutadana», es van moure pel seu propi criteri, més que no pas perquè hi hagués hagut un problema ciutadà real.

Nosaltres voldríem acabar donant un toc d'alerta. S'ha tocat la fibra més sensible dels cerverins. Creiem que és important mirar endavant, però n'és més saber on es va i no deixar passar per alt uns fets d'una importància innegable.

Vic

Vic i el seu mercat del ram

Fa uns dies, vaig ser a Vic, ciutat que dona bo de veure perquè és neta i endreçada, amb un cert aire pairal, acollidor, però amb empena per estar al dia i fins i tot cara a l'esdevenidor, així com amb una atmosfera casolana, plena d'encís, de vivor, polida i neta...

Recordem ara els seus famosos mercats, tan concorreguts, de manera especial l'anomenat mercat del ram, que té lloc el dissabte anterior al Diumenge de Rams —d'ací el seu nom— amb el caire atractiu de la seva fesomia i per la quantitat de palmes, palmers i llorers, que es veuen al llarg del seu passeig, la Rambla i el Prat. És tot un espectacle l'anar i venir de persones que celebren una amable trobada entre qui compra i qui ven, amb l'activitat característica d'una de les fires més importants de Catalunya. A la Plaça Major s'hi apleguen també venedors ambulants que ofereixen llurs mercaderies en aquesta plaça, cor de la ciutat, on

la senyorívola torre de l'ajuntament i els porxos, confereixen un segell inconfusible pel seguit de botigues que, com a caixa de sorpreses, ens atrauen amb l'esclat lluminós i temptador de llurs articles.

Es pot dir que tota la comarca de Vic i la seva rodalia, s'aboca al Mercat del Ram, festa que encapçala la Setmana Santa, amb sentor de farigola, romaní i herbes de la muntanya, que no gaïre lluny, encercla la Plana, tocada per l'encant característic que li confereix aquell punt de boira matinal o de plugim, tan característics de la bonica ciutat, quan s'atansa la primavera, no deixant en oblit la seva catedral, amb les famoses pintures murals de Josep. M. Sert. Heus ací una visió ràpida de Vic, la ciutat galana i encisera que tots estimem i evoquem amb enyor.

Pietat Campmajó

Lluís Badia i Torras

Lleida

Amb Maria vers el Tercer Mil·lenni

■ XXI Reunió anual dels Grups d'Oració i Amistat

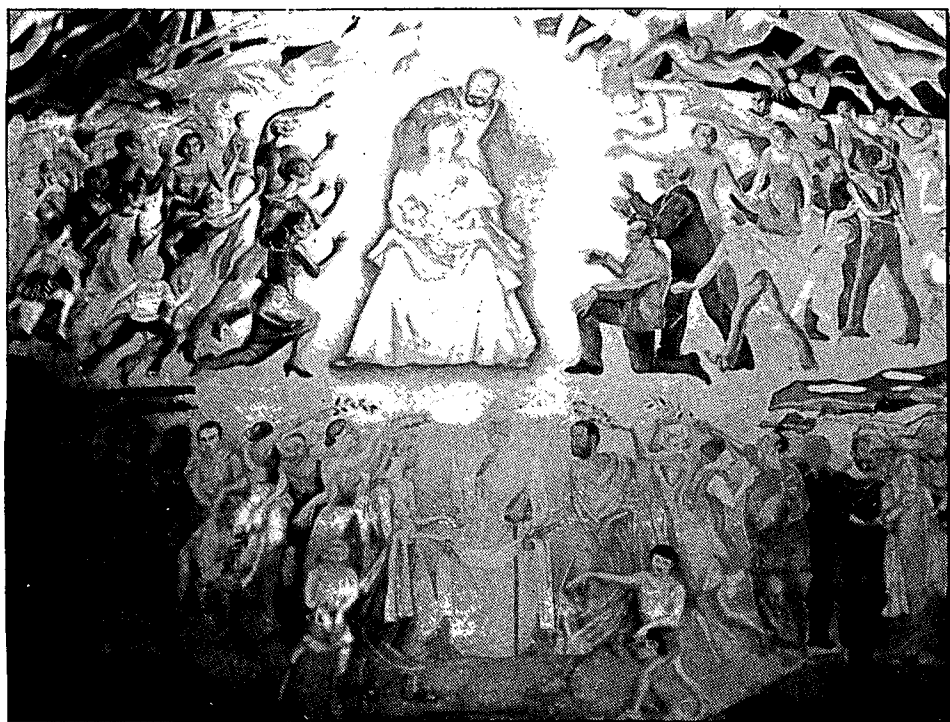
LLEIDA.— Prop d'un centenar de persones van participar a la XXI Reunió anual diocesana dels Grups d'Oració i Amistat (GOA) que va tenir lloc a la Casa d'Exercicis de Lleida. La presència de Josep M. Cases i Deordal, fundador d'aquest moviment de pregària, bisbe emèrit de Sogorb-Castelló va donar un aire particular a la reunió.

Rosa M. Carrera, presidenta a Lleida dels GOA, va presentar l'assemblea i va donar un ampli informe de les activitats de l'any passat. Els grups d'Oració i amistat a Lleida són 7 amb uns 80 militants. A la reunió van assistir també els GOA de Balaguer i de Ponts, i d'aquesta manera la trobada prenia un caire interdiocesà. Mn. Cases va fer públic el nomenament de Mn. Mateu Freixes i Borrull com a consiliari diocesà dels GOA de Lleida, nomenament que havia fet Mons. Ramon Malla, bisbe de Lleida.

Acabat el dinar de germanor va ser el moment de la trobada del bisbe Ca-

ses amb els capellans, consiliaris dels GOA. Va ser una petita estona molt fraternal en què Mons. Cases va parlar de les seves experiències amb els grups d'oració, del paper del consiliari al grup, ell ha de ser un punt de referència que convidi a la pregària i a la caritat. Es va dir que la missió del capellà és la de qui sap escoltar, fomentar el diàleg, i que de la seva presència i paraula ha d'evitar fer-ne un sermó. Mons. Cases va donar caràcter prioritari a la necessitat de fomentar els GOA entre els matrimonis i les famílies.

Jaume Montaña

La parròquia de la Sagrada Família de Lleida va celebrar la seva festa patronal fent la inauguració i presentació del mural que ha estat pintat a l'absis del temple. El mural, obra de l'artista Lluís Trepà, té unes dimensions gegantines (150 m²). Dividit en quatre nivells, és molt ric en colors, i està dedicat a la Sagrada Família en la perspectiva del 2000.

Set sentències de nul·litat en un any

GIRONA.— L'any 1996 el Tribunal Eclesiàstic de Girona va dictar set sentències favorables al reconeixement de la nul·litat matrimonial. Quan va començar l'any hi havia trenta-dues causes presentades i se'n van introduir vint-i-tres més. El mateix tribunal va atendre consultes sobre possibles processos matrimonials.

M.D.B

Breus

Mor Mn. Xicart, rector de la Mare de Déu de Fàtima

BARCELONA.— Prop de quaranta sacerdots de la diòcesi de Barcelona presidits pel bisbe auxiliar Joan-Enric Vives van concelebrar la missa funeral per Mn. Josep Xicart, rector de la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima, al barri del Turó de la Peira de Barcelona. El temple parroquial es va fer petit per contenir el comiat respectuós i d'admiració de tot el barri. Mn. Xicart, que va morir als 69 anys, era fill de Badalona, i havia gaudit d'una intensa vida dedicada amb zel al ministeri sacerdotal.

David Vidal

Nous habitatges al barri de Torreforta

TARRAGONA.— A instàncies de l'Arquebisbat de Tarragona, l'ajuntament de la ciutat ha aprovat la modificació del pla general que permetrà a l'Incasol iniciar la construcció de nous habitatges per als veïns del barri tarragoní de Torreforta, que viuen ara en pisos afectats per l'aluminosi.

L'Incasol construirà, en un període de catorze mesos, un edifici de 32 habitatges en els terrenys cedits per l'Arquebisbat. A canvi, l'Incasol donarà a l'Església un local de més de 300 metres quadrats al carrer Francolí.

Joan Boronat

Mons. Camprodon recorda el sentit de la Quaresma

GIRONA.— El bisbe Camprodon va imposar la cendra quaresmal al centenar de joves que es van reunir a la residència de les Adoratrius de Girona en la litúrgia del dimecres de cendra. El bisbe va encoratjar els estudiants a llegir l'Evangeli durant aquesta Quaresma i va dir que «la societat no canvia el seu ritme per Quaresma». El prelat va recordar que «els programes de televisió són els mateixos de sempre i la Quaresma ha esdevingut un compromís personal».

M.D.B

PEÑARROYA

Urgell, 27-29

Tel. 872 55 16 08240 MANRESA

Alcalde Armengol, 41

Tel. 874 49 81 08240 MANRESA

JA ÉS PRIMAVERA!

DAINA

Born, 13

Tel. 872 57 67

08240 MANRESA

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

«Em quedo amb el Senyor»

Vaig escriure això fa un cert temps. Vaig agafar la ploma a mitjanit. Una de les coses que he fet aquests darrers dies ha estat reunir-me amb seixanta-sis joves, els quals veig prou sovint. El tema de les nostres converses resultaria sorprenent per a un espectador no informat, i encara ho seria més per un que no fòs creient.

Perquè són seixanta-sis xicots que han decidit donar-ho tot pel Senyor, i als quals demano —i això és el que resulta aparentment estrany— encara més generositat.

¿D'on han sortit? Els uns vénen del món del treball. Uns altres dels estudis. De les professions més variades. Han deixat la feina, o la seva carrera universitària, de vegades ja en exercici. Ho han deixat tot, han desistit de fer una llar que sigui seva el dia de demà i fins han renunciat a una certa llibertat per tal de viure en castedat, obediència i austeritat.

¿Què pretenen amb aquests plantejaments? Dit francament: ser sacerdots. El dia de sant Josep celebrem el Dia del Seminari.

Són els joves més profundament centrats i feliços que conec de la diòcesi. Van pensar que podien ser útils a Déu i als homes en el sacerdoci (no van esperar cap crida miraculosa) i ho han acceptat amb totes les conseqüències.

«No m'heu escollit vosaltres a mi», diu el Senyor. Els ha costat —molt, a algun— acceptar de ser elegits, perquè bandejar uns projectes de futur que cadascun d'ells tenia esbossats («i, deixant-ho tot, el seguiren») no sempre és fàcil. Fa falta la gràcia de Déu i molt de coratge.

No és fàcil tampoc descriure el goig i la seguretat que dona, per al futur de la pròpia vida, haver dit que sí al Senyor.

Però entre el «Vine amb mi», «Veniu, i us faré

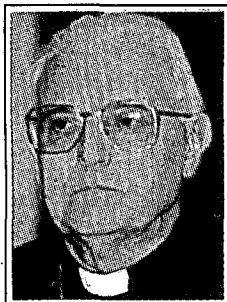
pescadors d'homes» i l'«Aneu i prediqueu per tot el món» hi un parèntesi transcendental en la vida dels dotze primers, per la intimitat de vida amb Jesús, que suposà un canvi profund de personalitat.

En aquest camí entre el «Veniu» i l'«Aneu» es troben els alumnes del Seminari Major. És una qüestió de valentia i de generositat: Pregueu per ells.

Vindrà un dia radiant per a ells i per a mi. El dia que poso les mans damunt un cap de jove inclinat davant l'altar. El dia que ungeixo unes mans que es consagren a Déu. El dia que les estrenyo entre les meves, mentre prometen obediència a mi i als meus successors; els dia que els lliuro el pa i el vi per ser consagrats. I els dono finalment l'òscul de pau.

És un dels serveis episcopals que donen un goig més profund i una sensació de responsabilitat més clara. Es fa lliurament del poder de Crist a un home jove perquè actuï en la persona de Crist davant l'assemblea eclesial.

Aquestes vides recorden els primers deixebles de Jesús, quan li pregunten on vivia. «"Veniu i ho veureu." I es quedaren amb ell.» «Jo —em deia un sacerdot jove— he anat al Seminari, ho he vist i avui li puc dir a vostè: «Em quedo amb el Senyor.»

Josep M. Guix i Ferreres
Bisbe de Vic

L'hora de Jesús

En l'Evangeli de diumenge vinent, crida l'atenció la insistència amb què Jesús esmenta la seva *hora* (la passió i mort en creu). En realitat, tota la seva vida s'orienta vers aquesta *hora*, com ho posa especialment en relleu l'Evangeli de Sant Joan.

Aquesta *hora* es viu conscientment i amb serenitat durant tota la vida pública al llarg de la qual Crist hi fa algunes al·lusions. Encara apareix llunyana a les noces de Canà, com ho indiquen les paraules de Jesús a Maria: «Dona... encara no ha arribat l'ho-

ra» (Jn 2,4). També en la festa dels Tabernacles, durant la qual, malgrat el despit d'alguns oients de Jesús —ho comenta Sant Joan—, «Ningú no l'agafà perquè encara no havia arribat la seva hora» (Jn 7,30; 8,20).

Aquesta *hora* es fa imminent amb l'entrada de Jesús a Jerusalem. Ell mateix ho diu a Andreu i Felip: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat» (Jn 12,23), i als deixebles, quan els encarrega que preparin el sopar pasqual: «Aneu a la ciutat, a casa de tal, i digueu-li: "El mestre diu: La meua hora és a prop"» (Mt 26,18). També ho subratlla sant Joan, quan Jesús es disposa a rentar els peus als deixebles: «Jesús sabia que havia arribat la seva hora. L'hora de passar d'aquest món al Pare» (Jn 13,1). I Jesús ho torna a repetir al cenacle, durant la pregària que clou el seu discurs de comiat: «Pare, ha arribat l'hora» (Jn 17,1); a l'hort de Getsemaní, quan diu als deixebles: «Dormiu ara i reposeu! S'acosta l'hora i el Fill de l'home serà entregat en mans dels pecadors» (Mt 26,45), i, finalment, quan comenta als qui el detenen: «Ara és la vostra hora: l'hora del poder de les tenebres» (Lc 22,53).

Jesús viu tota la vida sota el signe d'aquesta *hora* assenyalada pel Pare des de tota l'eternitat. L'*hora* que donava sentit a la seva vinguda a aquest món. A Jesús, no li va ser fàcil acceptar aquesta voluntat del

Pare: l'agonia de Getsemaní ho va demostrar ben palesament. Sap que serà alçat en la creu (Jn 3,14) i enterrat com el gra de blat en el solc (Jn 12,24). Malgrat tot, assumeix aquella *hora* terrible en què, a més de morir, s'haurà de capbussar en el pecat per carregar-se'l sobre les espatlles d'home-Déu. També sap que aquesta mort el tornarà definitivament al Pare (Jn 14,28).

A diferència dels evangelis sinòptics (Mateu, Marc i Lluc), que, quan es refereixen a la futura passió de Jesús, sempre parlen dels seus sofriments i de la seva mort, Joan s'hi refereix amb els mots «enlairament» i «glorificació» (3,14; 7,39; 8,28; 12,32). Mots que la predicació apostòlica de l'Església naixent reservava per expressar l'ascensió de Jesús a la glòria i la seva entronització a la dreta del Pare (Ac 2,33-35; 5,31; Fl 2,9). Amb la seva forma de parlar, sant Joan indica la mort en creu de Jesús i, alhora, que aquesta comporta i exigeix la resurrecció, ja que mort i resurrecció són dos aspectes o moments d'una mateixa realitat (Jn 12,23-28; 13,31-32).

La Setmana Santa, i molt especialment el *Triduum* pasqual, ens mostraran Jesús vivint aquesta *hora* lliurement, intensament, serenament, com un pontífex que exerceix els ritus d'una litúrgia solemne (Jn 14,29s; 17,1). I tot això, per a nosaltres!

Barcelona

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax 415 14 49

• **AMICS DELS GOIGS.**— Celebració del 75è aniversari de l'entitat. El 16 de març, a les 11.00, celebració eucarística a la basílica dels sants Just i Pastor, presidida per Mons. Ramon Daumal. A les 12.30, acte acadèmic a la catedral de Barcelona (sala de la Mare de Déu de la Mercè, entrada per la capella de santa Llúcia), a càrrec de l'historiador Josep M. Ainaud de Lasarte, sobre el tema «Els goigs a Catalunya». A les 14.15, dinar de germanor a l'Hotel Colón. Per a més informació: Amics dels Goigs, c/ de la Palla, 8, entl. 2a - 08002 Barcelona, tel. 93/ 318 24 66.

• **SANTUARIE DE SANT JOSEP DE LA MUNTANYA.**— El 19 de març, festivitat de sant Josep, misses a les 8.00, 10.00 i 12.00. Confessions durant tot el matí. L'Eucaristia de les 12.00 serà presidida per Mons. Pere Tena. A les 17.30, vespres solemnes i processó pels jardins del santuari.

• **SANTA ESGLÉSIA CATE-DRAL DE BARCELONA.**— El 19 de març, a les 20.30, esdeveniment musical amb l'obra *Quatuor pour la fin du temps* (1941). Va ser escrita per Olivier Messiaen durant la seva captivitat en plena guerra mundial, a partir de l'Apo-

calipsi de sant Joan. Amb Radu Aldulescu, violoncel; Antoni Bes-ses, piano; Eva Graubin, violó; i Joan Pere Gil, clarinet.

• **PARRÒQUIA DE SANTA COLOMA DE MARATA.**— A les Franqueses del Vallès. El 20 de març, a les 21.30, conferència sobre «El món dels sords», a càrrec de Josep Albiol.

• **INSTITUT D'ESTUDIS HU-MANÍSTICS MIQUEL COLL I ALENTORN.**— El 20 de març, a les 19.00, conferència a càrrec del Dr. Andrés Tornos, de la Uni-versitat Pontifícia de Comillas, sobre «Ignacio de Loyola». Per a informació i inscripció: INHECA, c/ Mallorca, 162-164, entl. 1a - 08036 Barcelona, tel. 93/ 323 16 41, fax 93/ 323 24 62.

• **ESCOLA DE MÚSICA ANTI-STIANA.**— A la Bisbal del Penedès. El 23 de març, a les 18.30, primer concert de primave-ra, a l'església parroquial de Santa Maria de la Bisbal del Penedès, a càrrec de la Capella de Santa Maria de Ripoll, amb acompanyament d'òrgue per Modest Moreno. Obres de Bach, Casanoves, Faure i Britten. Per a més informació: Es-

cola de M. Antistiana, c/ Sant Pere, 9-11 - 43717 La Bisbal del Penedès, tels. 977/ 68 82 78 - 68 85 00.

• **CENTRE PASSATGE.**— Pte. Mercader, 13 - 08008 Barcelona. El 25 de març, a les 18.00, confe-rència a càrrec de Mireia Sopena, sobre el tema «La concepció amo-rosa en Ausiàs March». Per a in-formació: tel. 215 15 99.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMIS-TAT.**— Del 31 de març al 5 d'abril, exercicis espirituals per a tothom. Seran dirigits per Mons. Josep M. Cases, fundador dels grups, i tindran lloc a la casa d'exer-cicis de la Immaculada, a Tiana. Per a informació i inscripció: el local dels GOA, c/ Gran de Grà-cia, 237, pral. 2a, tel. 218 10 05, de dilluns a divendres de 10.00 a 13.00 i de 17.00 a 19.00.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL.**— L'1 d'abril tin-drà lloc la cinquena jornada de formació espiritual per a preveres. Mn. Francesc Vergés presentarà un tema d'espiritualitat sacerdotal i Mn. Pere Farnés, alguns llibres de material per a la pregària. La jornada començarà a les 10.30 i tindrà lloc a la casa d'espiritualitat

M. Antònia Paris, c/ Major de Sarrià, 169. La casa té pàrquing. Els participants disposaran d'ha-bitació individual durant tot el dia. Per a inscripció i informació: Ins-titut de Teologia Espiritual, edifi-ci del Seminari, c/ Diputació, 231, de dilluns a dijous, de 19.00 a 21.00, tel. 451 49 42.

Solsona

• **CASA D'ESPIRITUALITAT DEL MIRACLE.**— Recés per a joves de l'11 al 13 d'abril, «Les Benaurances, vida i compromís evangèlics avui». El dirigirà el P. Daniel Codina, monjo. Per a in-formació i inscripció: casa d'esp-i-ritualitat, tel. 973/ 48 00 45.

Concert de Quaresma

DVORAK
Stabat Mater

ORFEÓ LAUDATE
55 aniversari (1942-1997)

Soprano
M. LLUÏSA MUNTADA

Contralt
MONTSERRAT TORRUELLA

Tenor
DALMAU GONZÀLEZ

Baix
XAVIER COMORERA

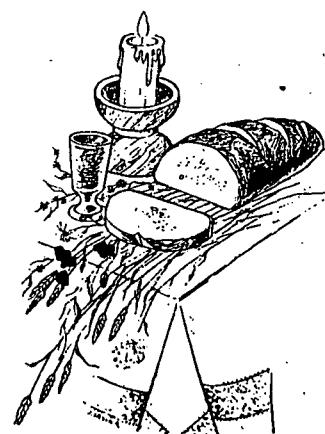
Orgue
BERNAT BAILBÉ

Direcció
ÀNGEL COLOMER

Dimarts 18 de març de 1997
a les nou del vespre

Oratori de Sant Felip Neri
Barcelona

LA PASSIÓ INFANTIL

XI ANY
lectura pels joves
antics actors

Diumenge 16 de març a les 17.30 a
l'església parroquial de Sant Josep

Entrada gratuïta
Informació:
Tel. 790 38 84

JUNTA DE
LA PASSIÓ
Mataró, 1997

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE SEPARATS I DIVORCIATS

Acolliment
Ajut

Companyia
Amistat

Activitats

VINE A COMPARTIR-HO AMB NOSALTRES

Ens necessites i et necessitem!!!

TRUCA'NS

Tels. 423 91 21 (Avellana, 9 a 14) 330 61 37 (Josep, 21 a 23)
Local Social: Bailén, 10 (Pares Dominics)

CURS PREMATRIMONIAL
INTENS

(Organitza: Moviment Familiar Cristià)

Un cap de setmana (dissabte i diumenge) dirigit per dos matrimonis i un sacerdot, que us ajudaran a:

- Preparar junts el vostre futur matrimoni a la llum del pla de Déu.
- Identificar els esculls que poden debilitar la vostra unió.
- Aconseguir un clima de sincer, profund i íntim diàleg en la parella.

Proper curso: 26 i 27 d'abril.

Per a informació i reserves: Tel. 93- 204 72 42 (14-16h i 20-23h).

Nota: els assistents reben un certificat vàlid en qualsevol parròquia.

opinió

Zoom

La Pasqua és a prop, i els jueus preparen curosament la seva celebració. Sobretot el Seder, el sopar pasqual, amb tots els seus detalls, en record del pelegrinatge pel desert, i el mengen al voltant de la taula amb cants de joia i d'acció de gràcies... Crist també celebrava la Pasqua amb els seus deixebles i en el darrer sopar va llegir-nos l'Eucaristia, la seva Pasqua, aliment que anima el nostre pelegrinatge pel desert de la vida.

Impromptu

Oriol Camps

Integristes catòlics

Llegeixo a *La Croix* que els integristes catòlics francesos fa vint anys, exactament el 27 de febrer del 1977, varen ocupar, gairebé a l'assalt, l'església de Sant Nicolau de Chardonnet. I allí mantenen la seva rebel·lia malgrat els repetits advertiments del mateix arquebisbe de París. Mantenen la tesi que ells no van contra el Papa, però que hi estan en desacord per qüestions de disciplina... I es mantenen en la tradició tridentina, que, de fet, no és la Tradició de l'Església, sinó una reforma per marcar els camins a seguir. Com ho ha estat el Concili Vaticà II, fins i tot amb més amplitud, ja que els problemes de l'Església en els nostres temps ho requèrien.

Seguidors obcecats de l'arquebisbe Lefebvre, lamenten la seva excomunió, sense considerar que no és Roma qui excomunica, sinó que han estat ells mateixos els que, situant-se al marge, s'han excomunicat.

Però és molt més lamentable el fet que amb la seva intransigència se situen políticament al costat del nacionalista aspirant a dictador, Jean-Marie Le Pen, que els festeja en nom dels seus ideals.

I més lamentable encara, ha sorgit el mot «catolepenisme», que ens porta altres situacions de trist record viscudes des de ben a prop.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Amparo Muñoz
està de tornada

A l'artista Amparo Muñoz la bellesa física mai no la va fer feliç. Es va enamorar del seu propi rostre però li va fer una mala jugada. Els homes s'aprofitaren d'ella. La famosa artista ha nedat molts anys en aigües tèrboles, enmig d'escàndols amarg. L'horror i la glòria han estat la vida patètica d'Amparo, meitat infern, meitat paradís. Addicta a la droga, després al desengany i la desesperació, i finalment ha trobat l'equilibri de la ment i del cor, descobrint l'esperança i un sentit a la vida. Amparo Muñoz parla de tot això amb la periodista Rosa María Echevarria en una entrevista concedida a *Blanco y Negro* (febrer de 1997).

«De petita vaig ser una nena solitària, molt introvertida, tímida, i també ingènua», diu ella. Després parla dels seus amors. «Hi ha éssers que són humans i solidaris, però d'altres no. No he tingut pas una vida fàcil, ni de petita ni de gran. Els homes que se m'han apropiat ha estat per explotar-me.»

Amparo manifesta que li va impactar molt la misèria de Filipines i Sud-amèrica. Mentre en aquests països ella gaudia del luxe i de tota mena de capritxos en els hotels, veia com els infants es morien de gana.

Durant una temporada Amparo fou víctima de la droga. «La droga —diu— és una cosa que ja he superat. Crec que tothom pot sortir-ne. La gent a voltes ho veu impossible i no és veritat. El que passa és que als toxicòmans cal ajudar-los a tenir un objectiu concret en la vida.» Quan l'entrevistadora li pregunta on ha trobat ajuda en les hores de més gran soledat i decència, respon: «En els meus pares. És veritat que altres persones m'han ajudat, però els qui han estat sempre al peu del canó han estat ells. Hi ho han fet desinteressadament.»

Quan s'ha tingut tot i res, ella diu que cal demanar equilibri a la vida. «I és fonamental aconseguir una vida espiritual intensa. Pel que fa a això, ara m'he apropiat molt més al cristianisme que abans, i no tan sols per solucionar els meus problemes, sinó per estudiar a fons la fe. Apropar-me a Crist ha estat l'única forma de trobar sentit a la vida...»

En la munió d'entrevistes que es fan per ràdio i televisió a polítics, esportistes i artistes —la majoria de ben poca substància en les preguntes i en les respostes— l'entrevista de Amparo Muñoz a *Blanco y Negro* és ponderada i sincera. És significatiu que hi ha artistes que redescobreixin els valors de la família, dels pares, i la importància de la fe en Déu i l'amor a Jesucrist.

Amparo Muñoz està de tornada.

Punt de vista

Ferran Blasi

¿Sants separats?

En el document que ha publicat Joan Pau II sobre les celebracions per preparar la vinguda del Tercer Mil·lenni, diu que hi haurà abundoses canonitzacions, i és conegut el seu desig d'elevat als altars persones de tota condició, entre elles molts laics, és a dir, cristians corrents.

En un article periodístic, l'Albert Manent feia memòria d'alguns processos en curs, i recordava noms de seglars del nostre país, homes i dones, que van per aquell camí.

És cert que els sants del cel —tots i cadascun— ajuden, amb la seva intercessió davant Déu, els qui són a la Terra, sobretot quan se'ls exposen les necessitats. I encara que manta vegada els seus fets semblen més aptes per ser admirats que per ser imitats, de les seves vides sempre es pot aprendre maneres de cercar la unió amb Déu, en el compliment de les pròpies obligacions, i de fer-ho tot per amor a Déu i en el servei al proïsme. I, entre altres

coses, es veu com han sabut portar, de la manera que sigui, la creu redemptora de Jesús, i que, en tot moment —i també en els sofriments—, han pogut experimentar la relativa felicitat que es pot assolir a la Terra.

Si un cristià s'adona que els màrtirs han ofert un suprem testimoniatge d'amor a Déu, disposats a morir abans que negar la fe o cometre conscientment un acte immoral, es considerarà més capaç de ser valent en les circumstàncies ordinàries de la vida.

Tanmateix, a tothom ha d'agradar contemplar amb l'aureola de sant algú que ha habitat a prop d'ell —al seu barri o al seu poble—, o que ha exercit la seva mateixa professió —pagès, metge o camioner—, que ha tingut un estat civil com el seu —casat, vidu, fadrí—, o que ha passat un tràngol semblant als que ell ha patit: arruinar-se, perdre una persona estimada o fracassar en un concurs per obtenir una feina.

I en aquesta línia, em permetria reclamar l'atenció cap a la munió de casos que hi ha, en els temps que corren, de marits o de mullers que, sense haver-s'ho buscat ni ser-ne responsables, han sentit que se'ls trencava la vida conjugal, i que han quedat en la situació de separats, i en ella han dut una existència digna, han tingut cura dels fills, i han rebutjat per raons de consciència la possibilitat de passar a una altra unió, sigui civil o de fet. ¿I no es podria pensar també en alguna persona com aquestes, que mereixi

arribar a ser santa, i se'n promogui el corresponent procés de canonització?

Si en altres èpoques —en totes— hi ha hagut reines que suportaren les infidelitats o les lleugeres dels seus marits, els reis, com va ser el cas de la nostra Isabel de Portugal, princesa de Catalunya-Aragó, o d'altres dones casades que també degueren patir molt per aquests motius, com el de santa Rita de Càsia, i foren declarades santes, ¿per què no ho podrien ser avui algun home o alguna dona que hagin format part d'aquell col·lectiu, ara malauradament tan nombrós, de persones vàlidament casades que sense culpa han quedat separades? Tant de bo algú que s'hagi santificat així pogués ser un dia un estímul ben patent i poderós per a la seva perseverança exemplar i heroica de les persones que s'han trobat en una situació que no haurien pas volgut.

És clar que per això caldria que, després del seu traspàs, s'escampés la fama de santedat d'aquell servent o serventa de Déu, que la gent se li adreces demanant-li favors, que en el seu moment se li pogués atribuir algun miracle, que no manquessin voluntaris disposats a esmerçar temps en aquesta feina i a obtenir els mitjans de tot ordre que siguin necessaris, i que s'afrontessin tots els tràmits, també burocràtics, que s'hagin de superar.

Jà es veu que tot això no és pas fàcil, però sí possible.

Pensar, pregar i fer el bé a la gent

Ramon Masnou
Bisbe emèrit de Vic

Els adolescents d'ara (II)

Us heu adonat bé de com ara són tractats aquests noiets i noietes, adolescents no solament en la pubertat sinó ja un bon xic abans? Qui els ajuda a créixer, en bona salut i evolució humana, moral, espiritual, cristiana? Com van les pedagogies en les seves novetats i crisis? Ho veig així: són víctimes d'una marginació *sui generis*, però molt real. Víctimes d'uns entorns socials, plens d'aspec-

tes negatius, contagiosos, tòxics i malignes; d'altres, si més no, deficitaris, i ben poc positius i valuosos.

El primer entorn o agent social de l'adolescent o preadolescent, la família, ¿com ajuda, protegeix i defensa? N'hi deu haver de tota mena. N'hi ha que deuen ser conscients del seu difícil treball educatiu, d'altres que no.

Els agents principals en l'educació familiar són els pares, però n'hi ha d'altres: germans de més edat,

parents o amics, tots poden educar o deseducar. Hi deu haver pares conscients del seu problema educatiu amb els adolescents, de la dificultat i responsabilitat, fan el que poden, però no en saben. Ningú no els n'ha ensenyat, ni ells ho han estudiat. En canvi, els agents dolents exteriors a la família en saben molt, de deseducar, són més forts i tàctics.

També hi deu haver pares que no poden donar el que no tenen; gent poc o gens religiosa, matrimonis separats, amb pocs coneixements de pedagogia, etc. Com poden ajudar el fill adolescent en la seva problemàtica típica? No dic aquests detalls de pares per condemnar-los; ho dic per fer pensar i compadir els fills adolescents.

Convé que pensem que fins i tot els pares conscients, preparats, responsables i bons cristians, han de témer el contrapès extraordinari dels contravalors que des de fora ataquen

els valors familiars. Ho fan amb un poder que potser no imaginem ni ponderen prou els pares; contravalors molt poderosos en el clima social dels nostres dies, i que els adults d'ara no els havíem viscut ni conegut. I no oblidem que ara la família, ni la cristiana que tem i vigila, no és una realitat, sola i cercada amb muralles, sinó que és una ciutat amb persones bones però amb un enemic casolà, que s'anomena televisió. Quan dic de la televisió «enemic casolà» sé prou bé que la televisió pot fer i fa mal als petits i adolescents —què també pot fer bé i que de vegades en fa—, però que, ateses les circumstàncies, és enemiga dels adolescents, amb els agreujants de ser fàcil, barata, llaminera, agradable i casolana cent per cent. I deixem ja per a un altre dia esmentar la pedregada que cau sobre els marginats adolescents, i on són les persones i coses que els protegeixen i defensen.

Tribuna

Pere Montagut i Piquet
Doctor en Teologia Espiritual

Els goigs del penitent

La Creu és revelació radical de misericòrdia. Per això, l'home coneix l'amor misericordiós quan el Pare l'encamina vers el Crucificat. Si morim amb Ell també com Ell passarem per l'experiència de l'amor més fort que la mort en la plenitud de la vida ressuscitada. L'Església —*in statu conversionis*— santa i penitent, reconciliada i reconciliadora, sap que no hi ha cap pecat dels seus fills que pugui posar límit a la força del perdó que brota del sacrifici del Fill. La mateixa comunitat és testimoni de la misericòrdia de Déu, la professa, mira d'introduir-la i d'encarnar-la en la vida a més d'implorar-la contínuament (cf. *Dives in misericordia* núm. 13). Quan a l'Evangeli un pare acull el seu fill més enllà del que aquest s'havia pensat merèixer (cf. Lc. 15, 11-32) ens prepara ja a l'acolliment desbordant que després Crist obté del Pare: «Perdona'ls que no saben el que es fan» (Lc. 23,34). Si el missatge evangèlic del perdó té, doncs, la força interior del Déu fidel en l'amor, el retorn a Ell és el camí de divinització per l'obra redemptora del Crist. La fidelitat obstinada de Déu en l'amor és la que ens atrau vers el Crist obedient —reconciliació nostra— vencedor del mal i del poder del pecat en l'arbre de la Creu. Aquesta atracció interior desvetlla i inicia la conversió que porta a un canvi del cor. En aquest procés, la funció de la penitència serà canviar la vida. Caldrà mostrar amb actes i gestos penitencials una vida reconciliada (cf. 2Co 5,20). Quan Déu pren seriosament la culpa, accepta la penitència i perdona el pecat obre una font de goig profund (cf. CEE, *Deixeu-vos reconciliar amb Déu* núm. 53).

Per l'esperit penitencial, el cristià anhela sortir de l'abandó i viure una vida rescatada. L'acció del Déu vivent que pot rescatar de la mort és capaç de convèncer interiorment. A l'Evangeli hi ha una persona i una vida que salven. Per això, la decisió de tornar primer a un mateix (cf. Lc. 15, 17) i refer després el camí (cf. Lc. 24, 33) porta a la penitència inspirada per un amor de

comunió. Però la ruptura introduïda pel pecat pot debilitar directament la nova consciència salvada precisament per manca de goig. Un fill de Déu que ha perdut el goig de la salvació no serveix per a res, no gaudeix de la imprescindible llibertat per sacrificar-se i oferir-se. És possible entregar-se al proïsme mentre personalment s'està sotmès a jous de tota mena? Entendre la vida espiritual només com una recuperació de l'equilibri interior sense canviar per a res la pròpia vida posa en evidència el drama que fa impossible l'anunci de la salvació. Sempre hi ha un goig perdut que estem cridats a recuperar. Per mantenir viu l'esperit penitencial cal entrar per la porta estreta, trobar la perla preciosa i deixar de servir dos senyors.

Portar en el cos i en l'ànima la mort del Senyor comprèn tota la vida del batejat. Una vida penitent no és una vida afectada de tristor, una vida eclesiàment disminuïda o una manera de viure esclafat per la severitat de Déu. Crist és el model suprem dels penitents (cf. Pau VI, *Paenitemini* cap. 1) i, a la vegada, en la seva vida terrena va gaudir de tota la varietat de joies humanes (cf. Pau VI, *Gaudete in Dominio* cap. 3). El vigor d'una vida espiritual —i no tan sols d'uns determinats actes— té aquí la mesura de la seva plenitud. El dejuni ens diposa per a un Regne que no és d'aquest món i ens fa aptes per acceptar la invitació de Déu que vol conviure amb nosaltres i que escoltem el seu Fill que parla les seves paraules (cf. *Dei Verbum* 2 i 4). En la pregària, que és sacrifici de lloança, el món real de Déu s'imposa des d'un estat de receptivitat fonamental. En ella, exultem de joia a la veu de l'Espòs (cf. Jn. 3,29). I per l'almoïna mentre obeïm a la paraula: «Vés, i fes tu igual» (Lc. 10, 37) gaudim del donar més que no pas del rebre i trobem al Déu vivent, «a mi m'ho féreu» (Mt. 25,40). El goig més gran és l'Esperit Sant. I la seva presència implica tant el dejuni de la ment —perquè tot s'encamini a l'obediència del Crist (cf. Fl. 12, 2)— com també la festa de l'esperit perquè el dejuni no sigui estèril.

Fer penitència no és menysprear la nostra condició humana ni caure en concepcions dualistes. El goig no és només intel·lectual o ètic. Mentre que la concupiscència mira de contraposar la complementarietat de l'home fins a la desintegració, la mortificació —corporal o espiritual— coopera a la unitat de la matèria que l'esperit ha transformat en cos. La penitència vetlla perquè la dualitat no degeneri en dualisme; que els estímuls se sotmetin a les opcions de llibertat que ha pres l'esperit. A l'Orient cristià la fe és una disposició immediata del cor. I el cor, principi d'unitat de la persona, és l'estabilitat dels diversos moments de la vida, l'estada de la divinitat i, per això mateix, el camp on

hi ha la batalla contra els enemics de Déu. En tot cor net, que abandona el pecat i es converteix a Déu, hi ha simpatia pel món espiritual. La consciència de pecat es transforma en llunyania de Déu, la compunció del cor i les llàgrimes reviu el baptisme, en el silenci s'aprèn a cercar l'harmonia entre el bateig del cor i el ritme de l'Esperit. El penitent, en un camí de purificació contínua, esdevé cada vegada més sobri i essencial, transparent a si mateix (cf. *Oriental lumen* núm. 12). Una forma massa occidentalitzada de comprendre la fe viu encara de la contraposició entre natura humana-natura espiritual. Així es comprèn que les renúncies de la vida espiritual estiguin sempre sota la sospita d'actuar contra natura, de ser una mena de violència desaconsellable.

L'Església, amb el cor penedit i humiliat, torna a ser cridada com a poble de l'Aliança i, fidel a la Paraula que la convoca, es disposa a fer experiència joiosa de les meravelles de Déu (cf. *Prefaci V de Quaresma*). L'itinerari de la penitència evangèlica vol ser un camí gradual d'alliberament fins que Ell sigui en tot el primer. Sant Francesc de Paola —mestre d'aquest camí— prescriu als seus fills «l'amor a la vida quaresmal» i la motivació d'un estil de vida penitencial: la renovació d'un mateix i de les seves coses a la llum de l'Evangeli. El carisma d'una espiritualitat penitencial com la viscuda per l'ermita de Paola recorda a l'Església que la *charitas* —paraula amb la que l'icògrafia tradicional representa el Sant— és l'Absolut de Déu. Tot aquell qui, per l'abaixament d'un mateix, viu sota el seu domini, es deslliga de la lògica humana i recupera la delicadesa de l'amor per estimar amb transparència divina. La conversió interna, doncs, ha d'anar acompanyada d'accions exteriors de penitència. Més enllà de les penes que imposa la vida quotidiana, cercar expressions noves per respondre al precepte diví de la penitència és signe de vitalitat espiritual (cf. *Paenitemini* cap. 2 i 3). I celebrar la reconciliació serà el ministeri més difícil i delicat del sacerdot perquè el ministre de la penitència sacramental ha de reflectir el rostre de Crist a la vegada germà, pontífex, pastor, metge, mestre i jutge que judica segons la veritat i no les aparences (cf. *Reconciliatio e paenitentia* núm. 29).

Sense la penitència es desfigura greument l'espiritualitat cristiana. I és un fet que les nostres condescendències amb l'esperit del món la fan cada vegada més incomprendible, menys necessària (cf. Pau VI, 28,2-1968). Celebrar el Déu que salva és signe d'una vida penitencial. Qui no vulgui viure deslligat morirà (cf. Lc 13, 3.5). Decidim-nos a prendre els goigs del penitent i que l'Amor ens faci petits per a que sigui «vivificada la vida que encara em queda per viure aquí baix, als peus de la creu de Jesús crucificat» (cf. Joan XXIII, 12-8-1961).

Pinzellades

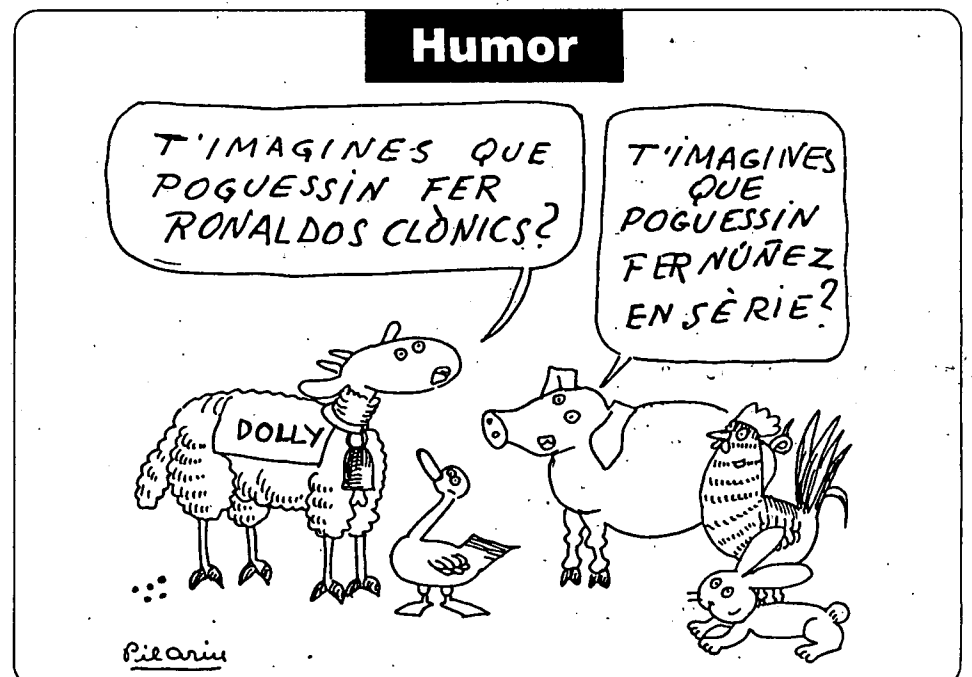
Justo López Melús

Treballar amb amor

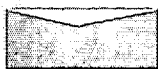
Les obres només valen si es fan amb amor. Treballar amb amor és teixir la tela amb fils del cor, com si l'ésser estimat anés a utilitzar aquella vestimenta. És construir una casa amb afecte, com si l'ésser estimat anés a ocupar-la. Se sembla amb tendresa i recull amb alegria, com si l'ésser estimat anés a menjar aquest fruit.

I si no podeu treballar amb amor, és millor que abandoneu el treball i demaneu almoïna a aquells que treballen amb amor. Perquè si coeu el pa amb indiferència, fareu un pa amarg. I si trepitgeu el raïm sense ganes, destil·lareu un verí en el vi. I encara que canteu com els àngels, si no estimeu aquest cant, fereu insensibles les oïdes de l'home per a l'harmonia. No feu mai nyaps.

Humor

Cartes del lector

«Drets-asseguts» durant la missa

Sr. Director,

Tots sabem que la postura més important per seguir la santa missa és la de tenir el cor penedit, pur, net, sincer, bo... el d'estimar molt Jesús. Però voldria fer un comentari sobre la postura física del nostre cos durant la missa. Podem observar que, a totes «les misses joves», els assistents, al llarg de la santa missa, estan asseguts sense aixecar-se ni en la consagració. Llavors em pregunto: Com és que a les altres misses (del diumenge o diàries) no s'arriba a l'acord general perquè també puguem estar asseguts durant tota la missa? La realitat és que la majoria de fidels que assisteixen a missa són gent gran; gairebé tots afectats per alguna o altra malaltia, per tant els aniria molt bé no haver-se de moure durant la missa. Si els joves que normalment són els que tenen més salut poden estar tota l'estona de la «missa-jove» asseguts, seria molt més lògic que la gent gran també ho fessin. I, pel que fa als infants, penso que també aniria molt bé que estiguessin asseguts sempre. Perquè obser-

vem que a l'hora d'estar drets, els infants es cansen i aleshores necessiten moure's i per això es bellugen o es dobleguen sobre el banc del davant.

La postura d'estar asseguts tota l'estona, no vol dir que sigui una menysvaloració dels diferents moments de la missa. I s'estalviarien cansaments innecessaris.

FRANCESCA PONTS

Banyoles

Batejos a la catedral de Barcelona

Sr. Director,

Desconec com s'ha arribat a la renovació litúrgica, quant a la celebració dels batejos a la catedral.

La meva enhorabona als promotors del canvi del Baptisteri a l'Altar Major. Realment, ara, és una

veritable i digna cerimònia, que deixa lluny les de temps enrere, on amb prou feines participaven els pares i padrins, donat, l'aldarull que es formava.

El gran encert en la col·locació dels neòfits, pares i padrins dalt del presbiteri fa que la resta d'assistents a l'acte estiguin atents, al desenvolupament de la cerimònia-sagrament, amb respecte i silenci.

Aprofito aquestes ratlles per fer un toc d'atenció: No ens quedem aquí! Cal continuar endavant, ara les confirmacions! No oblidem que el bateig obre la porta a la confirmació, i la celebració d'aquest sagrament necessita d'una prompta i puntual renovació. Aquests són petits esforços que tenen una gran repercussió.

M. DOLORS RIBAS BARBA

Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Serra d'Or
(març de 1997)

Bisbes que parlen de Catalunya i de la societat secular

Em deia un monjo de Montserrat que des de l'època del doctor Torras i Bages no es donava a Catalunya aquest esdeveniment tan important que significa que tres bisbes —Carrera, Masnou i Deig— publiquin llibres que no siguin de pietat, de teologia o de pastoral estricta.

Començà l'auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, amb *La canya esquerdada* (Editorial Mediterrània, Barcelona, 1993) i amb *Del postconcili al postprogressisme* (Editorial Mediterrània, Barcelona, 1994). Es tracta d'un recull d'articles, generalment breus, on Carrera parla sobretot de qüestions eclesials i algunes de «frontera», com el marxisme. És el més ideològic i polític de tots tres bisbes. Ja vaig comentar llargament a *Serra d'Or* el 1995 el segon dels llibres esmentats.

Ara em cenyiré a tres obres, aparegudes enguany. El primer és *Carta sobre nacionalismes* (Proa, Barcelona, 1996) de Ramon Masnou i Boixeda, bisbe emèrit de Vic, que l'any vinent farà noranta anys. Monsenyor Masnou, ja als anys cinquanta, va ésser el primer bisbe de la postguerra que en una pastoral defensà els drets de la llengua catalana a la nostra Església. Era una època fosca, i tot sol, perquè el doctor Josep Pont i Gol era bisbe a Sogorb-Castelló, s'enfrontà amb aquell ambient triomfalista i enrarrat del nacionalcatolicisme, espanyolista i franquista i, naturalment, de bisbes forasters que aplica-

ven aquella nefasta política. Ara, el doctor Masnou fa una mena d'apel·lació, adreçada als «germans de llengua castellana». Es proposa, com diu el prologuista, cardenal Narcís Jubany, d'encetar «un modest diàleg».

L'obra té l'estil d'una certa pedagogia escolàstica i respira l'herència del doctor Josep Torras i Bages, que també ocupà la seu de Vic. L'«amor a la nació», precisa Masnou, ja el tenia Jesús, que plorà per Jerusalem. El preocupa especialment allò que anomena la síndrome anticatalana i la tírria, hereditària i sense explicació lògica, que hi ha «en tantes persones de parla castellana contra el català». I, a poc a poc, i amb sil·logismes senzills i amb delicadesa, va aclarint punts, sovint de sentit comú i que per a nosaltres de vegades no són cap novetat. Però recordem que l'obra fou escrita inicialment en castellà i serà publicada en aquesta llengua: Masnou esclareix conceptes com nació i estat —«la creació dels estats és obra dels homes», escriu— i condemna el nacionalisme agressiu que es dona «quan el grup més fort no respecta el més feble i el molesta i el vexa amb la finalitat de despersonalitzar-lo, d'assimilar-lo, d'eliminar els seus valors propis». Esmenta i subratlla el fet diferencial portuguès i ataca el nacionalisme anorreador de França. I naturalment combat la *unidad sagrada* d'Espanya on hi ha una «nació dominant» i, tot i que es declara nacionalista català i espanyol, creu que la independència no és una pretensió maleïda. I encara dedica uns mots de repte als catalans que han perdut les arrels i parlen castellà a casa i que es fan còmplices de l'estat-nació. El programa de Masnou, si és que ho podem formular així, és l'estat plurinacional i recalca que davant les agressions estatals cal reaccionar amb mitjans pacífics, com s'ha fet a la República txeca o als països bàltics. I en un nodrit apèndix el doctor Masnou ens

Retalls

ofereix força documentació sobre la matèria, del papa Joan Pau II, dels bisbes de Catalunya i de «textos contraris a la realitat nacional, cultural i lingüística de Catalunya». (...)

El bisbe de Solsona, Antoni Deig i Clotet, de setanta anys, ha publicat un llibre-entrevista, *Què pensa Antoni Deig* (Dèria, Barcelona, 1996), feta per Albert Sáez. L'entrevistador li fa centenars de preguntes i monsenyor respon amb murrieria, de vegades amb un punt de malícia, però sempre amb franquesa i bon sentit. El seu tarannà, aparentment rural, amaga un il·lustrat. Saltà a la palestra periodística quan el 1991 va fer una conferència a la Universitat Catalana d'Estiu, de Prada, que recull un altre llibre, *El nacionalisme és pecat?* (Curial, Barcelona, 1996). Hi va plantejar la viabilitat d'una Conferència Episcopal Catalana, que no es trobés sotmesa a la Conferència Episcopal Espanyola. Deig opina, d'altra banda, una mica de tot. I el seu nacionalisme arriba fins a dir que «seria molt bonic poder formar un estat amb tots els països de parla catalana». I considera que els que enyoren el general Franco segur que voten el PP. Aclareix que la nació es porta a la sang i l'estat és una realitat positiva. Deig defensa el paper del laicàt, l'autodeterminació, l'Europa de les nacions, etc., i esmenta Jaume Vicens i Vives o Kafka. D'altra banda, és crític, i de vegades serenament contundent, amb la COPE, els bisbes valencians, els mals informadors que té el Papa sobre Catalunya, certes actituds de la diòcesi de Barcelona, el pas de la Franja d'Aragó al bisbat de Barbastro, etc. El lector hi trobarà afirmacions com: «Entre l'episcopat espanyol domina molt la *unidad nacional*». O bé: «Si en altre temps l'Església catalana era la punta de llança de les nostres reivindicacions nacionals, en virtut de l'aculturació del missatge evangèlic, avui no es troba a l'altura de la societat civil. Sembla que s'arrossegui languidament darrere les estructures autonòmiques vigents.» (...)

■ Albert Manent

església en el món

Vaticà

L'editorial dels paulins accepta la intervenció del Papa per superar la crisi interna

■ Un delegat apostòlic controlarà les publicacions de la Societat de Sant Pau

ROMA.— En un comunicat, la congregació editorial dels paulins va manifestar que acceptava la decisió del Papa d'intervenir en la Societat de Sant Pau. La Santa Seu va confirmar en els seus càrrecs els responsables de les publicacions d'aquesta societat, i Joan Pau II va nomenar un delegat apostòlic, monsenyor Antonio Buoncristiani, per controlar els diaris de la congregació i afrontar la crisi interna.

Així queda aclarida la incògnita sobre el futur d'alguns directors controvertits, com el sacerdot Leonardo Zega, responsable del setmanari *Famiglia Cristiana*, que ven a Itàlia més d'un milió d'exemplars. El setmanari s'havia convertit en el centre de la polèmica per les seves discutides opinions sobre moral sexual.

«Considerem necessari comunicar que els paulins han acollit la carta del Papa amb deferència i pretenen adherir-se sense reserves a tot el que aquesta disposa.» D'aquesta manera es manifestaven monsenyor Buoncristiani i el superior general dels paulins, don Silvio Pignotti, dies després de l'anunci de la intervenció del Sant Pare. En la carta, Joan Pau II comunicava la seva voluntat de resoldre l'enfrontament intern a la Societat de Sant Pau, i de controlar el contingut de les publicacions.

El comunicat oficial assegura que «les revistes prosseguiran amb regularitat la seva publicació», i subratlla que «l'estructura de la Societat de moment no sofrirà modificacions, ja que els responsables de les diferents capçaleres es mantenen en els seus llocs».

El comunicat afegeix que el delegat apostòlic i el superior general dels paulins analitzaran «en estreta col·laboració els problemes que han motivat la intervenció del Summe Pontífex, de cara a la seva solució, per tal que la congregació continuï desenvolupant amb eficàcia la seva missió per al bé de l'Església italiana».

A més de *Famiglia Cristiana*, amb un milió d'exemplars, els paulins editen també *Il Gionarlino*, amb 600.000, i la revista *Jesú*, amb 90.000. Amb aquestes publicacions, el grup editorial ingressa més de 20.000 milions de pessetes anuals, i

Famiglia Cristiana, amb un milió d'exemplars, és el centre de la polèmica.

la seva influència religiosa, i fins i tot política, és molt gran entre els catòlics d'Itàlia.

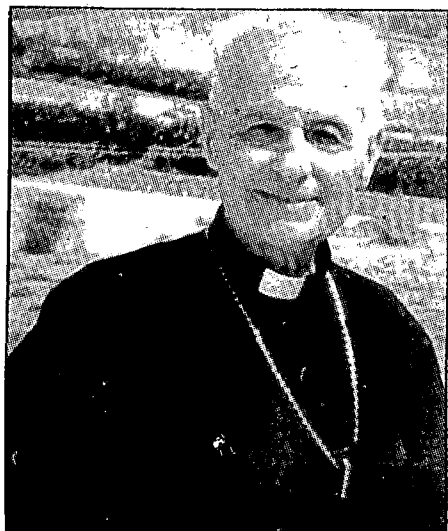
En la seva carta, Joan Pau II explicava els motius de la intervenció: «Malauradament, ha sorgit fa poc una delicada situació al si d'aquesta família religiosa, que ha torbat la comunió i l'harmonia entre els seus membres; també sobre el contingut de diverses

intervencions publicades als diaris paulins han sorgit algunes perplexitats. La prolongació de les actuals dificultats i tensions provocaria un greu detriment en l'eficàcia de l'apostolat i en la indispensable unitat dels cors que ha de regnar en la comunitat de vida consagrada.»

C.C.

Ha mort monsenyor Ugo Poletti, vicari de la diòcesi de Roma

■ El cardenal va ser president de la Conferència Episcopal italiana

El cardenal Poletti va morir el 25 de febrer passat d'un atac cardíac.

ROMA.— El cardenal Ugo Poletti va morir d'un atac cardíac el 25 de febrer passat a la clínica Gemelli. Poletti havia estat president de la Conferència Episcopal italiana (CEI) i vicari de la diòcesi de Roma amb Pau VI, Joan Pau I i Joan Pau II. La seva mort va commocionar tant l'àmbit eclesial com el polític.

Joan Pau II va dir del cardenal Poletti que «sempre estava atent a les necessitats del clergat, atent a la realitat de la ciutadania i sensible a la renovació actual en el context eclesial i civil». Així doncs, el Papa va manifestar «el profund sentiment de reconeixement i

d'estima, augmentat durant el curs dels seus nombrosos anys de servei a l'Església romana».

El president de la CEI, el cardenal Camillo Ruini, va definir Poletti com «un gran cristià i un gran home». I va dir que sense ell «l'actual missió ciutadana no seria possible». Ruini també va posar en relleu la seva «contribució fonamental a fer créixer l'Església de Roma al dictat de la diòcesi», així com la CEI, «en la qual sempre contribuïa amb la seva saviesa, humanitat, fe profunda, plena comunió amb el Sant Pare i afecte fraterno pels altres bisbes».

El president de la República italia-

na, Oscar Luigi Scalfaro, va tenir també paraules per al cardenal Ugo Poletti. «Ha servit l'Església sempre amb la mateixa intensitat i emoció, independentment dels diversos càrrecs que ha ocupat.»

Monsenyor Ugo Poletti va néixer el 1914, i el 1938 va ser ordenat sacerdot. Vint anys després, va arribar a l'episcopat, primer com a auxiliar de la seva diòcesi nadiua. El 2 de juliol de 1969, Pau VI el sol·licita a Roma com a vicegerent. I aconsegueix la birreta del consistori el 5 de març de 1973.

C.C.

Polònia

El pare Popieluszko, un màrtir en procés de beatificació

VARSOVIA.— El pare Jerzy Popieluszko, capellà del sindicat Solidarnosc, assassinat per la policia política polonesa el 1984, pendent de ser declarat benaurat per Roma.

Una cinquantena de testimonis han estat cridats pel tribunal arxidiocesà de Varsòvia encarregat d'instruir, des de fa diverses setmanes, el procés de beatificació del pare Jerzy Popieluszko, assassinat per la policia política polonesa l'octubre de 1984. Entre les persones citades a comparèixer davant el tribunal, «algunes van assistir al màrtir», ha revelat monsenyor Zdzislaw Krol, responsable de presentar la causa. Així, no diu si es tracta dels membres dels cossos de seguretat que el van matar o del propi xofer del pare, que miraculosament es va escapar del rapte que es va produir abans de l'execució.

Jerzy Popieluszko va néixer el 13 de setembre de 1947, en el si d'una família de pagesos modestos que vivien a Okopi, un poblet al nord-est de Polònia. Quan va ser cridat a servir a l'exèrcit, es va incorporar en la unitat disciplinària reservada als seminaristes, ja que el jove Popieluszko havia començat els seus estudis de teologia de cara a un futur sacerdot. Efectivament, el 1972, Popieluszko va ser or-

Els pares de Jerzy Popieluszko a l'obertura del procés, el 8 de febrer, a l'església de Sant Estanislau de Varsòvia.

denat sacerdot, i ben aviat es va conèixer el seu nom va ser conegut.

Durant les vagues d'agost de 1980, no era gens estrany veure'l celebrar missa enmig de les acereries envoltat de centenars d'obers, així com participar en totes les manifestacions del sindicat Solidarnosc. Popieluszko, des de la seva figura de capellà, es va conver-

tir en el forjador espiritual dels vaguistes i sindicalistes, els va infondre coratge i els principis de la lluita noviolenta.

El desembre de 1981, el general Jaruzelski va proclamar l'«estat de guerra» i es van iniciar cent mil interpel·lacions en el si dels sindicats. També el líder de Solidarnosc, Lech Walesa, va ser sotmès a investigació. La reacció no es va fer esperar: des del febrer de 1982, el pare Popieluszko va celebrar les seves «misses per la pàtria» que reunien més de 15.000 participants. El prevere va convertir la seva parroquia de Sant Estanislau en el santuari de la resistència del règim, fet que va desautoritzar en diverses ocasions la policia de l'Estat, comunicant-li que anava massa lluny. Els polonesos van mostrar en tot moment afecte per aquell capellà que, malgrat l'enduriment del règim, mantenia viva i lliure la seva paraula. «Jo no puc renunciar a la necessitat de fer triomfar la veritat contra la mentida», deia als policies que tenien l'ordre de fer-lo callar.

L'octubre de 1984, mentre tornava a Varsòvia després d'haver celebrat

una missa al camp, el seu cotxe va ser interceptat per tres individus vestits de policia. Van treure el pare del vehicle i el van començar a pegar. Poc després, el cos ferit del prevere, va ser llançat a les fredes aigües del riu Vistula. La seva tomba es va aixecar en el recinte parroquial de Sant Estanislau, i des de l'aleshores, l'església és un punt de pelegrinatge per a més de 12 milions de persones que vénen a recollir-se a prop de les despulles d'aquell que, segons Joan Pau II, ha esdevingut «el patró de la presència polonesa a Europa».

Màrtir de la fe o heroi polític?

Perquè la causa de beatificació de Popieluszko sigui un fet, abans caldrà resoldre l'ambigüitat del seu paper durant el canvi de règim polonès. «La seva mort ha tingut una dimensió religiosa, i cal emmarcar-la en el seu amor per Crist present a l'Església», va manifestar el cardenal Glemp, arquebisbe de Varsòvia i primat de Polònia, en el treball del procés de beatificació. «Però l'Església—va afegir el prelat Glemp, quan sortia del tribunal eclesiàstic després d'entregar les proves irrefutables—, no busca pas les veritats fàcils sobre la santetat.»

Benoit de Sagazan
(Pèlerin)

Suïssa

Els jutges demanen que es recuperi la classe de religió com a mesura per lluitar contra les sectes

GINEBRA.— El Poder Judicial suís ha lliurat un informe al Departament de Justícia i de Policia de la capital helvètica on es recomana aplicar mesures contra l'acció de les sectes. En concret, se suggereix la instauració de cursos de, història de les religions en el sistema educatiu suís.

En aquest document, una altra recomanació innovadora feta pels magistrats suïssos és la creació en el Dret d'una figura que consideri delictes criminals les maniobres fetes per individus o grups de persones amb la intenció de desestabilitzar psicològicament possibles adeptes. En aquest sentit, els jutges assenyalen que l'anàlisi dels mètodes de reclutament de l'anomenada Església de la Cienciologia i de les

anteriors massacres comeses per l'Orde del Temple Solar, han estat claus per interpretar el sistema de treball de les sectes. Tanmateix, el cos judicial suís remarca que la intenció de la seva iniciativa no és lluitar contra les creences de les sectes, sinó acabar amb les pràctiques il·lícites d'aquestes comunitats.

Aquest estudi, que estableix diversos mitjans legals per combatre les sectes, també aconsella prohibir que els funcionaris públics suïssos s'adhereixin a ordes sectaris considerats perillosos; a més, s'insta perquè es creï una reglamentació més estricta de cara a determinades pràctiques mèdiques, en les quals s'han observat preocupants vinculacions amb l'acció de les sectes. S'han donat alguns casos, on professi-

onals de la medicina, en un abús de la seva titularitat i del seu poder sobre els pacients, han recomanat mètodes curatius típics de comunitats destructives. Aquesta demanda també és vàlida per als medicaments que s'utilitzen en «teràpies sectàries», i que caldria, diuen els jutges, sotmetre a un control més exhaustiu.

Entre les pràctiques que s'haurien de tipificar com a delictes s'inclouen la manipulació psicològica, l'abús sectari en l'adoctrinament de nens, la desestabilització psíquica, la imposició d'activitats físiques extenuants als joves amb l'objectiu de treure el son, així com nombroses tècniques que de forma reiterada s'apliquen impunitment des de fa anys per les sectes per debili-

tar la voluntat de l'individu.

En la presentació de l'informe, els magistrats suïssos destaquen com a punts dèbils dels joves, la seva incultura religiosa i la consegüent falta de formació crítica, mancances que fan que la joventut sigui una presa fàcil de les sectes.

C.C.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Espanya

El 87 per cent dels alumnes de centres públics a tot l'Estat espanyol tria religió

■ És necessària una àrea de formació religiosa per als estudiants

MADRID.— Tot i que la formació religiosa ha quedat molt «desarmada» amb la Logse, el 86,9 per cent dels alumnes dels centres públics de tot l'Estat espanyol es van matricular de religió el curs passat. Així ho ha manifestat l'arquebisbe de Madrid, monsenyor Rouco, en la

presentació de les Jornades diocesanes d'ensenyament, celebrades entre el 4 i el 8 d'aquest mes. Rouco va reconèixer que la solució al conflicte de l'alternativa està en la creació d'una àrea de formació religiosa i en valors.

L'arquebisbe de Madrid va manifestar que «la formació religiosa es queda sense context quan les línies educadores no tenen esperit, i en l'actual sistema educatiu espanyol vigent han quedat molt desarmades». Tanmateix, el 86,9 per cent dels alumnes de l'Estat espanyol escolaritzats en centres públics es van inscriure l'any passat a l'assignatura de religió, fet que demostra que els pares continuen preferint, majoritàriament, l'ensenyament religiós per als seus fills.

De tota manera, aquest curs el percentatge ha disminuït respecte al de l'any passat fins a un 78,95, com a conseqüència dels problemes que han sorgit arran de la implantació de l'ESO als instituts, i als derivats de la situació dels professors de religió als nivells d'infantil i primària. En aquest sentit, l'arquebisbe de Madrid va recordar la «precària» situació que pateixen els docents de religió d'aquests nivells, que malgrat fer una jornada completa de 25 hores lectives, com la resta de professors, només reben 85 mil pessetes, i tan sols durant els mesos que durà el curs escolar, ja que no tenen contracte laboral. «Quan els pares actuen espontàniament, trien

Alumnes d'ensenyament primari.

religió. Quan ho fan en condicions negatives —va remarcar Rouco—, no la trien tant. D'aquí la importància que té una bona regulació administrativa.»

Pel que fa a la sentència del Tribunal Suprem, el prelat va afirmar que «se centrava en la possible inconstitucionalitat del decret recorregut i l'únic que es constata és que les alternatives establertes no serien inconstitucionals. El que s'està plantejant és la possible vulneració dels acords entre la Santa Seu i l'Estat».

Per a monsenyor Rouco, la millor solució al conflicte de l'ensenyament de la Religió, passaria per la creació d'una àrea de formació religiosa confessional i en valors, obligatòria per a tots els alumnes. És a dir, els estudiants que volguessin formació religiosa confessional, la

trien, i els que no volguessin formació religiosa, tindrien garantida una educació en valors que recull i impulsa la Logse.

Per la seva banda, el bisbe auxiliar de Madrid monsenyor Fidel Hernández, es va mostrar partidari d'un pacte escolar i va afirmar que l'«educació és un bé de la persona i la societat, al marge dels estira-i-arronsa polítics».

C.C.

L'Apostolat del Mar, un punt de referència per als mariners

■ L'explotació i l'abús proliferen en el món social marítim

BARCELONA.— Els dies 7 i 9 de febrer Barcelona va acollir l'Assemblea Nacional de l'Apostolat del Mar que se celebra en una seu diferent cada dos anys. En aquesta ocasió, la trobada ha estat presidida per monsenyor Carmelo Etxenagusia, bisbe auxiliar de Bilbao i promotor de l'Apostolat del Mar. A l'acte d'inauguració hi va inter-

venir Mons. Joan-Enric Vives, bisbe auxiliar de Barcelona, mentre que el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, va presidir l'eucaristia que es va celebrar el diumenge. En aquesta nova edició de l'Assemblea de l'Apostolat del Mar hi han participat representants de diverses diòcesis de l'Estat espanyol.

L'Apostolat del Mar realitza des de la seva fundació, el 1927, una important activitat social, reconeguda per la gent de mar, que normalment es queixa del desinterès de la resta de la societat vers els seus problemes.

Dins l'àmbit de la pastoral del mar, cal tenir presents dues àrees: la de la marina mercant i la de la marina de pesca. En aquests moments, totes dues seccions estan afectades per una taxa elevada d'atur, fruit, en part, del desmantellament de la flota mercant espanyola i de la venda dels seus vaixells. Pel que fa a la pesca, hi ha greus problemes derivats de les condicions d'inferioritat a què s'han vist immersos en molts aspectes els pescadors espanyols des de l'entrada a la Unió Europea.

Des de l'Apostolat del Mar es vetlla per uns individus que difícilment poden participar de la vida parroquial d'una ciutat. A més, es desenvolupa una activitat ecumènica, donat que els mariners provenen de diferents països i practi-

quen diferents religions. En aquests moments, l'Apostolat del Mar de Barcelona es troba al passeig de Josep Carner, 51, al centre Stella Maris. Allà unes cinquanta persones realitzen de forma voluntària les diferents activitats que ofereix l'Apostolat. Així, per exemple, cada dia un equip de visitadors de vaixells recorre els molls per visitar als seus tripulants i fer-los arribar informació sobre l'Apostolat i els seus serveis. Precisament, l'assistència jurídica és un dels serveis que presenta més demanda i en aquests moments és atesa per quatre advocats. En el transcurs del 1996 han passat uns dies al centre Stella Maris 511 mariners i s'han visitat més de 900 vaixells. En l'ordre religiós, cada diumenge se celebra una missa i s'organitzen festes especials per Pasqua i Nadal. Igualment, es distribueix material catequètic i Bibles en diferents idiomes per aquells homes de mar que ho demanin.

Ricardo Rodríguez-Martos
Delegat diocesà de l'Apostolat del Mar

Participants de l'Assemblea Nacional del Mar celebrada a Barcelona.

Un telèfon amb
millors prestacions

902 (416 000

Telefon obert

- Ampliació de l'horari d'atenció telefònica: de 8h a 21h, de dilluns a divendres
- Desviació automàtica de telefonades als serveis d'informació dels departaments
- Més informació de la Generalitat de Catalunya

E.mail: sdginfo@correu.gencat.es

Infovia: <http://gencat.inf>

Internet: <http://www.gencat.es>

Teletext: Teleservei de TV3

Videotex: (nivell 031) *CATALUNYA#

**Generalitat
de Catalunya**

L'Eucaristia i les vocacions al ministeri sacerdotal

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Hi ha una intenció de pregària cristiana que no l'ha formulada cap home, sinó Jesucrist mateix, el Fill de Déu fet home: que Déu envii treballadors als seus sembrats! Per precisar-ne més el contingut, a l'evangeli de Sant Mateu s'aplica aquesta recomanació de Jesús amb l'elecció dels Dotze. D'aquí que les paraules de Jesús es puguin entendre legítimament, d'una manera directa, en relació amb la pregària per les vocacions al ministeri, encara que sense excloure tot el que és treball apostòlic en l'Església.

La pregària per a les vocacions demana alhora, en principi, algun acompanyament. Sempre és veritat, sens dubte, que les iniciatives de Déu en la vida dels homes segueixen algunes vegades camins imprevisibles; però també és cert que hi ha ambients i circumstàncies que afavoreixen més que altres l'atenció a l'Esperit.

En aquests dies que ens porten, cada any, el tema del Seminari i de la pregària per a les vocacions, penso que és bo

subratllar una afirmació absolutament vital per a la comprensió del ministeri, i, en conseqüència, de decisiva importància com ambient favorable al despertar de les vocacions i a llur perseverança: la relació del ministeri amb l'Eucaristia.

«L'Eucaristia és la raó de ser principal i central del sagrament del sacerdoti... Per la nostra ordenació —la celebració de la qual està vinculada a la santa missa des del primer testimoniatge en matèria litúrgica— nosaltres estem units d'una manera singular i excepcional a l'Eucaristia. Som, en cert sentit, per ella i per a ella» (Joan Pau II, carta *Dominicæ cænæ*).

La reflexió sobre aquestes afirmacions és òbvia: en el plantejament d'una vocació al ministeri sacerdotal no tan sols no pot faltar-hi la referència a l'Eucaristia, sinó que la qualitat d'aquesta referència és la prova d'autenticitat de la vocació. No es pot imaginar un sacerdot per al qual l'Eucaristia està al nivell de qualsevol altra de les seves tasques. I menys es pot comprendre una desgana habitual en la celebració, com si aquesta fos una

tasca menor en l'acció ministerial. En realitat és precisament tot el contrari.

Hom pensa alguna vegada si una de les raons per les quals escassegen d'una manera tan visible les vocacions al ministeri no tindrà les seves arrels —no les úniques, però són fortes—, en una certa manca de valoració de l'Eucaristia en allò que ella és de més essencial i misteriós: el sacrifici pasqual de Crist, donat per ell mateix a l'Església perquè el celebri, en forma de banquet sagrat, fins al seu retorn.

No podem estar del tot satisfets perquè durant l'Eucaristia hi ha, actualment, més cants, i més persones —joves o adults— que fan alguna cosa durant la celebració. Sens dubte, això té el seu valor, però el misteri eucarístic no té en això el seu centre. El descobriment, en la fe, del Crist present que parla i que és el primer protagonista, la valoració del ministeri sacerdotal que està totalment al servei d'aquest Crist pasqual, el sentit d'adoració que no treu res de la joia sinó que la motiva... són aspectes que no aca-

ben d'aparèixer clarament en moltes de les celebracions.

Si de la celebració mateixa passem al culte eucarístic fora de la missa, aleshores la referència a l'Eucaristia la trobem força debilitada. Massa sovint les celebracions es converteixen en un parèntesi entre dues xerrameques, en comptes de ser moments culminants d'una pregària personal silenciosa. I l'adoració del Santíssim Sagrament no és una pràctica gaire habitual en les esglésies, entre nosaltres.

Quan es diuen aquestes coses, com en tantes altres ocasions, tots tendim a pensar que no és el nostre cas. Però seríem miops si no veiéssim que la participació a l'Eucaristia dominical va esdevenint per a molts cristians una qüestió opcional. Com ens cal reaccionar davant d'aquest fet? I si l'Eucaristia és opcional, ¿perquè cal que hi hagi «tants» sacerdots?

La nostra pregària per a les vocacions convé que accentui fortament la valoració de l'Eucaristia. Serà la participació assídua, activa i conscient, dels joves i dels adolescents, a l'Eucaristia, el que possibilitarà fàcilment un desig de dedicar la vida a Jesucrist per fer-lo present entre els homes. La pregària silenciosa i adorant davant de Crist present en el Santíssim Sagrament és un temps particularment fort per escoltar l'impuls de l'Esperit, que crida a la generositat en l'amor a Crist i a l'Església.

La Bíblia a l'abast

El Crist sofrent, font de salvació

(He 5:7-9)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Jesús, l'home típic

Diffícilment trobarem cap altra perícopa del Nou Testament on se'ns parli d'una manera tan esborronadora de la realitat humana de Jesús. En certa manera el versicle 7 del nostre text ens porta el record de Getsemaní amb un Jesús aclaparat per la feixugor dels esdeveniments que li cauen al damunt i que desborden la possibilitat de la seva resistència. Aquí l'home Jesús ressegueix amb la mà, tràgicament crispada, els límits de la seva força i coneix la seva feblesa. S'arreglera amb tots els homes i dones del món que se senten presoners de la mort i de l'angoixa. Era necessari que Jesús fes aquest pas, que arribés fins al fons amarg de l'experiència humana, ja que havia de ser «font de salvació eterna» (v. 9) per a tota la humanitat. Com tots els homes, Jesús també se sent atrapat en l'angoixa de la mort que, en la seva aparició més immediata i natural, ens acula al fracàs més sensible de l'experiència humana. Llevat del pecat, Jesús assumeix del tot cadascun dels replecs de la vida natural. No se situa en cap lloc de privilegi.

Fa causa comuna amb tot l'home-home, el que no pot exhibir cap altre títol de glòria que el de ser simplement criatura humana. «Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir» (v. 8). És el vertader fill del poble —la seva representació més genuïna—, l'home típic. El que ha realitzat del tot el projecte de Déu en la seva vida. Per això es posa a la base i no se'n mourà mai. Però és des de la base que cal fer pujar la humanitat fins als cims més alts de la seva realització. I en la base, arran de terra, s'hi troba el sofriment i la creu, la gran escola de l'obediència. Allà on es descobreix vivencialment la frontera de la limitació humana i les seves possibilitats. Jesús no fa demagògia. Ell, passant per tots els camins de l'existència humana a peu pla, allibera el poble i el mena a l'autèntica terra promesa, que paradoxalment és alhora allà —l'altra vida— i ací, en aquesta vida, quan és animada per l'Esperit. Hem arribat a l'autèntic nus de l'obediència: assumir amb responsabilitat el sofriment de la realització vertadera segons l'únic projecte capaç de portar-nos-hi: el projecte de Déu.

Ser home no és gens fàcil. De fet, és un exercici constant de lluita i superació. Són molts els moments de la vida humana que exigeixen nedar contra corrent. I els mateixos moments de felicitat —que n'hi ha— no són sinó un prendre alè per retornar a la lluita. El sofriment fa acte de presència constantment. Jesús no s'avergonyeix de la feblesa humana. Es troba immers en la condició d'home mortal i tem la mort i, com tothom, fa tots els possibles per escapar-se'n. Hi ha, però, una diferència entre la lluita —l'agonia— mortal de Jesús i la nostra. Nosaltres, acorralats per la mort, perdem el nord de la nostra dignitat humana i més d'una vegada ens precipitem, esverats, en la llavor de la mort que és el pecat. Arribem a la mar amarga de la desesperació i ens hi neguem. Jesús no perd mai de vista la seva condició de criatura humana de Déu, se sap en les seves mans i no en fuig. S'hi refugia amb esperança heroica. «Ell, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreça a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes» (v. 7).

La pregària de l'agonia

L'agonia de Jesús és una gran pregària plena de fe, amarada d'insubornable humanitat, des d'una situació lúcidament conscient de pobresa total i confiada. El nou Adam, en lloc de pretendre follament treure la humanitat del seu lloc per situar-la dialècticament al mateix pla de Déu, la retorna a la seva situació original de criatura, fins a fer-li descobrir la grandesa autèntica, que li pervé precisament del fet de ser obra divina destinada a l'amistat i a la comunió amb el seu Creador. I serà en aquest pla de submissió on trobarà el seu nord i el seu camí de la seva realització. «Déu l'escoltà per la seva submissió» (v. 7c). Submissió que no és renúncia a res del que cal ser —l'autèntica obediència no és mai alienació—, sinó simplement abandó d'allò que no es pot ser. Així la creu —el sofriment de la feblesa humana— deixa de ser suplici i es converteix en «font de salvació eterna» (v. 9). És l'obra del nostre gran sacerdot sofrent, l'únic capaç de destruir la mort des de dintre mateix de la mort, fent-la desembocar en la resurrecció.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 1)

MARÇ

16. Diumenge

V de Quaresma. Morat. Lectures: Jeremies 31:31-34 / Salm 50 / Hebreus 5:7-9 / Joan 12:20-33

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hilari, b. mr.; Tacià, diaca, mr.; Heribert, b.; Abraham, erm.; Agapit, b.

17. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Daniel 13:1-9.15-17.19-30.33-62 / Salm 22 / Joan 8:1-11. (Es pot commemorar: Sant Patrici, b.)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep d'Arimatea; Agrícola, b.; Santa Gertrudis de Brabant, vg. ab.

18. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Nombres 21:4-9 / Salm 101 / Joan 8:1-11. (Es pot commemorar: Sant Ciril de Jerusalem, b. dr.) TORTOSA i GIRONA: Es pot commemorar: Sant Salvador d'Horta, franciscà.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anselm, b.; Teòtim i Eucarpi, mrs.

Festa Major: a Horta de Sant Joan.

19. Dimecres

Sant Josep, espòs de Maria (S) Blanc. Lectures: 2 Samuel 7:4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4:13.16-18.22 / Mateu 1:16.18-24a (o bé Lluç 2:41-51a)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Apoloni, mr.; Landovald, prev.; Amanci, diaca; Quint, mr.

Festa Major: a Picamoixons.

20. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Gènesi 17:3-9 / Salm 104 / Joan 8:51-59

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Ambrosi de Si-ena, dom.; Arquip, comp. de sant Pau; Santes, Fotina, sam. mr.; Alexandra, Eufèmia i Teodòsia, mrs.

21. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 2:10-13 / Salm 17 / Joan 10:31-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Filemó i Domí, mrs.; Serapió, anac. b.; Lupici, ab.; Santa Fabiola, matr. romana. Abstinència de carn.

22. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Ezequiel 36:21-28 / Jeremies 31:10-13 / Joan 11:45-56.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Deogràcies i Benvingut, bs.; Octavià, arqu. mr.; Santes, Cal·línica i Basilisa, mrs.; Lea, vda.

Lectures bíbliques

Diumenge V de Quaresma
(Cicle B)

Lectura primera

Jr 31:31-34

*Pactaré amb vosaltres una aliança nova
i no em recordaré més del vostre pecat*

Lectura del llibre de Jeremies

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor.

L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

Salm responsorial

50:3-4,12-13,14-15 (R.: 12a)

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós

[que estimeu tant;

vós que sou tan bo, esborreu les meves

[faltes;

renteu-me ben bé de les culpes,

purifiqueu-me dels pecats.

R. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur,

feu renéixer en mi un esperit ferm.

No em llenceu de la vostra presència,

ni em prengueu el costre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació;

que em sostingui un esperit magnànim.

Ensenyaré els vostres camins als pecadors,

i tornaran a vós els qui us han

abandonat. R.

Lectura segona

He 5:7-9

*Aprengué a ser obedient**i es convertí en font de salvació eterna*

Lectura de la carta als hebreus

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

Vers abans de l'evangelí

Jo 12:26

Si algú es vol fer servidor meu,
que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic.

Evangelí

Jo 12:20-33

*El gra de blat, quan cau a terra, si mor,
dóna molt de fruit*

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús.» Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom.» Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.» La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres, Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.» Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

El combat de la pregària

Joan Guiteras i Vilanova

«**L**a pregària és un do de la gràcia i una resposta decidida per part nostra. Suposa sempre un esforç.» La citació pertany al Catecisme de l'Església catòlica en la seva quarta part, *La pregària cristiana*. Un càntic, transparent i clarificador, a l'oració dels cristians. Element que ha de ser considerat com el respir dels creients, perquè es tracta de la intimitat amb Déu.

Moltes vegades sentim la pregària com un veritable combat. Tot combat suposa un contrincant. Qui és? «Nosaltres mateixos i els enganys del Tèptador per desviar l'home de la pregària, de la seva unió amb el seu Déu.»

Ser cristià és un estil de vida peculiar. Ho sabem i ho experimentem. Fins al punt que la nostra actuació apareix sovint com original —distinta— dels qui no creuen. Això ens fa rodar el cap i ens sentim atrets per una conducta més superficial i genèrica. Resulta incòmode nedar contra el

corrent. Tots volem tenir molta personalitat, però ens costa ser diferents dels altres. Som, sovint, com els nois i noies que volen dur les vambes de marca i els corresponents texans.

El tarannà de la persona de fe comporta viure volent complir la voluntat amorosa de Déu. Qui viu així prega de cor i no deixa mai la pregària. Se sap fort en el Senyor. I experimenta com la pregària l'enforteix tant contra la pròpia superficialitat com contra els múltiples paranys de l'enredaire.

Pregar és fonamental. És la respiració de l'ànima. És el dinamisme de la unió amb Déu. Experiència d'intimitat amb Aquell que s'ha avançat a buscar-nos amb amor. Amor al qual no podem deixar de correspondre amb veritable goig. Pregar és una joia fonamental. Una activitat que no fatiga pas. Perquè ens fa reposar del nostre cansament. Pregària que, situant-nos al costat del Mestre, ens alleuja i és alè per viure el combat de la fe.

Els fidels de Crist hem rebut, pel baptisme, una

saber escoltar

vida nova. Existència que ens mena a allunyar-nos del pecat. Viure que és milícia. Déu no fa res sense nosaltres. Misteri de llibertat. Misteri de respecte. Misteri que es resol en la generositat del cor humà, el qual no pot deixar de viure sense Aquell que és l'Amor. Misteri del que se sent endut per l'Esperit del Crist i que, per això, prega sense parar.

Mantenir-nos en la vida cristiana ens costa. De fet, els cristians som temptats i, fins i tot, podem pecar. Jesús ens advertí que vetllessim per sortir triomfants en el combat. La vigilància es fa realitat important a través de la pregària. El Mestre ens ha manat de pregar per tal de no caure en la temptació i ens fa dir: «No permeteu que caiguem en la temptació.»

La vida humana és un combat notable. Això que passa ens els diversos aspectes humans també es dona en la vida de la fe. L'Esperit Sant, però, ens enforteix i ens fa pregar amb fermesa. Preguem que sempre tinguem la valentia de pregar.

Solució oportunista

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

En el meu últim viatge a Terra Santa vaig preguntar què se sabia del Pentateuc samarità que, segons tenia entès, havia estat robat no feia gaire. Em respongueren que per aquelles terres es rumorejava que els sacerdots samaritans l'havien venut a algun potentat, ja que tothom sap la falta de diners d'aquesta comunitat, i, que per evitar crítiques adverses havien inventat la història del lladrocini.

Només una vegada, i crec que va ser l'any 74, havia vist aquest manuscrit, les variants del qual respecte al text masorètic, quan hi són, ja les acostumen a assenyalar les notes de les nostres bibles. Aquella vegada, com en les següents que vaig contactar amb els samaritans, em feren molta pena. En una ocasió vaig tenir el privilegi d'observar el sacri-

fici ritual, oficiat per un botiguer-sacerdot, de víctimes en honor de Jahveh. L'holocaust va ser una cistella plena de pollastres. La sang es vessava en un forat que havia fet, amb el mateix ganivet del sacrifici, a la voravia del carrer que no era pavimentat. Allò era un fòssil vivent d'uns actes que, fa molts segles, es practicaven amb gran esplendor a Jerusalem o a la mateixa muntanya que dominava el nostre horitzó. En un altre viatge, m'ensenyaren el lloc, en el mont Garizín, on es reunien per celebrar la Pasqua, seguint un estricte ritual bíblic. El samarità que ens ho explicava, en deia una vegada i una altra que venien moltes televisions per gravar la seva festa i ens ensenyava amb més insistència el lloc que ocupaven les càmeres, que els llocs on se coïen els anyells. També demanaven diners, els calien per a la seva subsistència,

i ens deien a nosaltres els cristians, en un full que encara conservo, que si ells deixessin d'existir, nosaltres no podríem explicar clarament l'episodi de l'encontre de Jesús amb la samaritana... Tristes experiències les que he tingut amb aquesta gent.

I és que l'origen del poble samarità és del tot lamentable. Se'ns explica en els versicles 24 al 41 del capítol 17 del II llibre dels Reis.

El regne d'Israel, o del Nord, havia caigut a les hosts del rei d'Assíria i aquest havia deportat als seus a ciutats del seu domini directe. Per ocupar aquelles terres havia enviat a gents d'altres llocs. No és que aquelles terres fossin riques, per

alguna cosa donaven i satisfien aquella gent amb poques ambicions. Aquells colons assiris, en començar a experimentar els contratemps i calamitats naturals que arreu s'esdevenen, atribuïren les desgràcies a que no adoraven el déu del lloc. En aquell temps molts creien que cada déu tenia un territori per protegir, com cada gos defensa la llar on l'acullen. El rei d'Assíria, atent a les peticions que li feren, va enviar un sacerdot, que havia viscut i exercit abans a Samaria, perquè els ensenyés els preceptes, usos i costums propis del culte a Jahveh. I així, entre el que els va dir allò que ells creien saber, van fer una barreja, que va ser el nucli d'aquest poble, del qual en resten actualment uns 500 adeptes.

Davant d'una situació conflictiva d'una gent mediocre, un governant vulgar, va donar una solució gris i va sortir-se'n. És típic de les mediocritats quan tenen el poder. Són solucions oportunistes, pegats que emmudeixen, sense arranjar res. Penso en això ara que observo com, en la nostra decadent cultura i, perquè no dir-ho, decadent religiositat, s'ofereixen solucions que calmen els ànims, però que mancades de fonament sòlid i de valentia profètica, no revitalitzen les nostres comunitats. Si es dirigís i es prenguessin decisions pastorals com en altres llocs de la nostra actual Església catòlica, les coses ens anirien diferent.

(Com que he començat parlant de viatges, se m'acut proposar als meus lectors un viatge en pelegrinació en petit grup per a l'estiu que ve a Terra Santa, plena de vitalitat i oberta a novetats, poden telefonar-me al (93) 842 90 79, casa parroquial de Tagamanent.)

retrats bíblics
intencionats

Cantoral

UNA VEU EXULTANT

Cassette

UNA VEU EXULTANT

UNA VEU EXULTANT

(Lo mismo en cassette llano.)

UNA VOZ JUBILOSA

CD NOVELTAT

UNA VEU EXULTANT 2.b

Cantoral amb 275 cançons. Hi ha dues edicions: una amb solfa i lletra i una altra solament amb la lletra.

Repertori, a l'abast dels fidels, per a participar en les celebracions litúrgiques.

Totes les cançons les trobareu enregistrades en 17 CD o cassettes.

Venda a les llibreries religioses.

Amics de Déu

Sant Pacià, bisbe, 9 de març

Sant Pacià, bisbe de Barcelona, és un dels sants més notables de casa nostra i dels primers temps en què el cristianisme va ser predicat a la nostra terra, ja que va morir l'any 391, a una edat avançada.

Sant Jeroni parla d'ell, fent-ne l'elogi, com d'un home molt culte i eloqüent que va escriure diverses obres de teologia, i que va ser un home il·lustre no solament per la seva manera de parlar, sinó també per la santedat de la seva vida. Havia mantingut correspondència amb un altre gran bisbe del nord d'Àfrica, sant Agustí.

Quan feia anys que s'havien acabat les persecucions de l'Imperi Romà contra el cristianisme, i l'Església gaudia de llibertat religiosa, molta gent va voler professar la fe de l'Evangeli. En una època de facilitats, la qualitat de vida de molts cristians deixava molt a desitjar, ja que estaven més pendents de les modes i de les maneres de viure mundanes que no pas del seguiment de Jesucrist. Per això, Pacià va escriure i va predicar defensant els cristians contra les seduccions del món, animant-los a viure llur baptisme i a no abandonar la penitència.

Va estimar molt l'Església, com donen fe aquestes paraules seves: «Cristià és el meu nom i catòlic el meu cognom.» Als qui tenien por d'atansar-se al sagrament de la penitència els deia: «Apareixeu tímids després del llibertinatge, vergonyosos després del pecat; no us avergonyiu de pecar i us avergonyiu de confessar.»

De sant Pacià podem aprendre la gratitud pel nostre baptisme, l'amor a l'Església i l'estimació pel sagrament de la penitència.

Pels camins de la Bíblia

Jonàs i Nínive

Déu va parlar a Jonàs, el seu profeta. Li digué: «Aixeca't, vés-te'n a Nínive la gran ciutat pagana. Fes-li saber que jo estic aïrat contra ella a causa de la seva maldat.»

Jonàs va tenir por i es va dir dintre seu: «No hi aniré pas, perquè els pagans em matarien. Fugiré cap a l'altre cap de món, lluny de Déu.»

Jonàs marxà per escapar-se de Déu. Va arribar al mar i pujà a un vaixell que anava a Tarsis, a l'extrem de la terra.

Però el Senyor desencadenà sobre el mar una tempesta. Les onades batien amb força contra la nau; semblava que anessin a tombar-la. Els mariners ja no podien fer-hi res més i tenien molta por de morir. Tots plegats es van posar a pregar als seus déus perquè els salvessin, però la tempesta esdevenia encara més forta.

Però Jonàs dormia tranquil·lament a

la bodega. El capità despertà Jonàs: «Tu aquí dormint, quan estem a punt de morir. Puja al pont i prega al teu Déu. Potser ens salvarà si és un Déu viu!»

Jonàs hi pujà. La tempesta era cada cop més forta.

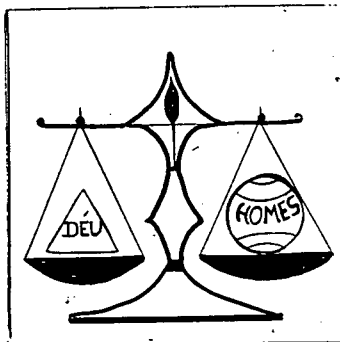
El capità digué als mariners: «Cal saber qui és que ens porta aquesta desgràcia. Per saber-ho ens ho farem a la sort.» La sort caigué damunt Jonàs, que va reconèixer la seva desobediència a Déu, i els va dir: «Tireu-me a l'aigua i us salvareu. Per culpa meua ha vingut sobre vosaltres aquesta tempesta.»

Després d'escoltar-lo, els mariners van pregar així: «Senyor, no ens tingueu en compte això que anem a fer. No penseu que cometem un delictes contra un innocent.»

Aleshores llançaren Jonàs a la mar. Tot seguit, la tempesta s'apaigavà. I a la mar es féu una gran calma.

Els mariners, meravellats, oferiren un sacrifici al Senyor.

Els manaments de la Llei de Déu

Els cristians no hem de ser-ho només de nom, perquè un dia ens van batejar. Cal que manifestem que som deixebles del Crist amb les nostres obres. Tot el que ha de fer un cristià es pot resumir en aquesta paraula: «estimar». Per això, en primer lloc, cal que complim els manaments.

Els manaments es poden resumir en la següent idea: *Estimar Déu sobre totes les coses i el proïsme com a nosaltres mateixos.*

I encara ens cal anar una mica més enllà: *Estimar els altres com el Crist ens ha estimat.*

Els manaments de la Llei de Déu, que el Senyor va donar a Moisès a la muntanya del Sinaí són deu:

El primer: Estima Déu sobre totes les coses.

El segon: No prenguis el nom de Déu en va.

El tercer: Santifica les festes.

El quart: Honora el pare i la mare.

El cinquè: No matis, ni facis mal al teu proïsme.

El sisè: No cometis actes impurs.

El setè: No robis.

El vuitè: No diguis falsos testimonis ni menteixis.

El novè: No consenteixis pensaments ni desitjos impurs.

El desè: No cobegis els béns dels altres.

Litúrgia

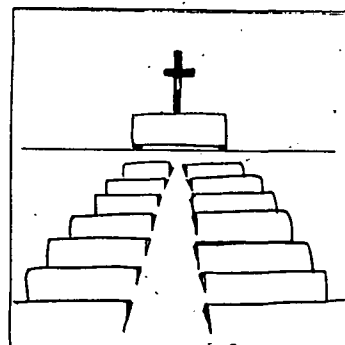
Una sala gran

Una cosa que ens crida l'atenció, segurament, quan som dintre de l'església és trobar-nos davant d'una sala amb molts bancs per seure, tots encarats vers el mateix punt.

Aquest local espaiós i el mobiliari que s'hi veu ens parlen d'un grup de persones que allí s'hi apleguen. És la comunitat, l'assemblea que fa present l'Església de Crist quan es reuneix per celebrar els sagraments, especialment l'Eucaristia. No hi ha una manifestació més transparent de l'Església que aquesta: l'aplec de batejats per celebrar la missa.

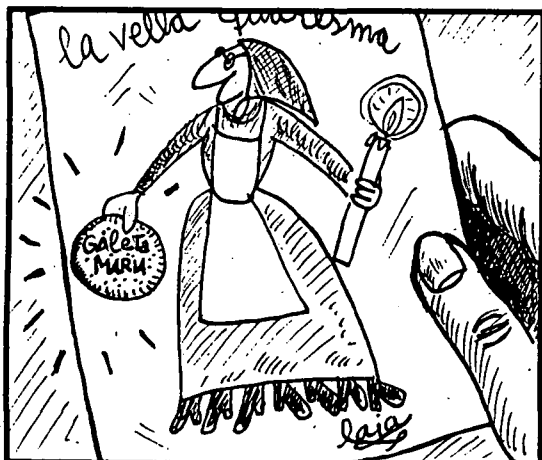
Però no és una trobada qualsevol. Els seients no formen un cercle tancat, sinó que estan tots orientats cap a un mateix lloc: l'altar. D'aquí en brolla la gràcia de la comunió amb el Senyor i dels uns amb els altres.

Aquesta sala gran que contemplem, doncs, és el signe d'una comunitat ampla, oberta —l'Església—, que troba el seu fonament no pas en ella mateixa sinó en el Crist mort i ressuscitat.

L'Oriol i la Laia

per Xesc

Esclerosi múltiple, una malaltia que afecta majoritàriament els joves

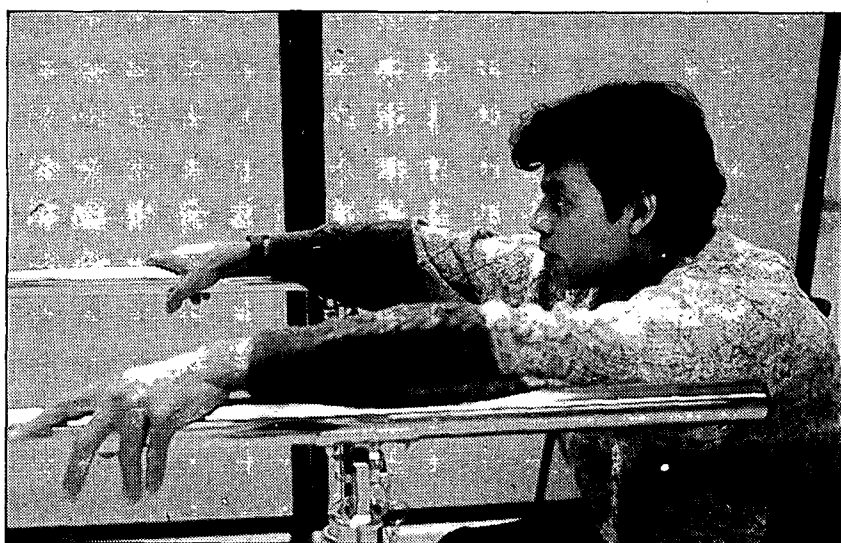
■ La Fundació Esclerosi Múltiple fomenta la investigació científica i ofereix atenció sociosanitària per als afectats

Seixanta-i-cinc persones de cada cent mil habitants pateixen esclerosi múltiple, una malaltia del sistema nerviós central que interfereix les capacitats per controlar funcions com la vista, la motricitat o la parla. S'acostuma a diagnosticar entre la gent jove i produeix una gran angoixa al pacient perquè no té curació. La Fundació Esclerosi Múltiple impulsa la investigació científica sobre l'afecció i disposa d'un Hospital de Dia on el malalt rep el tractament adequat.

Quan l'Eva va ser diagnosticada d'esclerosi múltiple tenia 33 anys, estava casada i tenia una filla de tres anys. Feia poc temps que s'havia casat, tenia una feina que li agradava, un munt de projectes per endavant. Va sentir com un raig que la fulminava, no sap com definir tot el que li va arribar a passar pel cap. «Vaig entrar en contacte amb el patiment, el dolor, la ràbia, la impotència, vaig pensar en la mort i el que més por em feia era perdre facultats com no tenir força per agafar la meua filla en braços...» Els malalts d'esclerosi múltiple senten una gran angoixa en rebre la notícia perquè és una afecció de la qual es desconeix l'origen i no té curació, si bé mitjançant una medicació i una teràpia de rehabilitació adequades es pot millorar la qualitat de vida del pacient.

S'anomena esclerosi perquè com a resultat de la malaltia es forma un teixit endurit semblant a una cicatriu (esclerós) en certes àrees del cervell i de la medul·la espinal, i s'anomena múltiple perquè afecta diverses zones del cervell i la medul·la. Els símptomes poden ser lleus o severs, i poden aparèixer i desaparèixer de forma imprevisible. Els més freqüents són visió doble o moviments incontrolats dels ulls, dificultats per parlar, tremolor de les mans, debilitat extrema o cansament anormal, pèrdua de coordinació en els moviments, etc. De totes maneres, qualsevol d'aquests

símptomes pot correspondre a altres afeccions, per tant cal esperar el diagnòstic del metge. Hi ha diverses hipòtesis sobre l'origen de la malaltia, que afecta el doble de dones que d'homes. La ciència accepta tres teories: la causa pot ser l'atac d'un virus, una reacció immune o una combinació de les dues possibilitats. L'es-

Amb un tractament adequat els malalts poden millorar la qualitat de vida.

clerosi múltiple que és difícil de diagnosticar per la variabilitat dels símptomes, afecta el sistema nerviós central i destrueix la mielina, una substància grassa que envolta les fibres nervioses i que facilita la transmissió dels missatges a les diverses parts del cos. Llavors els missatges arriben de forma incomprensible i comencen les disfuncions de l'organisme.

Programa de rehabilitació

«Quan més aviat es diagnostica la malaltia, la persona en surt més benefici-

ada. És molt millor treballar la prevenció abans que comencin a aparèixer problemes greus», explica Margarita Navarro, directora de la Fundació Esclerosi Múltiple, una entitat sense ànim de lucre que va néixer a Catalunya el 1989 amb l'objectiu d'aconseguir recursos per fomentar la investigació sobre l'afecció, i per millorar l'aspecte físic, psíquic i social dels malalts. Amb aquesta voluntat funciona l'Hospital de Dia de Barcelona, on el pacient rep un tractament rehabilitador integral. Treballen dins del programa «Vida als anys» que depèn del Servei Català de la Salut i de l'ICASS. Tenen 25 places concertades, i la resta de pacients

els assumeix la fundació. Les persones que arriben al centre fan una primera visita amb l'assistent social i la metge rehabilitadora que decideixen si reuneix les condicions per ingressar a l'hospital. Els pacients són atesos en grup, diferents dies de la setmana, segons el grau de la malaltia: «No necessiten el mateix tractament els que acaben de ser diagnosti-

cats que els que van amb cadira de rodes», especifica Margarita Navarro, que procura que «l'usuari se senti al centre com a casa, volem que formi part de la seva vida perquè aquí passa moltes hores».

El pacient rep atenció psicològica, i també s'assessora la família, que és vital perquè l'afectat recobri la confiança en si mateix i lluiti per tirar endavant. Se'ls fa un tractament de fisioteràpia per rehabilitar les funcions motores i sensibles, així com sessions de logopedia on aprenen tècniques de comunicació per corregir els trastorns de la parla i del

llenguatge.

Però la Fundació Esclerosi Múltiple té en compte tots els factors que poden ajudar l'afectat a integrar-se socialment. Una de les principals necessitats que tenen és trobar una nova feina, ja que la majoria la perden en desenvolupar la malaltia. Com el cas del Toni, que quan va comunicar a la seva empresa que tenia, no li van renovar el contracte i es va quedar a l'atur amb un bebè de pocs mesos. El jove va recórrer a la fundació, on va rebre assessorament jurídic, i va fer un curs de formació professional que li va permetre entrar com a administratiu en una empresa de missatgeria. Gràcies als cursos de formació que organitzen conjuntament amb el Departament de Treball, han aconseguit que 18 dels 50 alumnes puguin reincorporar-se al món laboral. «Segons un estudi que hem fet sobre l'actitud de l'empresari, la majoria diuen que no els importaria contractar algú amb una disminució física, però això no es correspon amb la realitat», afirma la directora de la fundació.

Segons Navarro, és important que la gent tingui informació sobre l'esclerosi múltiple perquè és la malaltia del sistema nerviós central més comú entre joves adults al nostre país. «Hi ha símptomes que no es veuen a primera vista i que fan patir moltíssim com per exemple la incontinència que obliga a anar amb bolquers o la pèrdua de la sensibilitat en les relacions sexuals», explica la responsable de la fundació que funciona a Girona i també es vol introduir a Lleida i a Tarragona. Ara inicien un programa amb objectors de consciència, coordinat amb voluntaris, per impulsar grups de conversa i d'acompanyament. Margarita Navarro valora la tasca dels voluntaris amb els malalts «que agraeixen molt el seu afecte i dedicació».

Glòria Carrizosa

FUNDACIÓ ESCLEROSI MÚLTIPLE
C/ TEODORA LAMADRID, 21-23
08022 BARCELONA
TEL. 417 50 00

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

Facilita Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

incaVol
Institut Català del Voluntariat
Pl. Pau Vila, núm. 1
08003 Barcelona

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Les ONG, en el punt de mira

■ La IV sessió del Parlament de la Fraternitat va analitzar el paper actual d'aquestes entitats

BARCELONA.— El febrer passat el Parlament de la Fraternitat, patrocinat per Justícia i Pau, va celebrar la seva IV sessió sota el lema *Estat i ONG, oposats o complementaris?* Durant l'acte, Rafael Grasa, professor de Relacions Internacionals de la UAB i president de la Federació Catalana d'ONGD, va dir que les organitzacions no governamentals «són agents de solidaritat que treballen pel bé comú». En aquesta nova convocatòria del Parlament de la Fraternitat també hi van participar Alfred Vernis, professor d'ESADE; Xavier Masllorens, d'Intermón i secretari de la Coordinadora espanyola d'ONGD; i Francesc Casares, advocat laboralista i membre de l'Associació per a les Nacions Unides.

La IV sessió del Parlament de la Fraternitat, celebrada el febrer passat, va tenir com a tema de fons la relació entre les ONG i l'Estat. El debat, que va ser moderat per Pilar Mercadé, directora de PRISBA, va ser una bona ocasió per analitzar la situació en què es troben les ONG i l'abast del seu paper. En aquest sentit, les ponències sempre es van referir a les ONG respecte als Estats, perquè, de fet, aquest era el lema de la quarta convocatòria feta per Justícia i Pau en el marc del Parlament de la Fraternitat: *Estat i ONG, oposats o complementaris?*

Potser la ponència més crítica va ser la de Rafael Grasa, professor de Relacions Internacionals i president de la Federació Catalana d'ONGD, que va manifestar que, malgrat que les ONG són actors polítics amb una important capacitat d'actuació, això no vol dir que puguin implantar els models del Nord al Sud. Segons Grasa, les ONG són «agents de solidaritat que treballen pel bé comú» i, com a tals, han de compartir la seva sobirania amb altres actors polítics, buscar nous àmbits d'actuació, ser honestos amb els seus objectius i «obrir-se al màxim a la transparència i al debat públic». Per al president de la Federació Catalana d'ONGD, la presència massiva d'aquests actors polítics no li preocupa sempre que sàpiguen col·laborar entre elles i admetre que «no són la salvació de res».

«Una prova de corresponsabilitat»

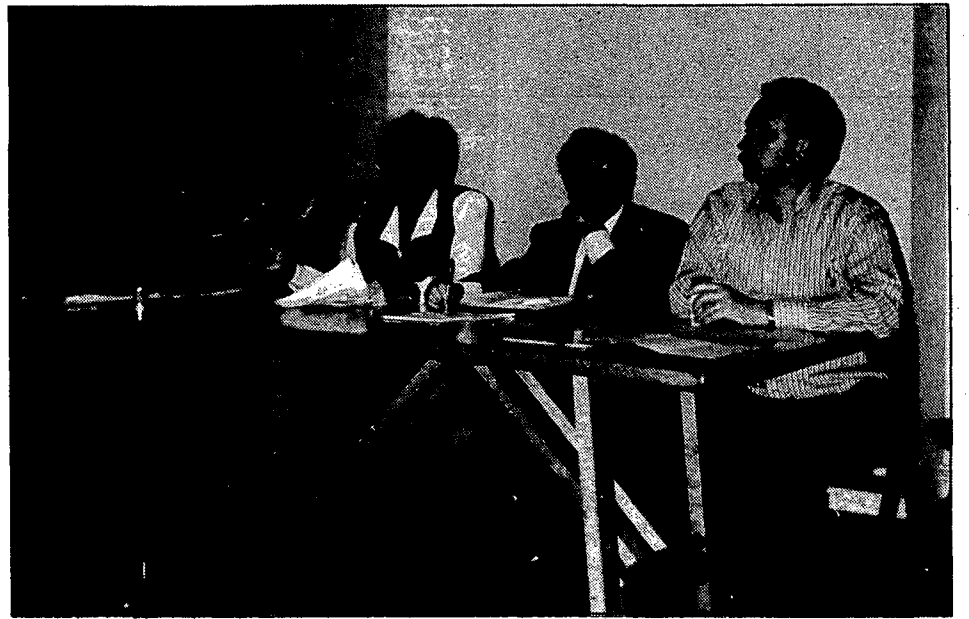
Per la seva banda, Alfred Vernis, professor de l'Institut de Direcció i Gestió Pública d'ESADE, va destacar que el creixent nombre d'ONG és fruit dels canvis en l'escala de valors amb què s'eduquen els joves. Segons Vernis, els termes solidaritat, amistat o

fraternitat formen part del vocabulari de les noves generacions de joves i també dels que ara són adults perquè molts mantenen vius els ideals de l'emblemàtic maig del 68. Vernis no creu que la nombrosa presència d'ONG sigui cap problema, sinó que ho valora com «una prova de la corresponsabilitat de tots nosaltres envers la societat».

Contràriament, Xavier Masllorens, d'Intermón i secretari de la Coordinadora espanyola d'ONG, va dir que no es tracta que les ONG vagin en augment, sinó que les que ja hi treballen aprofundeixin en les seves activitats, perquè no veu viable que «hi hagi 2.000 voluntats diferents repartides en 2.000 ONG diferents». Masllorens considera que els Estats i les ONG són complementaris o oposats, segons la realitat on actuen, i va ressaltar que, ara com ara, les ONG són un «impuls renovador» en la mesura que treballen per una concepció nova del desenvolupament humà basada en la qualitat de vida i no en el creixement econòmic. Per aquesta raó, Masllorens creu necessari que les ONG articulin un discurs global, ja que els seus àmbits són cada vegada més transnacionals.

Agents de participació popular

Finalment, Francesc Casares, advocat laboralista i membre de l'Associació per a les Nacions Unides, va acotar la seva ponència partint de l'anàlisi del joc exterior de l'Estat. Per a Casares, la debilitat intrínscita dels Estats sempre els ha obligat a cedir part de la seva sobirania en forma de federacions, unions de països, etc. Davant d'aquest panorama, les ONG impulsen part del procés d'obertura dels Estats. Igualment, Casares va apuntar que la incapacitat dels partits polítics

De dreta a esquerra: Xavier Masllorens, Francesc Casares, Pilar Mercadé, Rafael Grasa i Alfred Vernis.

per canalitzar les demandes socials, ha permès guanyar terreny a les ONG que, a poc a poc, «s'han convertit en els nous agents de participació popular

que ofereixen models d'actuació basats en principis ètics molt estrictes».

Raquel Planas i Silva

NOVETATS SETMANA SANTA

SEMANA SANTA, EL CAMINO

Josep Lligadas

Col. Emaús, núm. 24

76 pàg., 650 ptes. (Publicat també en castellà)

Per ajudar a reviure aquests dies i què signifiquen per a nosaltres ara: per celebrar-los a través de la litúrgia i de la pregària personal. Com una guia espiritual, bíblica, litúrgica.

J. Lligadas —com ho féu en anteriors Emaús per a l'Advent o Nadal, llibres amb diverses edicions— presenta el camí de Setmana Santa, per a aquells cristians que el vulguin seguir millor personalment o vulguin ajudar a altres a fer-ho.

PREGÀRIA DEL DIVENDRES I DISSABTE SANT

Col. Celebrar, núm. 49

72 pàg., 450 ptes. (Publicat també en castellà)

Per viure aquests dies amb més intensitat, l'Ofici de la Lectura i els Laudes (antic Ofici de Tenebres) ofereix una especial riquesa.

Aquest llibret —preparat per J. Lligadas— vol facilitar el seu ús comunitari o, en el seu cas, personal. Amb els seus diferents elements (salmes, lectures, etc.)

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA
Rivadeneyra, 6, 7 (matins) - 08002 BARCELONA
(Tel. 93 / 302 22 35 - Fax 93 / 318 42 18)

cultura

Viure el lleure amb sentit pedagògic i cristià

■ La Fundació Pere Tarrés, capdavantera en l'educació social

La Fundació Pere Tarrés és una institució creada l'any 1985 per l'Arxidiòcesi de Barcelona per impulsar i desenvolupar l'educació, la cultura, la vida associativa i, especialment, l'educació en el lleure infantil i juvenil i l'animació sociocultural. El seu àmbit d'actuació prioritari és

l'Arxidiòcesi de Barcelona, però les nombroses activitats que du a terme s'estenen per tot Catalunya i per diferents indrets de l'Estat espanyol, Andorra, França i Bèlgica. L'acció de la Fundació Pere Tarrés es realitza a través de tres entitats que en depenen: el Moviment de Centres

d'Esplai Cristians, l'Institut de Formació-Escola de l'Esplai i el Servei Colònies de Vacances. «L'eix vertebrador de la filosofia de la Fundació Pere Tarrés és la seva identitat cristiana», afirma Aleix Llobet, cap de serveis educatius d'aquesta entitat.

L'acció de la Fundació Pere Tarrés s'inspira i es fonamenta en quatre principals motivacions: una *opció humana*, amb més vocació de ser que no de posseir, crítica, reflexiva, compromesa i solidària; una *opció de societat*, justa i democràtica, que promogui la participació i valors com la donació, la gratuïtat i l'austeritat; una *opció cristiana i eclesial*, que inclogui la dimensió religiosa de la persona en l'educació integral, que possibiliti el descobriment i el seguiment de la persona de Jesús i del seu missatge alliberador a la llum de l'Evangeli i de la fe de l'Església; i una *opció educativa*, que dugui a terme una pedagogia global, alliberadora i activa.

El Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) és una federació de centres d'esplai i animació, continuadora de la tasca de l'antic Secretariat de Colònies, fundat el 1957, però els antecedents del qual es remunten a començaments de segle. El MCEC agrupa més de 187 centres arreu del territori català que apleguen prop de 20.000 infants, adolescents i més de 2.700 monitors i responsables joves i adults. Al voltant d'aquests centres hi participen també unes 5.000 famílies. Per implantació i nombre de participants és l'entitat infantil i juvenil més gran de Catalunya.

«L'activitat d'aquests centres —diu Aleix Llobet, cap de serveis educatius de la Fundació Pere Tarrés— es realitza al llarg de tot el curs en horari extraescolar. En el període de vacances s'organitzen colònies, campaments, excursions, camps de treball i casals amb una oferta que se situa al voltant de les 300 activitats cada any.» Aquest any hi haurà tota una sèrie d'actes per commemorar una data molt especial: la celebració del 40è aniversari de la creació del moviment. El 27 de febrer passat va tenir lloc l'acte inaugural d'aquest aniversari, amb la presència

de Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, i d'Antoni Comas, conseller de Benestar Social. S'hi va presentar una exposició itinerant que visitarà catorze poblacions diferents, un vídeo dels 40 anys, un disc compacte amb la cançó commemorativa de l'aniversari i un opuscle on es recull la història i l'actualitat del MCEC.

Centre de formació especialitzat

L'Institut de Formació-Escola de l'Esplai és un centre de formació especialitzat en el lleure, l'animació sociocultural, la gestió associativa, l'educació ambiental i la pedagogia social. Va iniciar les seves activitats el 1960 i va ser la primera escola d'aquestes característiques a l'Estat espanyol. «Actualment és la que manté un nombre més elevat d'alumnes, cursos i serveis especialitzats», recorda Llobet. Cada any es fan més de 200 cursos diferents i el nombre total d'alumnes per any està al voltant dels 4.500. Entre aquests, hi ha voluntaris i professionals de l'educació i animació, i inclou tant joves com adults i persones grans. Aquests serveis estan a càrrec de 80 professors de l'Institut i prop de 50 col·laboradors especials.

Els principals àmbits en què treballa l'Institut de Formació són: l'educació en el lleure, l'animació en la tercera edat, l'animació juvenil, l'animació especialitzada en marginació, l'educació ambiental, la gestió d'associacions i d'entitats voluntàries, i l'educació social. La diplomatura d'Educació Social és una titulació universitària de primer cicle, de creació molt recent, que s'estudia a la Facultat de Psicologia i Pedagogia Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, impartida per la Fundació Pere Tarrés. Aquests estudis estan reconeguts pel Ministeri de Cultura i homologats i autoritzats per la Generalitat de Catalunya. També te-

nen el reconeixement de la Universitat Pontifícia de Salamanca.

L'Institut de Formació publica des de 1971 la revista *Estris*, que continua sent l'única revista catalana sobre lleure i animació sociocultural, i des de fa un parell d'anys la publicació *Educació Social*, en català i castellà.

Crèdits de síntesi per a l'ESO

El Servei Colònies de Vacances

escolars», subratlla Aleix Llobet. Disposa també d'un Punt d'Informació Juvenil, reconegut per la Generalitat, i de l'Alberg Pere Tarrés a Barcelona, que va ser el primer alberg juvenil de la ciutat. A més a més, gestiona la Llar Infantil Pere Tarrés, un centre residencial d'atenció a la infància.

La Fundació Pere Tarrés ha estat pionera en la seva àmplia proposta de crèdits de síntesi per a l'Ensenyança Secundària Obligatòria (ESO), adre-

Nens i nenes descobreixen el món del circ a Penyafort, dins del Servei Colònies de Vacances.

(SCV) és una entitat de serveis especialitzats en l'educació extraescolar i en el lleure, l'animació sociocultural i el turisme juvenil social i cultural, creada el 1965. Gestiona la principal xarxa de cases de colònies de Catalunya amb 25 instal·lacions en exclusiva, a més d'altres en conveni, i també la realització d'activitats a Aragó, Astúries, Balears, Cantàbria i Euskadi, i fora de l'Estat espanyol, a Andorra, França i Bèlgica.

«El SCV gestiona cada any 150.000 estades d'infants i joves. Dins dels serveis educatius, té equipaments especialitzats en l'educació ambiental i ofereix programes adaptats als diferents nivells educatius escolars i no

cats a joves d'entre 12 i 16 anys. Aquesta és la gran novetat d'aquest any. Quatre són els grans àmbits que proposa: «Els recursos del bosc», «Riu amunt, riu avall», «La fusta no és un pal» i «Quan la lava es refreda», en els quals s'hi imparteixen diferents assignatures com ara ciències de la natura, ciències socials, tecnologia, matemàtiques, educació visual i plàstica, llengües i educació física. Dins de les múltiples activitats que desenvolupa la Fundació Pere Tarrés, cal destacar també la que es dedica a la gestió de menjadors escolars i casals d'estiu.

Miquel Àngel Codina

Exposició de cloenda del VI centenari del monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron

■ L'organització lamenta el desinterès que hi ha per conèixer la història del cenobi

BARCELONA.— Unes seixanta persones van assistir l'1 de març passat a la inauguració de l'exposició que clou els actes celebrats amb motiu del VI centenari de la construcció del monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron. Segons els responsables de la commemoració, l'objectiu ha estat donar a conèixer la història del monestir, «ignorada per molts».

L'exposició consta de documents, mapes, dibuixos, fotografies, objectes de ceràmica i elements arquitectònics que permeten fer un recorregut per la història del monestir, que el 1835 va quedar definitivament abandonat. Actualment, la gasolinera de l'Arrabassada ocupa l'espai del cenobi que durant els segles xv i xvi va gaudir del màxim esplendor. L'exposició, situada al casal de la parròquia de Sant Jeroni de Montbau, també mostra tots els actes que es van fer durant la celebració del centenari, des de 1993 fins al 1996.

Des de fa quaranta anys, Carles Quintana, arqueòleg i veí de Montbau, ha estudiat la història del monestir i ha estat un dels principals responsables dels actes de celebració. Quintana es lamenta «dels escassos estudis fets sobre el monestir, malgrat la facilitat d'accedir als documents que guarda l'arxiu d'Horta-Guinardó».

Joan Bernadas, rector de la parròquia de Sant Jeroni de Montbau, també va dir que «valdria la pena que s'estudiés més la història del monestir, perquè n'hi ha molts que en desconeixen

l'existència». Joan Bernadas va voler agrair l'activitat de Carles Quintana, que va titllar de «paciència benedictina recopiladora». Així com la de les «altres persones que s'hi han afegit, com Fèlix Olivé, autor del llibre *St. Jeroni de la Vall d'Hebron* o l'arxiu del districte d'Horta-Guinardó».

Història i cultura d'una època

El regidor del districte, Albert Batlle, i el conseller de Benestar Social, Antoni Comas, també van voler constatar la importància de la commemoració per a la història del barri. El conseller va dir que era «molt important per a la identitat de tots, sobretot de les noves generacions». Tant el districte d'Horta-Guinardó com el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya han col·laborat en tots els

actes realitzats amb motiu de la celebració del VI centenari.

Un recorregut per l'exposició, que va restar oberta al públic fins al 9 de març, constata la plena participació de moltes de les agrupacions del barri: la coral de Sant Jeroni, l'Associació de Veïns de Montbau, Art Montbau, la biblioteca popular del barri, etc.

St. Jeroni de la Vall d'Hebron és una monografia històrica escrita per Fèlix Olivé i il·lustrada per Carles Quintana. L'edició del llibre també es va fer per commemorar el centenari. El llibre és un recorregut per la història del monestir, des de la seva construcció (14 juliol de 1394-final de 1396) fins al seu enderrocament (1868-1874). També permet conèixer la història i la cultura de l'època.

Carme Munté

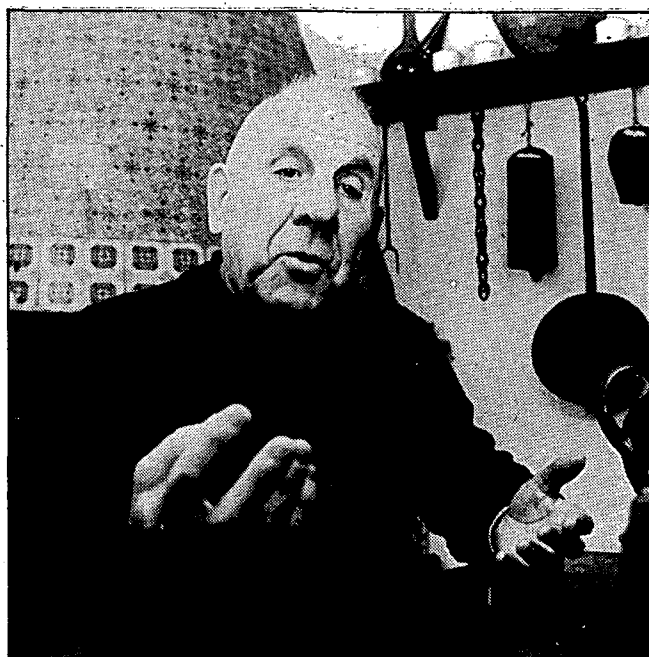
Mossèn Pere Ribot, homenatjat als seus 89 anys pel Parlament de Catalunya

■ Un sacerdot poeta al servei del país des de l'Església

BARCELONA.— Pere Ribot i Sunyer, rector de Sant Martí de Riells, poeta i defensor de la cultura catalana i de l'Església, va rebre un homenatge a la Generalitat de Catalunya el 19 de febrer passat. Durant l'acte, impulsat pel Parlament de Catalunya, mossèn Ribot va recollir un llibre amb escrits de diferents personalitats de la vida cultural, social, literària i política del país —entre elles, Jaume Camprodon, bisbe de Girona, i Jordi Pujol, president de la Generalitat.

Mn. Pere Ribot, que és autor d'una extensa obra poètica, viu actualment a Girona. La seva fidelitat a l'Església i a Catalunya va propiciar que el Parlament li retés un homenatge que va servir per lloar tant la seva persona com la seva obra. Aquest capellà diocesà és reconegut per la seva estada a Riells, parròquia que va esdevenir un focus de reivindicació nacional durant el règim franquista. També va ser escenari d'encontres que, sota l'empar de l'Església de Girona i de la personalitat del seu rector, van permetre mantenir encesa la flama de la llengua i la cultura del país.

Anteriorment, Mn. Pere Ribot ja havia estat guardonat amb la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya i amb el premi Jaume I. A més a més, té carrers dedicats a algunes viles catalanes. Abans d'anar a servir el poble de Riells, va ser vicari a Cabrera de Mataró (ara Cabrera de Mar) i a Sant Adrià del Besòs.

Mn. Pere Ribot, poeta i defensor de Catalunya i l'Església.

En aquesta darrera localitat va sentir com afusellaven els condemnats, cada matí a les set, al camp de la Bóta. En arribar a Riells, Mn. Pere Ribot va elaborar un lema, «Presència i resistència», que sempre ha aplicat.

Miriam Díez i Bosch

75 aniversari dels Amics dels Goigs

Els Amics dels Goigs és una associació fundada a Barcelona l'any 1922 per un grup d'entusiastes de les tradicions religioses de la nostra terra, entre els quals cal esmentar el musicòleg Mn. Francesc Baldelló. L'entitat, que aquest any celebra el seu 75è aniversari, actualment té uns 600 socis repartits per tot el territori català.

La junta directiva dels Amics dels Goigs, presidida per Joan-Antoni Espinàs i Xivillé, té previst organitzar diferents activitats amb un doble objectiu: d'una banda, celebrar l'aniversari, i de l'altra, popularitzar els goigs a tot Catalunya. Per aquest motiu, s'ha nomenat una comissió organitzadora, presidida per l'artista Ramon Millet i Domènech, vicepresident de l'associació. Es prepara un cicle de conferències a diferents institucions, així com el muntatge d'exposicions goigístiques a diversos indrets del país. Cal destacar sobretot l'exposició *Septem Gaudia*, que tindrà lloc al Museu Diocesà de Barcelona (edifici de la Pia Almoïna), en la qual fa tres anys que s'hi treballa.

També està previst fer un acte central commemoratiu, un curset sobre els goigs, un concert, un concurs juvenil per a la millor lletra d'uns goigs i diverses excursions.

C.C.

Ramon de Penyafort, figura senyera de l'Església medieval

■ Es presenta a Roma una biografia del jurista i dominic català

L'Associació Catalans a Roma i la Pontificia Universitat Sant Tomàs d'Aquino organitzen, el dijous 13 de març a Roma, un acte acadèmic amb motiu de la publicació d'una biografia sobre sant Ramon de Penyafort, escrita per Ferran Valls i Taberner. Hi participen el degà de la Facultat de Dret Canònic, Angelo Urru, i el rector, Edward Kaczynski.

Fra Angèlic va immortalitzar Ramon de Penyafort com a tercer general dels dominics. El fresc de la *Grande Crocefissione*, que es troba al convent de Sant Marc de Florència, mostra l'harmoniosos rostre de Ramon de Penyafort, acabat d'elegir mestre general el 1238 per succeir Jordano de Sajonia. Aquest, mort en accident, havia pres la direcció de l'orde immediatament després del fundador espanyol Domingo de Guzmán. Fra Angèlic representa Ramon amb trets serens, una mica adustos, que corresponen, sens dubte, a la

imatge que en aquells anys donava el català radicat a Itàlia. Mirada penetrant d'ulls grans i profunds, front ample. Tot mostra una personalitat vigorosa, de complexió forta i robusta.

Quina era la talla moral i intel·lectual d'aquell home? Va néixer a la petita localitat de Penyafort, propera a Vilafranca del Penedès, entre 1180 i 1185. Va anar a Barcelona per estudiar les arts liberals, probablement a l'escola capitular de la ciutat. Va continuar la formació amb estudis jurídics, que va completar a la Universitat de Bolònia,

empori de la ciència jurídica medieval. Allí es va integrar entre els nombrosos estudiants catalans de dret, que formaven la «nació catalana». Cal recordar que el terme *nació* designava l'origen dels estudiants que s'ajuntaven en corporació.

Ben aviat, Ramon de Penyafort es va enlairar per sobre de l'estatura comuna dels seus condeixebles. El fet és que va ocupar una càtedra en l'esmentada universitat. I va actuar-hi a favor quan, en el contenciós entre la universitat i el municipi de Bolònia, va ser escollit el 1220, junt amb un altre professor, assessor del papa Honori III en defensa dels drets d'associació dels estudiants.

Segons la fórmula medieval, la universitat pertanyia als estudiants. El Papa havia de garantir els seus drets enfront de les pretensions d'ingerència del municipi per controlar aquella universitat. També va escriure a Bolònia el tractat de dret canònic *Summa Iuris*. És molt probable que en aquesta ciutat conegués Domingo de Guzmán, mentre aquest residia uns mesos al convent de San Nicola delle Vigne. En qualsevol cas, Ramon ja va conèixer el nou «Orde de Predicadors» en aquella època. La novetat i el vigor intel·lectual de l'orde el van captivar.

D'Itàlia va passar a Barcelona i va entrar com a novici a l'Orde de Predicadors. Sembla cert que va escriure la cèlebre *Summa de Poenitentia* al convent dominic barceloní de Santa Catalina. L'escrit ja evidencia trets molt personals d'originalitat, malgrat que en la major part compila textos i autoritats (Sagrada Escriptura, pares de l'Església i canonistes posteriors al *Decretum* de Graciano), segons l'ús escolàstic medieval. Però com que per primera vegada s'introduïen clares i sistemàtiques distincions jurídiques en l'àmbit moral, l'obra va tenir un gran ressò. El papa Gregori IX, complagut amb la bona feina de Ramon com a assessor del llegat pontifici a la Corona d'Aragó, va apreciar més les seves dots intel·lectuals i morals. Sobretot, va valorar el «sentit comú» d'aquell madur dominic, màxim exponent del genuí seny català. Per això, l'any següent de la seva actuació a la legació, el va voler a prop seu, a la cúria pontificia. El va nominar capellà

SANT RAMON DE PENYAFORT
FERRAN VALLS I TABERNER

Portada del llibre sobre sant Ramon de Penyafort.

pontifici i penitencier. Així, Ramon va passar a ser «confessor de papes».

Defensa i propagació de la fe

Va treballar durant quatre anys en la compilació de la col·lecció jurídico-canònica (coneguda com a *Decretales*), que havia estat promulgada per la butlla *Rex Pacificus* el 1234. Va tornar a Barcelona el 1236 per dedicar-se a la pastoral. El 1238, en morir el general dels dominics, va ser elegit tercer general de l'orde. El seu generalat, a banda de resoldre i orientar importants qüestions jurídiques de tipus intern, es va distingir per l'altíssima meta que va proposar als dominics de «defensa i propagació de la fe». Es ben conegut el fet que Tomàs d'Aquino va escriure la seva celebríssima *Summa contra gentils* a instàncies de Ramon de Penyafort.

També és conegut que era considerat el representant permanent i autoritzat de la Sant Seu a Catalunya, encara que no tingués cap títol oficial per fer-ho. Va actuar en la controvèrsia entre el comte De Foix i el bisbe de la Seu d'Urgell pel que fa als drets sobre Andorra. I també va intervenir com a conseller a la fundació de l'orde de la Mercè. Ramon de Penyafort va morir a Barcelona el 6 de gener de 1275. La seva fama de santedat era general. Va ser canonitzat el 1601 pel papa Climent VIII. Avui és el patró dels advocats.

Josep M. Benítez i Riera, S.I.
President de l'Associació Catalans a Roma

CASSETS D'EVANGELITZACIÓ DE DIAKONIA SERVEI

DIAKONIA SERVEI és una obra de la "Comunitat Catòlica de les Benaurances" que és una comunitat francesa establerta a Espanya des de fa temps. La seva vocació és en primer lloc contemplativa i inclou laics i religiosos.

DIAKONIA SERVEI no és una empresa sinó una associació sense finalitats lucratives. Va ser creada el febrer de l'any 1982 per assegurar l'evangelització a través de cassets.

QÜESTIONS D'ACTUALITAT

Disponibles en català i en castellà

¿MARILYN MONROE O TERESA DE LISIEUX? Idolatria o adoració

Paral·lel sens dubte sorprenent entre dues dones mundialment conegudes i que semblen no tenir res en comú però que han experimentat fins al vertigen, cadascuna a la seva manera, una set d'amor absolut.

A través d'aquestes dues vides en què la llum i les tenebres lliuren un combat a mort, la germana Emmanuel destria una visió molt concreta de l'esperit d'adoració i l'esperit d'idolatria que es porta en el nostre món modern.

MIRACLE I PRESENCIA DE DÉU. Ph. Madre
JESÚS VE EN ELS SEUS POBRES. Ph. Madre
LA SEDUCCIÓ DE LA NOVA ERA (New Age). Erika Lechner
LA NOVA ERA (New Age)... PERILL!
ABANS O DESPRÉS DEL MATRIMONI. Georgette Blaquière
EL BES DE LA MISERICÒRDIA A LA MISÈRIA. Jean Vanier

Demaneu el catàleg en català o castellà.
El preu de cada casset no supera les 700 ptes. incloses les despeses de lliurament i reemborsament.

DIAKONIA SERVEI
c/ Sant Ignasi, 26
08700 IGUALADA
Tel. / Fax: (93) 8030916
Dimecres d'11 a 13 i de 17 a 19 h

Punt de venda a Barcelona:
Llibreria LA FORMIGA D'OR
Portal de l'Àngel, 5
08002 BARCELONA

Les religions del món (6)

Carme Rullo

Religiosa de la Misericòrdia de Moissac

La prehistòria no és la història (i II)

En la segona part d'aquest capítol, de nou ens trobem amb el període prehistòric, que s'estén des de l'origen de l'ésser humà —fa 3 o 4 milions d'anys, segons els últims descobriments— fins a uns 3.000 anys abans de Crist.

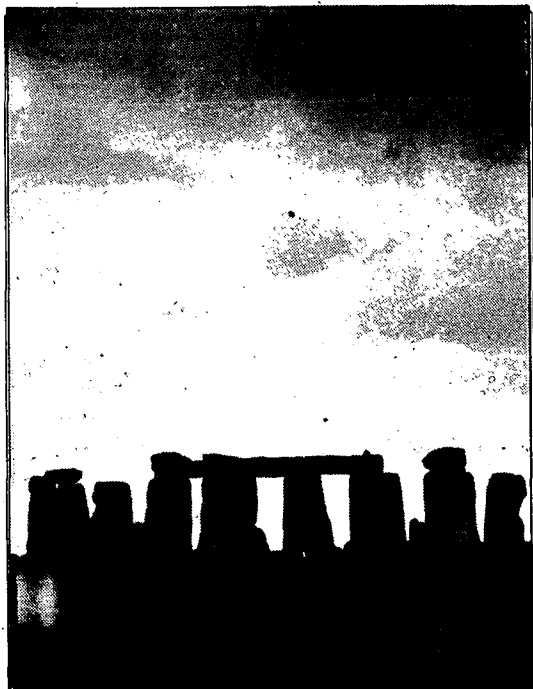
L'home de Pequín

Alguns historiadors pressuposen que l'home de Pequín (500.000 anys abans de Crist) ja tenia una certa concepció de la religió o de la màgia. A la cova de Chou-Kou-Tien s'han trobat un conjunt de cranis amb el forat occipital eixamplat, per facilitar l'accés al cervell. Això fa pensar que l'home de Pequín va extreure el cervell per menjar-se'l. El motiu de la pràctica podia ser religiós o màgic, i no tant per alimentar-se, ja que a l'home de Pequín no li faltava caça. Aquesta forma de canibalisme a les societats primitives, on encara subsisteix, té l'objectiu d'apropriar-se de la força i del «poder» del difunt.

Aquesta interpretació és una de les més conjecturals i la més apropiada per entendre els vestigis del paleolític inferior, susceptibles d'interpretació religiosa.

L'home de Neandertal

Gairebé tots els vestigis prehistòrics que es presten a una interpretació religiosa prenien forma en l'home de Neandertal i daten més o menys dels últims 500.000 anys del paleolític inferior —el període anomenat *musteriense*.

Les estructures essencials de les religions dels caçadors d'Amèrica i Austràlia es remunten al paleolític inferior i es basen en el totemisme.

L'home de Neandertal practica ritus funeraris i sembla que va tenir una certa creença en una altra vida. A la gruta de Shanidar, al nord de l'Iraq, s'hi va trobar un esquelet enterrat sota una pila de pedres —descansava sobre un llit de flors. En una cova del mont Circeo, a Itàlia, es va trobar un cràni humà al centre d'un cercle petit de pedres; es tracta d'una d'aquelles «sepultures de cranis» que es troben al llarg del paleolític. Moltes vegades també es troben ofrenes d'aliments en objectes molt diversos, dipositats a les tombes, per exemple, a la capella dels Sants, a Correze (França).

A final del *musteriense*, són fre-

qüents els morts doblegats en posició fetal, polvoritzats d'ocre vermell. Aquesta sèrie de gestos poden testimoniar una creença en la supervivència: retornar al ventre de la *mare terra*, perllongant-se la vida en un altre món gràcies a la *sang* vermella.

Els estudis fets a certs pobles actuals podrien confirmar aquestes interpretacions, però no són les úniques possibles. A partir d'aquesta època, també trobem objectes sagrats, fòssils arrodonits i trossos de pirita. Un fòssil de Tate (Hungria) porta grava des dues línies en forma de creu. Això podria ser la representació d'una concepció quatripartita de l'univers, àmpliament representat a les cosmologies tant de l'antic com del nou món.

El culte de l'ós

Certs pobles àrtics han practicat el culte de l'ós fins al segle XIX. És possible que aquestes creences hagin existit a Europa (França, Suïssa i Itàlia) durant el període *musteriense*. És així com han descobert a la gruta de Dranchenloch, a Suïssa, cranis d'òssos dins de caixes de pedra recobertes de rajoles. Tot plegat té l'aspecte d'una sepultura realitzada amb una intenció concreta, malgrat que alguns investigadors com Koby, Leroi-Gourhan i Kurten, entre d'altres, pensen que es tracta d'òssos de les caverne i que van morir de mort natural a les seves llodri-

guerres d'hivern. La disposició de les pedres fa pensar en un taüt, que seria el resultat d'un despreniment espontani. Aquesta explicació és possible, però la interpretació de «culte» és tan vàlida com l'anterior. Els descobriments realitzats a Dordonya (França) semblen, aquest cop, testimoniar sepultures intencionades d'ossos bruns.

La principal idea subjacent a aquestes cerimònies seria que l'animal mort tornarà de nou a la vida i que persuadirà els seus congèneres a deixar-se caçar, si se'ls ha proporcionat una correcta sepultura, és a dir, igual a la dels éssers humans.

L'home modern

L'home de Neandertal poblava Europa, l'Orient Mitjà, Àfrica del Nord i el nord d'Àsia. Cedirà progressivament el lloc a una altra espècie, l'*homo sapiens*, el nostre avantpassat directe, que ja s'havia propagat a través dels continents abans del final del paleolític inferior. Els pobles mongoloides de Sibèria van passar a Amèrica fa uns 60.000 anys, com a mínim, mentre que Austràlia va ser poblada d'individus procedents d'Indonèsia fa més de 30.000 anys.

És important saber tot el que s'ha dit per poder dur a terme la reconstitució de la història religiosa. És a dir, les estructures essencials de les religions dels caçadors d'Amèrica i d' Austràlia es remunten al paleolític inferior i es basen en el totemisme. Les creences en un déu suprem, presents en aquestes religions, són igual d'antigues.

Subscriuiu-vos

a

Catalunya Cristiana

CATALUNYA + CRISTIANA

Puiggarí 5-7
08014 Barcelona

Nom Adreça

Població D.P. Província Ter

☐ Se subscriu a "**CATALUNYA CRISTIANA**", català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.
☐ " " " " " " " " " semestral (26 números) de 4.940 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària

☐ xec nominatiu que adjunto

(en aquest cas empleneu l'ordre de domiciliació)

Data.....

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa: Agência:

Adreça.....

Senyors,

El/ls prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu *compte corrent*/llibreta

Entitat	Oficina	DC	Compte
---------	---------	----	--------

Data:

Signatura del titular del compte/llibreta

El llibre de la setmana

Baralla d'identitats

Després de la lectura d'alguns llibres, hom es troba amb la dificultat de no saber ben bé si t'han volgut prendre el pèl, o si en realitat el que ha intentat el novel·lista és donar una nova versió del gènere literari. I això és tant més descoratjador quan t'has pres un temps preciós de la teva vida, que, resulta moltes vegades massa ocupada amb tasques que es podrien considerar molt més importants.

Dic això perquè alguns textos els has de prendre amb mesura, i has d'intentar que no et desmuntin el que encara et queda de normal en el cervell, després del bombardeig a que et sotmeten els mitjans de comunicació, amb els seus titulars escandalosos, amb les notícies que reflecteixen la realitat d'una vida com la que ens toca viure, cada vegada més absurda i menys atractiva.

El professor Cañeque és, evidentment, un gran aficionat a la literatura. El món de l'ensenyament del pensament polític és el seu, però en el seu «currículum» hi ha moltes excursions pel món de les lletres. Gran temptació la de desitjar anar més enllà de la crítica, i provar d'entrar en el Parnàs dels déus de les lletres. La novel·la *Quién* li ha donat l'ocasió de trucar a la porta i li han obert amb una marxa triomfal. El Premio de l'Editorial Destino sempre està ben considerat, i són ben pocs els que hi han passat amb pena i sense massa glòria. La major part d'autors premiats han resultat un encert, i molts d'ells ja són consagrats per l'estament oficial, les editorials, els lectors i les acadèmies incloses.

Què direm de la seva novel·la? Bé, ja he confessat al principi d'aquesta crítica que certs arguments, o millor

dit, certes planificacions i concepcions d'alguns textos, et capgiren el cervell. I les pàgines de *Quién* en són testimoni cabdal... Perquè aquesta sèrie d'històries dintre de les històries, de continuats caminar endavant i cap enrere, de diàlegs interposats, d'explicacions certament necessàries per entendre-ho tot, de notes a peu de pàgina —erudites o iròniques— et fan viure en un sacseig constant, com si la cadira i la taula en què estàs instal·lat estiguessin en el punt epicèntric d'un terratrèmol —suau, és cert— però inquietant o, si més no, molest.

Jo no voldria negar-li al professor Cañeque un bon mèrit, que l'ha fet sortir de les aules per parlar-nos d'uns germans que s'emboquen en l'aventura de la creació literària, que ell mateix ha emprès. Potser, però, em permetrà que li retregui, i a més a més amb fermesa, que ens els pinta com a membres actius i normals d'una societat massa amiga dels porros i dels «canutos», i amb constant recerca d'experiències sexuals, que diuen ben poc sobre el seu tarannà d'homes com cal. Potser pensa el professor Cañeque que l'any dos mil i escaig tot estarà trasbalsat, i la societat ja no creurà en la fidelitat matrimonial, i existirà el «campi qui pugui» que sembla atraure als lectors —i consumidors— de les vergonyoses pàgines de «relax».

Imitar l'argentí Borges és molt agosarat, i puc ben dir que, al meu entendre, l'autor de *Quién* ha arribat a assolir certes cotes que fan pensar en senyals d'identitat borgians... Però Borges és molt Borges, i no sé si l'enlluernament l'ha cegat més del que és necessari o, almenys, del que es pot estimar que és convenient.

Cristóbal Sàrrias

Carlos CAÑEQUE,
Quién.
Destino, Barcelona 1997,
266 pàg.

Carlos Cañeque
Quién

Premio Nadal 1997

Ediciones Destino Ancora y Delfín

També hem llegit...

✓ Juan J. Armas Marcelo, *Cuando éramos los mejores*. Temas de hoy, Madrid 1997, 187 pàg. Nostàlgia madridista d'un canari arrelat a la capital de l'Estat. La passió pel futbol pot ser no violenta —cosa exclusiva dels *hooligans*— i es pot ser «culé» o «periquito»... L'autor sent aquesta passió en evocar els temps heroics del madridisme de Di Stefano i companyia... Pot alligonar per no prendre's la cosa gaire seriosament.

✓ Alfons Cervera, *Els paradisos artificials*. 3 i 4, València 1996, 137 pàg. Una novel·la clàssica, amb evocacions d'autors passats. L'autor voldria que fos «pura literatura», anant més enllà del que ell considera «límits terrorífics». Potser no n'hi ha per tant. Bon català.

La sardana i la dansa

Un llibre sobre Sant Andreu de Llavaneres

S'ha editat el llibre *Sant Andreu de Llavaneres, entre mar i muntanya*, original d'Alfons Cussó i Ramona. És un recull de més de cent poesies i nombroses fotografies, sobre temes i particularitats de Llavaneres. La temàtica és amplíssima i l'autor la centra en les estacions de l'any, i lògicament no hi falten les poesies al·lusives a la sardana o altres conceptes sobre la dansa catalana. Esmentem les poesies «Feliç onomàstica», dedicada a l'entusiasta Tona de Llavaneres; «Nostra dansa és estel d'amistat»; «Encant de la cobla Sant Jordi»; «L'aplec de la Sardana» i «La joia d'una cobla juvenil», entre molts altres temes com Sant Jordi, el llibre, l'Onze de setembre i festes i fets de la població, com també de la vida íntima de l'autor. Felicitem Alfons Cussó pel seu treball que cal suposar que ha rebut un cordial vistiplau dels seus conciutadans.

Medalla commemorativa del Pubillatge

Ja es pot adquirir la Medalla commemorativa del Pubillatge de Sant Joan de les Abadesses. És de plata fina, a l'anvers hi ha el logotip del Pubillatge, i al revers una reproducció del monument a la sardana que s'erigirà a Sant Joan. El preu de venda és de 5.000 pessetes i es pot demanar al telèfon (972) 72 01 00, o bé a través de la botiga del Pubillatge, per correu electrònic, i us serà tramesa contra reembors. També es pot fer la reserva del disc compacte que s'editarà.

Curset de Sardanes a Manlleu

L'Agrupació Sardanista Manlleuenc anuncia el seu XXXIè Curset de formació sardanista, amb classes al col·legi del Carme, cada dissabte de dos quarts de cinc a les sis de la tarda, per a nens i nenes a partir dels 7 anys. El curset va començar el dia 1 de març i s'acabarà el dia 3 de maig.

Josep Ventura

UNA PÀTRIA NOVA

de Ramon Martí i Piqué

Una proposta encoratjadora de la resolució dels problemes actuals que afecten el nostre país. Un assaig imaginatiu, fet amb el seny necessari per poder corregir les mancances en l'art de governar.

132 pàg. 16x22 cm
PUNTS DE VENDA:

BARCELONA:

Papereria R. Vergé, Aribau, 48

LLEIDA:

Llibreria Ramon Llull, La Palma, 9

Llibres

El carisma d'una profunda espiritualitat

La personalitat humana i espiritual del germà Rafael cada dia es fa més gran. L'atractiu de la seva figura és evident. I és que Rafael té el carisma d'una espiritualitat profunda i, al mateix temps, sense refinaments, que connecta molt bé amb la fe senzilla del poble de Déu i amb el que realment la gent viu més enllà de les complexes doctrines.

No obstant això, tot i l'esforç fet fins ara per penetrar al fons de la seva ànima, probablement alguns dels trets més importants de la seva experiència espiritual encara no havien estat gaire ressaltats. Aquest llibre se centra en el període de temps que va des de la seva primera visita al monestir de San Isidro de Dueñas, quan tenia 19 anys, fins a la seva mort en aquest mateix monestir el 1938. Durant aquest temps va escriure pràcticament tot el que se'n conserva, i també el més intens de la seva experiència espiritual: el que constitueix el jove Rafael Arnáiz en el germà Rafael o, si es vol, en el beat i en el sant.

C.C.

Antonio M. Martín, *El deseo de Dios y la ciencia de la Cruz. Aproximación a la experiencia religiosa del hermano Rafael*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Testigos, Bilbao 1996, 344 pàg.

La recerca del transcendent

«Buscar i conèixer Déu —escriu l'autor— és indubtablement la tasca més sublim, més qualificada, més important de totes les que fem en aquesta terra de pelegrinatge. Encara més, és la que ha d'informar totes les altres perquè siguin eficaces per a la salvació universal.» Aquest llibre posa de manifest experiències viscudes per ànimes «ferides d'amor de Déu». Una ferida que les condueix a cercar incansablement l'amor que no defrauda. Per això, com més el coneixen, més el busquen: Perquè, en aquest camí, deixar de buscar significa perdre'l. Busquen des de la gratuïtat, en actitud orant, de servei.

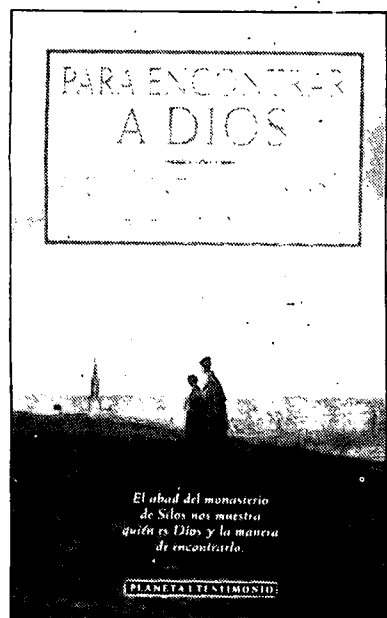
També avui l'Església i el món necessiten buscadors de Déu. No per fugir dels compromisos humans, sinó per construir, mitjançant la veritat i la justícia, la ciutat terrena. Per preparar l'arribada del nou mil·lenni com mereix la humanitat:

amb grans espais per a Déu, on cada ésser humà pugui recrear-se en la seva pròpia realitat, en la seva religiositat, perquè l'esperança i l'alegria donin consistència als seus projectes.

El pare Clemente de la Serna, abat del monestir de Santo Domingo de Silos, ofereix una variada antologia de textos el denominador comú dels quals és la recerca i la trobada del transcendent per als homes i les dones dels nostres dies.

C.C.

P. Clemente de la Serna, *Para encontrar a Dios*. Editorial Planeta, Col·lecció Testimonio, Barcelona 1995, 334 pàg.

Millorar la relació amb els altres

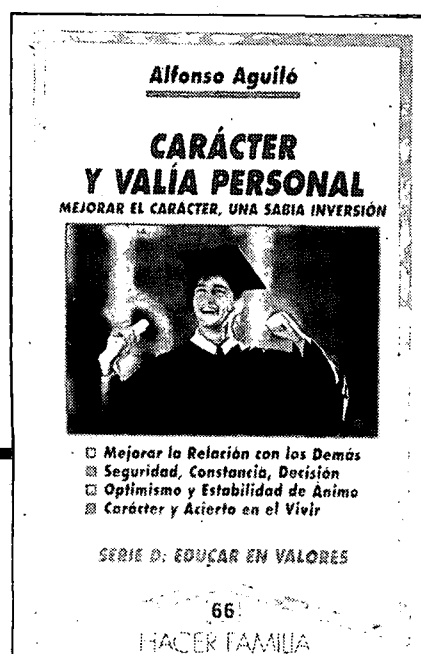
«El caràcter d'una persona és, molt sovint, el que marca el sostre de les seves possibilitats en l'àmbit professional, o en les seves relacions familiars o d'amistat: moltes vegades, el que ens cal no són més coneixements, títols o idiomes; sinó una millor relació amb els altres, dominar més els estats d'ànim, saber organitzar-se millor, ser més cordials i optimistes, comprendre millor els problemes propis i aliens, cultivar més els valors que donen llum i sentit a la nostra vida, etc.», escriu l'autor.

Aquest nou llibre d'Alfonso Aguiló és una resposta a aquesta afirmació. Cadascun dels capítols afronta un aspecte particular del caràcter i de les relacions humanes. Problemes en la comunicació, fer rendir el temps, autoestima, importància de la cultura, capacitat de resolució, independència i receptivitat, etc.

L'experiència de l'autor en aquest camp queda palesa tant en la riquesa dels plantejaments com en les solucions aportades, als que afegeix una prosa fluida i agradable.

C.C.

Alfonso Aguiló, *Carácter y valía personal. Mejorar el carácter, una sabia inversión*. Ediciones Palabra, Col·lecció Hacer Familia, Serie D: Educar en valores, Madrid 1996, 288 pàg.

Vídeo

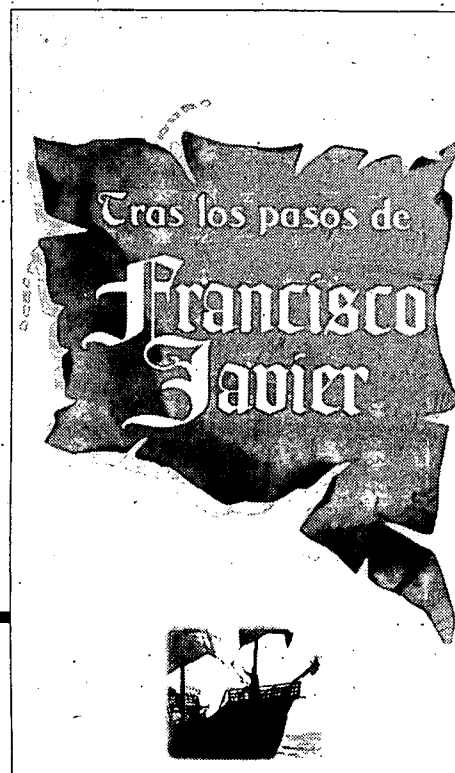
Sant Francesc Javier, avui

El vídeo, dividit en vuit parts, reconstrueix la història de la vida de sant Francesc Javier, mentre convida els espectadors a reflexionar sobre el que significa ser cristià avui. Un jove asiàtic, de vacances per Europa, descobreix per casualitat la història del sant. Així comença un pelegrinatge personal que el porta a París, Roma, l'Índia, Màlaga, Molucas, Japó i la Xina, llocs que sant Francesc Javier va recórrer durant la seva vida.

Es presenta en un pack únic que conté dues cintes de vídeo (de 2 hores i 45 minuts de durada), un disc compacte de 73 minuts (amb les cançons del vídeo i un fullet explicatiu en castellà) i una guia didacticocatequètica amb varietat d'activitats per ajudar els joves en la seva reflexió cristiana.

C.C.

Jerry Martinson i Johnny Go, *Tras los pasos de Francisco Javier (I-II)*. Editorial San Pablo, Madrid 1996.

Crítica de teatre

Meritxell Cucurella Jorba

Els límits entre el bé i el mal

Obra: L'estrany cas del Dr. Jekyll i Mr. Hyde (La confessió), basada en l'obra d'Stevenson. **Adaptació:** Valeria Bergalli i Jaume Capsada. **Direcció:** Loredana Cozzi. **Intèrpret:** Fermí Reixach. **Il·luminació:** Tomàs Pladevall. **La Cuina (Institut del Teatre).** Barcelona, 2 de març de 1997

S'ha presentat a La Cuina de l'Institut del Teatre *L'estrany cas del Dr. Jekyll i Mr. Hyde (La confessió)*, un monòleg en un acte basat en el relat *The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde* (1886), de Robert L. Stevenson (1850-1894), i protagonitzat per Fermí Reixach —absent de l'escena catalana des que va protagonitzar *El pare*, d'Strindberg, al Teatre Lliure.

El muntatge que es presenta a l'Institut és una petita peça en què Reixach pot fer gala, gràcies a la seva experiència, d'un domini absolut i totalitzador de l'escena. L'actor protagonista va ser membre fundador de Comediants i del Teatre Lliure i és lloable la seva versatilitat al llarg d'un prolífic camí professional: ha interpretat tant autors clàssics com contemporanis.

Es tracta d'una adaptació escènica de la part final del llibre de l'escriptor escocès que han fet Valeria Bergalli i Jaume Capsada i ha dirigit Loredana Cozzi. La directora italiana ja es va fer càrrec, el 1994, d'una lectura dramatitzada de l'obra d'Stevenson interpretada per Lluís Soler. De la il·luminació n'ha tingut cura Tomàs Pladevall, un sabadellenc amb una llarga trajec-

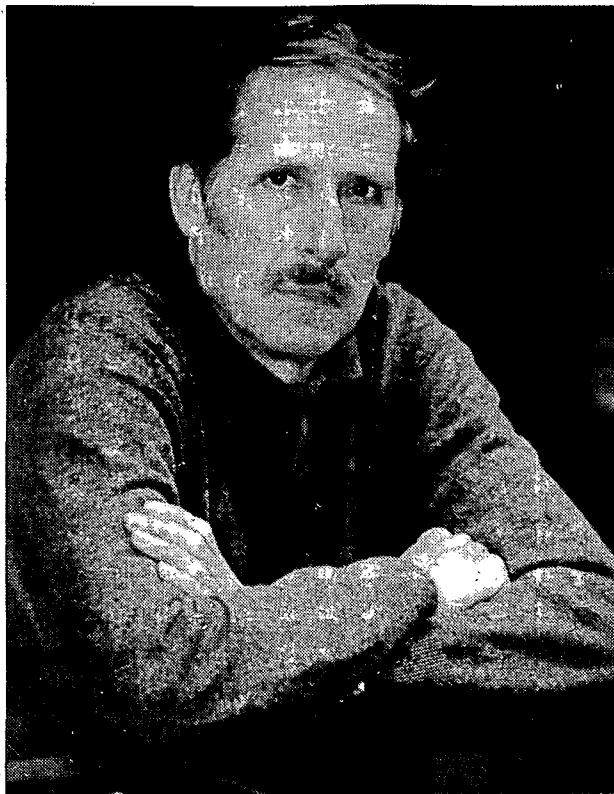

Foto: Joan Carles Ambrojo

Fermí Reixach.

tòria en el panorama cinematogràfic i escènic. Pladevall estableix un acurat joc de llums que crea l'atmosfera histriònica que envolta un confús i acabat Dr. Jekyll.

El Dr. Jekyll confessa a Utterson, el notari, la veritat de tot el misteriós i monstruós cas. En aquesta confessió s'hi barreja el bé i el mal, la bondat i la maldat, de la mateixa manera que es barregen en el sentit últim de l'obra d'Stevenson.

A partir d'una interpretació tan ajustada, l'actor Fermí Reixach és indeslligable del personatge de Henry Jekyll. Assistim, doncs, a una fusió interpretativa total, que es contraposa a la dualitat Jekyll-Hyde de la ficció. Però, tot amb tot, un breu muntatge teatral mai no podrà transmetre'ns l'angoixa que, sobre els aspectes més pregonos de la naturalesa humana, ens transmet la novel·la. Una novel·la que no és tan sols un conte de terror, sinó una petita obra mestra quant a tècnica narrativa.

Robert L. Stevenson reprèn, en *The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde*, un concepte que ja havia esbossat en la novel·la *Treasure Island (L'illa del tresor, 1883)*: l'ambigüitat de la moral humana.

Secció a càrrec de: Teleespectadors Associats de Catalunya (TAC) Balmes, 92, 1r 1a A - 08008 Barcelona Tel. i fax (93) 488 17 57

Pel·lícules
recomanades

Dijous 13 de març

La 2 **Grupo salvaje** (EUA, 1969)
22.30 **Director:** Sam Peckinpah. **Intèrprets:** William Holden, Ernest Borgnine, Robert Ryan, Edmond O'Brien.
Argument: Un grup de persones, vestides de militars, són el terror dels ferrocarrils de Mèxic. ***

Dissabte 15 de març

C33 **Capri** (EUA, 1960)
22.00 **Director:** Melville Shavelson. **Intèrprets:** Clark Gable, Sophia Loren, Vittorio de Sica, Paulo Carlini.
Argument: Michael Hamilton és un advocat de Filadèlfia que viatja a Nàpols per tramitar l'herència del seu germà que ha deixat un fill de deu anys, Nandó, convertit en delinqüent. **

La 2 **La maldición de Frankenstein** (Gran Bretanya, 1957)
22.20 **Director:** Terenci Fisher. **Intèrprets:** Peter Cushing, Christopher Lee, Hazel Court.
Argument: El doctor Victor Frankenstein ha invertit tota la seva fortuna en la seva màxima ambició: donar vida a un cos mort. **

Diumenge 16 de març

TV3 **Un estiu amb Monika** (Suècia, 1952)
01.15 **Director:** Ingmar Bergman. **Intèrprets:** Harriet Andersson, Lars Ekborg, Hake Fridell, Ake Grönberg.
Argument: Harry, un empleat d'un magatzem de porcellanes, té relacions amb Monika, que treballa en una botiga de queviures. Els dos joves, descontents de tot el que els envolta, decideixen embarcar-se en una petita canoa i fugar-se a l'illa d'Ormo. **

Valoració de les pel·lícules: *Aceptable **Bona ***Molt bona ****Obra mestra
Per a una valoració diària de les pel·lícules podeu trucar al telèfon del cinema del TAC 488 17 37.

TELE ZAPPING

TV1

Dissabte

07.45 *Babylon 5*
08.30 *Sábado fiesta*
Inclou: Los trotamúsicos
10.00 *Club Disney*
Inclou: Pato Aventuras
Chip y Chop

Diumenge

07.45 *Babylon 5*
08.30 *Domingo fiesta*
Inclou: Los trotamúsicos
Yogi y la búsqueda del tesoro
Las mágicas aventuras de Quasimodo
Los pequeños Picapiedra

La 2

De dilluns a divendres

07.30 *Con mucha marcha*
Inclou: Erase una vez los inventores
Los cuentos de papá castor
13.00 *Con mucha marcha*
Inclou: La llamada de los gnomos
El príncipe valiente
17.45 *Para nosotros*
Inclou: Barri Sèsam

Antena 3

De dilluns a divendres

07.30 *Club Megatrix*
Inclou: Capitán N

Programació infantil

Dissabte i diumenge

07.35 *Club Megatrix*
Inclou: Los tres cerditos
Los cuatro fantásticos
Mortadelo y Filemón

Tele 5

De dilluns a divendres

07.35 *Ases del peligro*
07.50 *El hada de las flores*
08.35 *El ángel mágico*

Dissabte i diumenge

07.00 *Dibujos animados*
Inclou: Brujilda y sus amigos
Super ratón
Cazafantasmas

TV3

Dissabte i diumenge

08.00 *Club Super 3*
Inclou: Les tres bessones
Foofur
Els Picapedra

C33

De dilluns a divendres

07.30 *Club Super 3*
Inclou: Doraemon
Històries d'un rei
17.30 *Club Super 3*
Inclou: En Horry, el monstret
Garfield i els seus amics

Crònica televisiva

La pedagogia del cor

Miquel Àngel Codina

«Els qui entren en contacte amb persones amb discapacitats psíquiques, de seguida observen que el seu secret i el seu misteri rau en la capacitat que tenen de suscitar amor i tendresa.» Són paraules de sor Àngela Azzalini, directora de la residència d'educació especial Centro Beato Luis Guanella, situada a la localitat d'Aguilar de Campoo, a Palència. El programa religiós *Pueblo de Dios* va emetre un interessant monogràfic, sota el títol *Unas chicas muy especiales*, dirigit per José Luis Gago i realitzat per Jesús Carlos Ovejero, sobre l'inestimable tasca que duen a terme amb els deficients psíquics les religioses que s'encarreguen d'aquest centre. Luis Guanella va fundar, l'any 1881, la congregació de les Filles de Santa Maria de la Providència —anomenades popularment *guanellianes*—, juntament amb els Servents de la Caritat i els Cooperadors Guanellians. «El nostre carisma —va afegir Azzalini— consisteix a mostrar als pobres i, en particular, a les persones discapacitades i als ancians, l'amor del Pare.»

Les germanes guanellianes van fundar el Centro Beato Luis Guanella, a Aguilar de Campoo, el 1966, i la Casa Santa Teresa, a Madrid, el 1977, on s'acullen dones de qualsevol edat amb problemes mentals. Aquestes residències no tan sols funcionen com una institució sinó com una autèntica família per a les internes. Se'ls imparteix formació ètica i religiosa, teràpia ocupacional, plans d'oci i lleure, programes de rehabilitació i assistència social. Aquest projecte educatiu i les seves línies d'acció estan fonamentades en el que Luis Guanella denominava la «pedagogia del cor», encaminada principalment a fer possible el desenvolupament de l'autonomia personal i aconseguir la més perfecta integració social per a aquests homes i dones.

«Quan coneixem a fons una d'aquestes persones, ens adonem de les immenses possibilitats que tenen. És increïble la gran capacitat que oculten», va afirmar Alicia Rubio, educadora que treballa amb discapacitats psíquiques. «És entrar en un món —va afegir— molt diferent, ple de sorpreses, que trenca esquemes i quadres de valors no sempre d'acord amb la realitat última de la vida.» La total integració social d'aquests individus arribarà quan els qui els envolten substitueixin el concepte d'infravaloració pel de dignitat personal i capacitat adient.

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:
MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA
DE LA LITÚRGIA DE LES HORESLA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN
LA LITÚRGIA DE LES HORESELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS
OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -
LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Veus d'Església

TELEVISIÓ

La 2

- Diumenge** 08.45 *Tiempo de creer*
09.30 *Pueblo de Dios*
10.00 *Últimas preguntas*
10.25 *Testimonio*
10.30 *La Missa*: des de la parròquia de Sant Ramon de Penyafort de la ciutat de Barcelona (església de Montsió, Arquebisbat de Barcelona), en celebració presidida per Mn. Joaquin M. Martínez-Roura, rector de la parròquia, i amb la participació de la comunitat parroquial (director: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
11.20 *Santuaries de Catalunya*

- Dilluns** 17.15 *Pueblo de Dios*

C 33

- Ds. 15/3** 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «La vocació». Què diria si el seu fill volgués ser capellà?, una enquesta al carrer dels alumnes de l'Escola de formació professional Sant Ignasi, amb la presència del bisbe Joan-Enric Vives.

En el programa també oferirem espais d'actualitat, agenda, presentació de llibres amb Francesc Riu i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

- Ds. 22/3** 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Diàleg amb Teodor Suau», escriptor, sacerdot de la diòcesi de Mallorca i llicenciat en Sagrada Escriptura, 25 anys al servei del seu ministeri.

Els documents mil·lenaris de l'Església catalana. Un esforç gairebé desconegut de transcripció i publicació feta pels arxius dels bisbats de Catalunya.

En el programa també oferirem espais de música, costumari per Josefina Roma, agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.

(Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

- Diumenge** 01.15 *Signes dels Temps* (repetició del programa emès dissabte)

TV de Mataró (Canal 64)

- Dv. 14/3** 20.30 *Creure avui*: Taula rodona: «Parlem de la Pasqua» (dirigit per Ramon Safont-Tria).

- Dv. 21/3** 20.30 *Creure avui* (dirigit per Ramon Safont-Tria)

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

- Diumenge** 12.00-12.30 *Angelus* (directe)
Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general* (directe)
De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*
Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*

Ràdio

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

—de 02.00 fins a les 21.00 h Radiofórmula musical amb butlletins informatius cada quart d'hora.
—Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Dilluns Els veïns de l'escala
21.00 Vet aquí que... 22.00 Nit d'Estels
En un dia com avui 23.00 En família
Punt i Coma 24.00 Calaix de Sastre
Ara va de barris 01.00 Estel de colors
22.00 Nit d'Estels 02.00 Espurna d'alba

Divendres
21.00 Vet aquí que...
En un dia com avui
Punt i Coma
Fila 7
Cova de Clàssics
02.00 Espurna d'alba

Dimarts
21.00 Vet aquí que...
En un dia com avui
Punt i Coma
Planeta Blau
22.00 Nit d'Estels
23.00 Tendències
24.00 Versió original
Sons i ressons
01.00 El perquè de tot plegat
02.00 Espurna d'alba

Dimecres
21.00 Vet aquí que...
En un dia com avui
Punt i Coma
Converses amb la ciència
22.00 Nit d'Estels
23.00 Temps d'acció
24.00 Àgora
01.00 De la lletra i de la música
Yesterday
02.00 Espurna d'alba

Diumenge
09.00 Tot sardana
18.45 Eucaristia des de la Catedral
21.00 Dos quarts de nit
So de cine
22.00 Nòmades
Raons per viure
23.00 Temps de paraula
24.00 El tren de la música
01.00 A cel obert
02.00 Espurna d'alba

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: 101.5 FM) - Diumenge a les 09.00h: *Músiques místiques: Magnificat octavi toni*, de Gombert; *Christus natus est nobis*, de Du Mont; *La profecia d'Isaïes*, de Martinu; *Missa super «Elisabethae impletum est tempus»*, de Handl-Gallus; *Te Deum*, cantata, de Roman; *Missa en Sol*, de Poulenc.

A les 11.00h: Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h: *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702) - A les 21.00h: *El espejo de la Iglesia*. Diumenge a les 09.00h: *Santa Misa*. A les 09.45h: *Informatiu diocesà*. A les 10.00h: *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu. A les 22.00h: *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb Tomàs Vergès, historiador i autor de diversos llibres entre ells *El Dr. Pa i aigua* (sant Josep Oriol); suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» del arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Diumenge a les 10.30h: *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4) - Diumenge 09.45h: *Vida i esperit*.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7) - Divendres, a les 20.00h: *La punta* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h: *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO SALUD (FM 89.1) - Dissabte a les 07.00h: *Rosari*: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, herois del segle XX, etc. Diumenge a les 07.00: presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marià, etc.

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia 20.40h: *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h: *Noticari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: C/Albareda 15 pral 1a
17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax. 20.18.55

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*, a càrrec de Mn. Jaume Camprodon i Rovira; *Costumari cristià*, explicacions a costums i tradicions de l'Església, amb Joan Baburès; *La veu dels joves*, amb Jaume Reixach; *Notícies i El significat de l'Evangeli*; per Pere Carreras. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica feta per Antoni Bardera. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 21.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) dissabte 10.00h. **Ràdio Santa Coloma** (103.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) diumenge 10.00h. **Top Gironès (Cassà de la Selva)** (92.8 FM) dissabte 19.30h. **Ona Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.00h.

—L'emissió que es realitza els dijous a les 14.00 a **Onda Rambla Girona** (89.9 FM), és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6), no emet el primer diumenge de mes *Església Viva*, per tal de retransmetre en directe la Santa Misa.

—Alguns apartats d'*Església Viva* s'inclouen dins el programa parroquial local de **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM).

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 15.30h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) dimecres 22.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 21.35h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) dissabte 15.00h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dimecres 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio Santa Coloma** (103.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) divendres 18.35h.

—També es pot escoltar cada dia de dilluns a divendres a **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) a les 9.30 i el primer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

—L'últim diumenge de mes, **Ràdio Salt** substitueix *El Cafè Internacional* pel programa *Tots els camins porten aroma*.

LA COVA DEL COUNTRY: Espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafael Corbí. L'emeten: **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) divendres 22.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) dimecres 22.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 17.00h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dijous 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 14.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) dimecres 12.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 09.00h.

—També es pot escoltar el tercer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten: **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Marina** (100.3 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 09.35h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.45h.

—**Ràdio Tordera** i **Ràdio Vilafant** inclouen *La paraula del bisbe* dins dels programes parroquials locals.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta Carles Sánchez amb la col·laboració d'Àngel Rodríguez. S'emet per: **Cope Figueres AM** (1269 AM) i per **Cope Figueres FM** (88.0 FM) els divendres a les 21.00h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten: **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 21.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.3 FM) últim diumenge 12.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 20.00h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) últim dijous 21.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) últim dissabte 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.30h.

—**Ràdio Banyoles** (107.3 FM), emet aquest program amb dia i hora no determinat.

Retransmissió en directe de la Misa dominical. L'emeten:

Catalunya Música Girona (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música Maresme** (96.4 FM/101.5 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.1 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 AM (RNE)** (738 AM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 FM (RNE)** (93.3 FM) dissabte 20.00h. **Top Gironès (Cassà de la Selva)** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

—Les retransmissions de la Santa Misa són realitzades per les pròpies emissores de ràdio.

—**Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) emet també la Santa Misa cada dia: de dilluns a divendres, a les 9.00h. i els dissabtes a les 20.30h.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) la retransmet només el primer diumenge de mes a les 12.00h.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6) - Dimecres a les 22.15h: *Maranatha*, un programa per descobrir i compartir el nostre tarannà cristià com a catòlic avui.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte 13.40h: *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»). L'emeten: **Ràdio Balsareny**, **Ràdio Berga**, **Ràdio Cervera**, **Ràdio Puig-reig**, **La Veu de Navars**, i també: **Ràdio Súrria** (FM 107.8) diumenge 11.00h.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7) - Diumenge 10.30h: *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CERVERA (FM 99.2) - Diumenge 08.00h: *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge 09.30: *Reflexió* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.15h: *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten: **Ràdio Antena Caro** (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flix** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet FM 107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Joventut de Masdenverge** (FM 100.7) diumenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diumenge 12.00h. **Ràdio Ulldecona** (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

Ràdio Principat (FM 105.0).

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - De dilluns a divendres a les 07.05h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Misa.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

Des del carrer

«L'Hospitalitat de Lourdes és un col·lectiu de gent solidària»

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'Arxidiòcesi de Tarragona està de festa i aquesta joia, embolcallada per un autèntic esperit de germanor, ve donada pel fet que es compleix el 25è aniversari de la seva fundació, sota l'impuls de l'aleshores arquebisbe, el doctor Josep Pont i Gol. L'actual presidenta de l'Hospitalitat de Lourdes, Mercè Guasch, ens comenta com es viu l'efemèride en el si de l'entitat.

—Com ho heu celebrat?

—Els actes commemoratius es van iniciar el 12 de setembre de l'any passat. Posteriorment s'han fet tot un reguitzell d'activitats, com una exposició de quadres donats per diversos artistes, per posar-los a la venda i recaptar fons. Destacar també el dinar de germanor, autènticament multitudinari, que va tenir lloc en el «tinglado» del moll de Costa, amb gairebé cinc-centes persones i l'actuació desinteressada de l'Esbart Dansaire de Vilabella. També s'ha presentat i posat a la venda un llibre en homenatge a l'arquebisbe Pont i Gol, fundador de l'Hospitalitat.

—Hi haurà més actes?

—Evidentment. Si som suficients tenim previst anar per Setmana Santa en romiatge a Nevers, on és enterrada Santa Bernardette, una trobada per Pasqua i un festival el 6 d'abril, amb l'actuació del conegut humorista Jordi LP, que s'ha ofert desinteressadament. Naturalment, anirem en pelegrinatge a Lourdes i allí a la gruta estrenarem uns goigs dedicats a la Verge. Això serà del 3 al 7 de juliol i és previst que l'expedició estigui formada per unes set-centes persones, entre malalts i acompanyants.

—Quines activitats fa l'Hospitalitat a més a més?

—Doncs, per exemple, jornades de formació

tècnica, com les realitzades a l'Escola d'Infermeria de l'Hospital Joan XXIII, amb pràctiques sobre com dur i tractar el malalt, que han resultat força profitoses i participades.

—Econòmicament, com es nodreix l'Hospitalitat?

—L'entitat no té socis i per tant no hi ha ingressos en concepte de quotes. Els recursos provenen dels donatius de la gent i d'aportacions de benefactors. Cal agrair també la col·laboració

que trobem entre les entitats i administracions que sovint ens cedeixen gratuïtament els seus locals. S'ha de remarcar que l'Hospitalitat de Lourdes no és un voluntariat, sinó un col·lectiu de gent solidària que fa un servei.

—Quina és la vostra filosofia?

—Desmitificar

la idea dels fets miraculosos i comunicar tot el bagatge de confiança inspirat en la fe. Si més no, no volem pas amagar-nos d'haver estat testimonis d'algun fet extraordinari.

Voldríem que la pelegrinació d'enguany, la del 25è aniversari, fos extraordinària i que tota la diòcesi de Tarragona en prengués consciència i s'acongués la màxima representació en l'anada a Lourdes.

Joan Boronat

Moment de l'ofrena a Lourdes en la peregrinació de l'any passat.

Respir

Miquel Estradé

Respectar no és monologar

«Quina falta de respecte!», vaig sentir que un senyor deia referint-se a un jove que s'havia «atreït» a discutir en el moment del diàleg una idea expressada pel conferenciant, el qual val a dir que no va prendre la interpel·lació com una falta de respecte, ans la va escoltar atentament, la va respondre serenament, i l'un i l'altre es van entendre perfectament. Hauríem de fixar-nos bé en allò que diem i no prendre un simple formiguer per una muntanya. Així com hi ha fidelitats canines, les d'aquells que et diuen sempre que sí de tot, hi ha també respectes servils, els d'aquells que no paren mai de fer inclinacions i reverències. Ni les unes ni les altres no són de fiar. El respecte és com un diàleg: rebre'l exigeix prestar-lo. Si es torna un monòleg, fàcilment degenera en adulació, les conseqüències de la qual són imprevisibles. Cal prestar el respecte a qui sigui, sempre amb el cap alt i amb dignitat, cosa que només pot fer el que se sap també respectat per aquell que ell respecta.

Ara mateix

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Volem capellans?

Aquests primers mesos de l'any hem sofert, a Barcelona, la pèrdua, per defunció —en un cas, d'accident— de quatre preveres: tres rectors en actiu i un de jubilat... En tots els casos ha estat impressionant la quantitat de fidels que han participat en les respectives exèquies, en un clima de sentiment profund. És un fet comprovat repetidament —i no tan sols en el moment de la mort— que l'estima que té el poble fidel de cada capellà és força superior a la que expressa quan en parla en general, com a col·lectiu. Potser és natural que sigui així. Potser passa el mateix en altres medis, respecte dels diversos grups professionals. En qualsevol cas, em pregunto: creix o minva la valoració del sacerdoci entre nosaltres?

Un amic sacerdot em presentava, no fa gaire, un jovenet despert i simpàtic que ha decidit entrar al seminari. Es tracta d'una decisió ben fonamentada en un procés religiós personal, dut a terme amb seriositat. M'advertia, però, d'un obstacle: els seus pares s'hi oposen.

I aquest no és un cas rar. Però moltes vegades ja no s'arriba a la negativa formal, simplement perquè el clima dissuasiu de la família ja ha actuat prèviament amb prou eficàcia...

En contrast amb aquestes actituds, he rebut, en visites pastorals a diverses parròquies, peticions nombroses i insistents de feligresos que volen més sacerdots. De vegades demanen vicaris, és a dir, capellans joves... Altres vegades es tracta de noves zones urbanitzades que demanen un centre de culte proper. És evident que aquests desigs, ben legítims, només podran ser satisfets si creix el nombre de vocacions i aconseguim un clima eclesial que les afavoreixi més. En una trobada amb els alumnes i els pares d'una escola religiosa de barri que celebrava el seu vinticinquè aniversari, parlant de l'entusiasme que el centre i la congregació que la regenta susciten i de les poquíssimes vocacions que n'han sortit els feia notar: estem en una societat que consumeix monges, però no en produeix.

En arribar a aquest punt, gairebé mai no falta qui surt amb allò de conferir noves missions als seglars i, a partir d'aquí, s'esllavissa cap a una concepció merament funcional del sacerdoci. Com si es tractés només de repartir unes tasques. No cal dir que tot el que sigui corresponsabilitat eclesial, participació dels seglars i confiança en ells, és positiu i cal afavorir-ho. Ara bé, això no pot comportar prescindir del do del sacerdoci ministerial que no es defineix solament per unes funcions, sinó també per una consagració de la persona del prevere. Al revés, és aquesta vocació viscuda en tota la seva força la que envigoreix la missió apostòlica del seglar.

M'ha suscitat aquestes reflexions la proximitat del Dia del Seminari. Avui més que mai necessitem pregar per les vocacions, mentalitzar-nos sobre la seva naturalesa peculiar i aportar-los el nostre suport.